

Cặp bè
Cặp bạn

chiếc
áo
bơm hơi

Cathy Hopkins

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

<http://tieulun.hopto.org>
bestseller

Chiếc áo bơm hơi

CATHY HOPKINS

Trịnh Ngọc Minh dịch

Chiếc áo bom hơi

Tặng Rachel

*Và cảm ơn Rachel, Grace,
Natalie, Emily, Isobel và Laura
đã giúp tôi biết gì là nóng
và gì là không. Cảm ơn Jude
và Brenda ở Nhà xuất bản
Piccadilly vì đã cho tôi cơ hội
trở lại tuổi mười bốn.
Cuối cùng nhưng không kém
quan trọng, tôi muốn cảm ơn
Rosemary Bromley dễ thương.*

Gửi các bạn teen teen yêu quý,

Tác giả bộ sách này, Cathy Hopkins, sinh năm 1953 tại Manchester, nước Anh. Hiện cô đang sống tại Bắc London cùng một anh chồng đẹp trai và ba con mèo hay ho dễ thương.

Trước khi viết văn cô Cathy đã làm khá nhiều nghề khác nhau (cũng không kém phần hay ho) là ca sĩ nhạc rock, điểm báo, đọc bản tin, viết kịch bản, thậm chí cả nghề bác sĩ trị

liệu... Một vài chuyện trong nghề đã được cô cho vào sách của mình. Tuy nhiên, theo cô, viết truyện cho tuổi teen có lẽ là công việc thú vị nhất, vì cô lại được quay trở lại tuổi teen lần thứ hai, hay hơn nữa là lại được đường đường chính chính xem phim và đọc tạp chí của tuổi teen (vì lí do công việc mà).

Cô Cathy đã có 42 quyển sách được xuất bản và bán rất chạy ở 25 quốc gia khác nhau. Truyện của cô Cathy đề cập các vấn đề rắc rối của tuổi

teen bằng một giọng nhẹ nhàng, hài hước, dễ thương.

“Cặp bè cặp bạn” là bộ truyện đầu tiên của cô Cathy. Tính cho đến giờ thì “Cặp bè cặp bạn” có mười ba tập và bán được hơn một triệu bản ở Anh và Mỹ, chưa tính ở mười bốn quốc gia khác nữa. Ngoài ra, cô Cathy còn viết hai bộ truyện khác có tên là “Thách, hứa, hôn hay thật” và “Cinnamon Girl”.

“Cặp bè cặp bạn” là bộ truyện xoay quanh ba cô gái nhỏ sống

ở Bắc London: Lucy nhỏ nhắn dễ thương ước mơ làm nhà thiết kế; Izzie mê bói toán và những gì thuộc về tinh thần, tâm tưởng, ước mơ làm ca sĩ kiêm "bà đồng"; còn Nesta xinh đẹp luôn muốn trở thành diễn viên. Về sau, nhóm bạn này còn kết nạp thêm cô bạn TJ. Hoàn cảnh của các bạn gái này không giống nhau, nhưng họ cùng phải đối mặt với những rắc rối mà bất cứ teen gái nào trên thế giới cũng gặp; từ những chuyện như làm sao biết anh

ấy thích mình đây? anh ấy có coi mình là nhóc con như mọi người khác không? làm sao gây ấn tượng với anh ấy? đến ngực mình thật là lép, hông mình thật là to, và cả những vấn đề nghiêm túc về tương lai của bản thân, hạnh phúc của gia đình, của mọi người xung quanh và hòa bình cho thế giới...

Chắc chắn bạn đọc sẽ có lúc phải bật cười với những suy nghĩ tập làm người lớn ngây thơ của Lucy, Iz hay Nesta.

Bạn đọc teen teen, tôi cá là các bạn sẽ tìm thấy mình đâu đó trong bộ truyện này. Còn các bạn không còn là teen teen nữa, cũng thử đọc xem sao, biết đâu sẽ có đôi ba lần ối ái thắm trong bụng rằng thì là mà...
"Mình cũng từng như thế."

NGƯỜI DỊCH

Chương 1

Điều gì khiến tôi là tôi?

Cô ấy mà còn gọi tôi lên bảng
nữa thì tôi hét lên cho xem.

Cô Watkins “kin kít”, giáo
viên mới. Tôi gọi cô ấy vậy

đó. Sáng nay bọn tôi phải học tiết PSHE của cô ấy đầu tiên, chán thật.

“Không hiểu cô ấy sắp bày ra đề tài quái quỷ nào để hành hạ bọn mình nữa đây,” tôi nói khi đang vội vã băng qua hành lang đến lớp học trước khi chuông reo.

“Cô Watkins được đấy chứ,” Izzie nói. “Cô làm cho bọn mình phải suy nghĩ, và có vẻ thật sự

quan tâm đến cảm nhận của
bọn mình. Tớ lại thích tiết của
cô ấy.”

“Tớ thì không,” tôi nói. “Tớ
có một bà mẹ bác sĩ tâm thần
ở nhà là quá đủ rồi, không cần
thêm ở trường nữa đâu. Máy cái
thứ như là “hãy chia sẻ cảm xúc
của chúng ta nào” gì gì đó thì ở
nhà tớ đây. Mong sao hôm nay
cô Watkins cho tớ nghỉ chút. Cô
ấy cứ quay tớ hoài.”

“Chắc tại trên lớp cậu im lặng quá đấy mà. Cô chỉ cố tìm hiểu xem cái đầu ngốc nghếch của cậu đang nghĩ gì. Mà cậu may đấy. Ít nhất thì bố mẹ cậu cũng quan tâm hỏi han xem có chuyện gì. Bố mẹ tớ thì chỉ biết có điểm số thôi. Cái mà họ quan tâm là điểm A, B hay C thôi. Nếu có khi nào tớ được hỏi, thật sự con cảm thấy ra sao, thì chắc tớ xui vì sốc mất.”

Izzie là bồ ruột của tôi. Hoặc

đã từng là. Tôi cũng không chắc nữa, kể từ khi có Nesta Williams chuyển đến hồi cuối học kỳ vừa rồi. Izzie và tôi từng đi đâu cũng có nhau từ hồi còn tiểu học. Luôn luôn là tôi với Izzie. Izzie với tôi. Chúng tôi chia sẻ với nhau mọi thứ. Quần áo. Đồ trang điểm. Đĩa nhạc. Bí mật. Thế rồi Nesta đến và tôi thấy hai người là một cặp, còn ba người là một đám đông thì đúng hơn. Nhưng dường như

chỉ mình tôi thấy như vậy. Tôi cố gắng giành lại Izzie nhưng dạo gần đây hiếm hôm nào tôi có được nó cho riêng mình.

“Mau lên nào, các cô gái,” giọng cô Watkins vang lên ngay đằng sau bọn tôi.

Hy vọng là cô ấy không nghe thấy những gì tôi vừa nói.

Cô Watkins trông hơi kỳ quặc, nếu không nói là rất kỳ quặc.

Như thể cô vừa đút tay vào ổ điện vậy đó. Vẻ mặt của cô lúc nào cũng như đang giật mình, như một nhân vật hoạt hình vừa trông thấy điều gì đó rất sốc khiến mắt lồi hết cả ra. Cô ấy gầy như cái que, mớ tóc xám cuốn thành búp nhưng chìa ra lung tung cả.

“Nào, các cô gái, ổn định đi nào,” cô nói. “Hôm nay chúng ta có nhiều chuyện để nói với nhau lắm nhé.”

Nào nào. Thảo luận nhé.
Thảo luận. Hãy thảo luận nào.
Tôi thì tôi chỉ mong hôm nay
được đọc. Yên lặng hơn. Hay
là viết. Cũng yên lặng. Tại sao
lại cứ phải nói nhỉ? Không có ai
nhận ra tôi đang trong giai đoạn
im lặng bí hiểm hay sao?

Cô kin kít ngồi lên mép bàn
làm cho váy hơi bị xốc lên, và
chúng tôi trông thấy cả cái đùi
tái tái bên trên đôi tất dài đến
đầu gối. Trời ơi, da của cô ấy

cứ như giấy bóng gói thức ăn ấy. Trong suốt. Có thể thấy cả mạch máu bên dưới. Đủ để bạn phun ra hết thức ăn trong bụng ra vì ghê.

“Có vài điều mà cô muốn các em bắt đầu nghĩ từ giờ cho đến hết học kỳ. Các em cũng biết rồi đấy, không bao lâu nữa là phải chọn môn cho năm tới rồi. Các em muốn làm gì.”

Tôi rên thầm. Tôi đã lo sợ điều này mà. Tôi có biết gì đâu. Tôi

chẳng có đầu mối nào. Ngay cả những đầu mối mờ nhạt nhất.

“Cô biết là có rất nhiều thứ phải quan tâm và cô không muốn ai cảm thấy sợ hãi hay là bị áp lực. Chúng ta còn khá nhiều thời gian, đó là lý do vì sao mà cô muốn mấy đứa chú ý ngay từ bây giờ để sau này không phải cuống quýt lên.”

Quá muộn rồi. Em đã hãi lắm rồi đây cô ời.

“Cô muốn các em nghĩ đến tương lai, mục tiêu, hoài bão. Các em muốn trở thành như thế nào khi lớn lên. Nào, ai có ý tưởng gì chưa?”

Cô bắt đầu nhìn quanh, tôi cúi thấp xuống cho khuất mắt.

“Lucy?”

Tôi biết mà. Thấy chưa? Tôi biết tôi sẽ bị gọi lên đầu tiên mà.

“Dạ?”

“Bắt đầu từ em. Em đã có ý tưởng gì về công việc mình muốn làm chưa?”

Tôi cảm thấy mình đang đỡ lên vì mọi người đang dồn vào nhìn mình.

Có không á? Không có. Bác sĩ chẳng? Không. Máu me quá. Nha sĩ chẳng? Không. Làm nha sĩ thì quanh năm suốt tháng cứ phải xem mồm người ta. Kinh! Bác sĩ thú y chẳng? Được đấy nhỉ. Bác sĩ thú y. Tôi yêu động

vật. Sau Izzie thì Ben và Jerry, hai con chó giống của nhà tôi, là những bạn tốt nhất của tôi. Vậy thì bác sĩ thú y đi nhĩ? Tôi sẽ được lên các chương trình giải cứu thú vật trên tivi, trông tôi sẽ thật tuyệt vời vì tôi đã cứu những con vật tội nghiệp. Nhưng chắc cũng không được đâu. Tuần trước con Ben dẫm phải một mảnh thủy tinh. Bác sĩ thú y đến bảo phải khâu vài mũi thôi mà tôi đã suýt xỉu. Tôi

không dám nhìn. Tôi chạy ra khỏi phòng như một đứa hèn nhát chính hiệu. Rồi thì con Ben cũng ổn nhưng tôi không thể chịu được khi nhìn bọn thú bị đau. Bác sĩ thú y có lẽ không phải lựa chọn hay nhất rồi. Vậy thì là gì đây? Là gì?

“Em không biết, thưa cô,” tôi nói lí nhí và hy vọng cô ấy sẽ gọi một đứa khác.

“Không có ý tưởng nào sao em?”

Tôi lắc đầu.

Candice Carter giờ tay. Nó đang rất hào hứng.

Ơn Trời, cô kin kít đã quay qua nó.

“Candice?”

“Em muốn làm cứu hộ.”

“Nhân viên cứu hộ. Một ý hay! Tại sao em lại muốn theo nghề cứu hộ?”

“Vì em sẽ có thể ban cho các chàng trai nụ hôn đáng giá nhất đời.”

Mọi người bò ra cười. Candice Carter đúng là trơ trẽn thật.

“Ai còn ý tưởng khôn ngoan nào nữa không nào?” cô Watkins lại nhìn quanh.

Đến giờ này thì cả nửa lớp đều đã giơ tay.

“Em làm nhà văn,” Mary O'Connor nói.

“Em – y tá,” Joanne Richards nói.

“Em – tiếp viên hàng không,” Gabby Jones nói.

“Phát thanh viên truyền hình,”
Jade Wilcocks nói.

“Nhà tạo mẫu tóc,” Mo
Harrison nói.

“Em giàu có và nổi tiếng,”
Nesta lên tiếng và mọi người lại
cười ầm lên.

Ai cũng biết mình muốn làm
gì. Ai cũng thế, trừ tôi.

Tôi mười bốn tuổi. Mọi người
đều nói “đừng lớn nhanh quá”
và “hãy tận hưởng tuổi trẻ”, và

rồi bây giờ thì đánh đập là “em sẽ làm gì trong phần đời còn lại của mình?”

“Tốt lắm, các em. Những ai biết rõ mình muốn làm gì là những người may mắn. Và những ai chưa biết,” cô ấy nhìn thẳng vào tôi, “thì cũng đừng quá lo. Các em không phải quyết định ngay trong hôm nay. Nhưng nếu có những gạch đầu dòng về hướng ngành nghề mà chúng ta thích theo thì đến lúc lựa chọn

sau này sẽ dễ dàng hơn. Chúng ta sẽ quay lại với đề tài này sau vài tuần nữa. Giờ thì nên bắt đầu bằng việc nhìn lại mình, xem mình mạnh gì yếu gì. Hạt giống ngày hôm nay là hoa trái hôm sau. Suy nghĩ hôm nay cho hành động hôm sau. Vì thế, cô sẽ cho các em làm một bài luận, cuối kỳ nộp. Không cần quá dài, chỉ một trang là đủ.”

Cô nhón viên phấn và viết lên bảng.

“Điều gì khiến tôi là tôi?”

“Đó là đề bài. Cô cho các em mười lăm phút để viết vài gạch đầu dòng.”

Rồi cô viết thêm vài câu hỏi nữa.

Tôi là ai?

Tôi thích gì?

Tôi muốn gì? Mục tiêu của tôi trong cuộc sống là gì?

Điểm mạnh và điểm yếu của tôi?

Tôi muốn làm nghề gì?

Tôi thấy đứa nào trong lớp cũng viết điên cuồng.

Tôi biết Izzie sẽ viết gì. Nó muốn trở thành ca sĩ, từ hồi bọn tôi mới chín tuổi đã thế rồi. Nó tự mình viết nhạc và chơi guitar. Nó muốn trở thành Alanis Morissette. Và thậm chí ngay bây giờ trông nó cũng giống cô ấy, cũng mái tóc đen dài và những bộ quần áo kiểu

hippie. Không phải kiểu của tôi, nhưng rất hợp với Izzie.

Tôi liếc sang Nesta. Nó cũng đang viết rất khí thế. Đúng là Nesta, luôn hiểu rõ bản thân và biết mình sẽ đi về đâu. Nó muốn trở thành một người mẫu và nhiều khả năng sẽ đạt được điều đó. Nesta đẹp lộng lẫy. Bố của nó là người Italia, nó thừa hưởng từ ông mái tóc đen suôn thẳng, chảy như lụa đến tận eo. Mẹ Nesta lại là người Jamaica

nên nó có da sậm và mắt đen. Nhìn nó cứ như nhìn Naomi Campbell em vậy, cao cao, gầy gầy, và khuôn mặt đẹp như tiên.

Tôi ước mình cũng là người da sậm. Họ có làn da hoàn hảo nhất, ngay cả khi đã già. Như mẹ của Nesta ấy. Tôi đã thấy cô ấy đọc bản tin trên tivi. Cô ấy cũng lớn rồi, ít nhất phải 40 tuổi rồi nhưng trông cứ như 20 ấy. Tôi là kiểu “bông hồng nước Anh” điển hình đây, da tái, tóc

vàng và chán phèo. Tôi muốn thành bông hoa nhiệt đới như Nesta cơ, là lạ và rực rỡ.

Tôi ngồi nhìn tờ giấy trắng bóc trước mặt.

Điều gì khiến tôi là tôi? Tôi bắt đầu viết.

Tôi nhỏ xíu. Mọi người nhìn vào cứ nghĩ tôi mới lớp Bảy lớp Tám gì đó.

Tôi lại nhìn ra ngoài cửa sổ để tìm cảm hứng. Có việc gì

cho những kẻ bé bé nhĩ. Có lẽ tôi nên đi thử vai người Munchkins tí hon nếu người ta làm lại phim Phù thủy xứ Oz chẳng? Không thì Mini Me trong phim Austin Powers.

Cậu sẽ làm gì khi lớn lên, Nesta? Người mẫu.

Còn cậu, Izzie? Ca sĩ kiêm nhạc sĩ.

Lucy? Mini Me.

Thế đấy. Vậy đó. Tôi rõ ràng

là gốc quá đi. Tôi phải tìm được một ý tưởng nào đó khôn ngoan đang trốn đâu đó trong đầu mình chứ.

Tôi phải tập trung. Điều gì khiến tôi là tôi?

Tôi là con út trong nhà.

Mười lăm phút trôi qua và đó là tất cả những gì tôi viết được.

“Trước khi chuông reng, cô muốn đưa cho các em một bản thông tin cá nhân để điền vào.

Không ai khác cần xem những bảng này, chúng chỉ là dành riêng cho các em, để giúp các em rõ ràng hơn, đặc biệt nếu còn đang lúng túng.”

Tôi nhìn mảnh giấy cô giáo vừa đưa.

Cứu với! Tôi thường rất khá mấy trò viết luận hay này nọ. Nhưng lần này thì tôi không biết viết gì cả. Tôi không biết mình là ai. Hay điều gì khiến tôi là tôi.

Hay tôi sẽ làm gì khi lớn lên.

Hay tôi phù hợp với gì.

THÔNG TIN CÁ NHÂN

- Tên: Lucy Lovering

- Thể chất

Tuổi: 14, nhưng trông như 12.

Hình thể: Cao 1m48. Người gầy, ngực 30-A. Các anh trai

*gọi tôi là Nancy ngực lép.
Chả vui chút nào.*

*Màu tóc: vàng. Màu mắt:
xanh.*

- *Xã hội*

*Nghề nghiệp của bố mẹ: Mẹ
là bác sĩ tâm lý. Bố điều
hành một cửa hàng phục vụ
sức khỏe địa phương, và là
nhạc sĩ bán thời gian.*

- Học hành

Môn học ưa thích: Anh văn,
Nghệ thuật

Môn học dở tệ: các môn còn
lại.

Gia đình: có hai anh trai –
Steve (17 tuổi), một con sâu
máy tính; Lal (15 tuổi) béo ú,
chán phèo, lại đầy tàn nhang
nhưng cứ nghĩ mình là món
quà của Chúa. Ngoài ra còn
hai bạn chó: Ben và Jerry.

Quốc tịch: Anh/Scotland.

Có thể là người ngoài hành tinh.

Sở thích: đọc sách, truyện, tạp chí, xem tivi, xem phim ngày xưa, may vá.

- *Tâm lý*

Hoài bão: câu hỏi hay đây.

Thất bại của tôi:

☹ *Bố mẹ tôi là một cặp hippie già.*

- ☹ *Bố mẹ luôn nhờ cho tôi
mấy thứ trà thảo dược
và sản phẩm có lợi cho
sức khỏe trong khi tôi đã
rất hạnh phúc với khoai
tây chiên và thịt rán rồi.*
- ☹ *Mẹ tôi bị ám ảnh bởi
việc tái chế và mua quần
áo từ những cửa hàng
thanh lý.*
- ☹ *Có một sự thật là tôi
nhỏ xíu.*
- ☹ *Một sự thật nữa là bạn
thân nhất của tôi giờ*

*đây dường như đã là
bạn thân nhất của Nesta
Williams.*

*Tính khí: tôi nghĩ mình sắp
mất trí.*

*Phẩm chất: hài hước, và
là một người bạn tốt (nếu
được).*

*Khả năng: lắng nghe tốt, vẽ
được.*

Chương 2

Những tấm thẻ Thiên thần

Tôi về nhà sau giờ học (lúc nào chẳng thế), và hướng thẳng đến tủ lạnh.

“Khi mọi việc có vẻ tệ hại...”
tôi nói.

“Thì cái tệ hại ăn kem,” Izzie tiếp và cũng đâm bổ vào lấy hũ kem.

“Thứ Hai tớ ăn kiêng,” Nesta tuyên bố.

Không thể tin được. Nó gầy như cái que thế mà cũng ăn kiêng.

Đến 5 giờ thì căn bếp nhà tôi đã chật ních. Tôi, Izzie và Nesta chúi mũi ăn kem hạnh nhân. Steve, Laurence và hai bạn học

Mathew và Tom của mấy lão thì lo cắt bánh mì, sau đó phết bơ đậu phộng với mật ong. Khiếp! Mẹ đang pha trà, tất nhiên là trà thảo dược. Còn bố thì đang cho Ben với Jerry ăn trong khi bọn chúng có vẻ thích thú với món kem của tôi hơn.

Thật là hỗn loạn.

“Tại sao lại gọi chúng là Ben và Jerry?” Nesta chỉ hai con chó và hỏi. Ben đang để chân lên đầu gối tôi và cố dí mũi vào tôi

kem, còn Jerry thì đang ngồi nhìn Izzie một cách rất thảm thiết mong Izzie rủ lòng thương mà cho nó nếm với. Tôi cho Ben liếm thìa kem cuối cùng; tôi chịu thua đôi mắt buồn thảm và cái nhìn thê thiết “chẳng ai cho tôi ăn”, cộng thêm là cái chân của nó vẫn còn bị băng, tội nghiệp.

“Bọn anh đặt thế vì hồi nhỏ chúng nó đã xơi hết cả một hộp Ben and Jerry's Chunky

Monkey,” Lal trả lời với cái mồm còn đầy bánh mì. “Bọn nó thích kem lắm.”

Tôi nghĩ Lal mê Nesta rồi. Anh ấy thân thiện và rụt rè khác hẳn bình thường từ khi nó đến, lại còn không ngừng vuốt tóc và nhìn Nesta đầy ẩn ý nữa chứ (nhưng tôi không nghĩ là nó để ý đến). Lal cứ thích cho mình là một tay sát gái kể từ khi hôn được cô nàng Tracy Marcuson nhà bên cạnh hồi Giáng sinh

vừa rồi. Thật ra thì anh ấy cũng không xấu giai như Matt Damon, nhưng tôi không cho là Nesta sẽ thích. Nó thích, hoặc ít nhất là nó nói thế, những anh chàng lớn hơn cơ. Tuy nhiên như vậy cũng không có nghĩa là nó thích anh Steve của tôi. Steve mười bảy tuổi, và cũng có vẻ ngượng ngùng trước Nesta. Anh lớn của tôi khi bỏ kính ra trông cũng khá, lại còn quả đầu cắt rất ổn nữa. Nhưng Steve

không quan tâm đến các cô gái như Casanova Lal, anh ấy thích sách vở và máy tính hơn.

“Trời ơi, ở đây cứ như có chiến tranh thế này,” mẹ vừa thở dài vừa dọn bàn cho sạch sẽ. Nhưng tôi biết là mẹ không để ý đâu. Nhà tôi lúc nào chả đông người, và thường thì nhồi nhét nhau cả trong bếp, là phòng lớn nhất trong nhà. Hồi năm ngoái bố đã dỡ bỏ một bức tường để nối rộng bếp ra

một chút. Giờ chúng tôi đã có thêm chút không gian nhưng bố lại hết tiền nên vẫn chưa hoàn thành được công việc.

“Những cái dấu trên tường kia là gì vậy?” Nesta lại hỏi và chỉ những cái vạch trên tường cạnh tủ lạnh.

“Vạch đánh dấu chiều cao của bọn anh đấy,” Lal lại vội vàng trả lời, lần này anh chàng còn đứng hẳn ra để minh họa. “Thấy không, cứ đến sinh nhật

bọn anh lại đo xem mình lớn hơn được chừng nào bằng cách lấy bút chì vạch lên đây.” Lal chỉ những vạch ở trên cùng. “Đó là của Steve.”

“Và đây chắc hẳn là của Lucy,” Nesta chỉ vào những vạch dưới cùng. Nó cao hơn tôi ít nhất cũng phải 15cm.

Rồi nó đi xem “giấy dán tường” độc đáo của nhà tôi. Để che lấp những chỗ còn thiếu giấy, Steve, Lal và tôi phải đem

dán hết mấy bài vẽ ở trường của bọn tôi lên. Và mẹ, người luôn khẳng định là một ngày không xa bố sẽ hoàn tất việc trang trí, thì lại dùng cả một khoảng khác để thử những màu vẽ khác nhau.

“Rất Vogue!” Nesta mỉm cười nhận xét mảng tường của mẹ, mà theo tôi là rất giống một cái chăn chắp vá lộn xộn tèm lem đủ thứ màu đậm nhạt, vàng, xanh lam, xanh lục, nâu đỏ...

Tôi chưa đến nhà Nesta bao giờ nhưng nghe Izzie bảo là rất tuyệt vời. Chuyện từ tạp chí nội thất ra mà lại. Nhưng dường như Nesta không thấy phiền gì về phong cách trang hoàng nghèo nàn của bọn tôi mà ngược lại, còn có vẻ rất thích ở đây. Và giờ thì hôm nào sau khi tan học nó cũng ghé cả. Mẹ của Nesta là người đọc bản tin trên truyền hình cáp, cô ấy phải làm các ca khác nhau; bố của Nesta là đạo

diễn nên cũng phải đi quay suốt. Nesta còn một anh trai nhưng theo lời nó thì cũng chẳng mấy khi ở nhà.

Izzie thì từ khi bọn tôi biết nhau vẫn luôn về nhà với tôi. Mẹ và bố dượng của nó phải làm việc đến tận bảy giờ nên nó ở đây chờ họ đến đón.

Izzie bảo tôi phải cho Nesta một cơ hội để hiểu nó rõ hơn, nhưng tôi không chắc cái cảm giác của mình khi nó cứ có mặt

ở đây. Giống như là nó đã cảm hóa bạn thân nhất của tôi rồi, giờ lại đến gia đình tôi nữa. Tôi đang cố gắng làm bạn, và tôi cũng thích nó – không thể không thích được, vì Nesta rất vui tính – nhưng tôi cũng không thể không cảm thấy bị ra rìa. Mọi người khi gặp Nesta đều yêu quý nó. Nó xinh đẹp và tự tin.

Mọi chuyện bắt đầu từ mấy tuần trước, Izzie đến tìm tôi sau

giờ học. Trông nó hụt hơi như thể vừa phải chạy học tốc vậy.

“Nesta đi cùng bọn mình về nhà cậu được không?” nói hỏi mà cứ nhìn ra sau như thể có ai đang theo.

Izzie nhìn tôi ngập ngừng.

“Nesta cần bạn bè. Nó không tự tin về bản thân mình nhiều như nó cố tỏ ra đâu. Tớ biết là nó tỏ ra thật cứng rắn, như chẳng cần ai và chẳng quan tâm

đến mọi người nghĩ gì về mình, nhưng tớ vừa thấy nó ngồi khóc ngoài bến xe bus. Nó bị bọn Josie Riley bắt nạt, và không muốn về nhà trước khi mẹ về. Tớ không muốn bỏ nó lại một mình như thế.”

Tôi không thể từ chối, và thật sự cũng thấy tội nghiệp Nesta.

“Ừ, bảo nó đi luôn, nếu không thấy phiền về bố mẹ tớ.”

Lẽ dĩ nhiên là bố mẹ nhiệt

tình chào đón Nesta. Họ luôn làm vậy với mọi người. Có thể bố mẹ không có đủ tiền để sơn lại bếp nhưng không bao giờ phiền khi mời bạn bè hàng xóm ăn uống cả. Tình yêu, hòa bình và một mẩu bánh mì, họ sống nhờ những thứ đó. Chia sẻ với nhau. Thế giới này là một đại gia đình.

Bởi vì bố điều hành cửa hàng bán các sản phẩm tốt cho sức khỏe nên chúng tôi “được” cho

ăn toàn những thứ kỳ quặc. Tất cả là đồ hữu cơ, không hóa chất bảo quản. Vị thì cũng được đấy, nhưng đôi khi tôi chẳng biết mình đang ăn cái gì. Tahini. Gomasio. Miso. Rồi trà thảo dược nữa. Kinh khủng. Đặc biệt là camomile – trà hoa cúc, mùi như nước đái mèo. Tôi muốn ăn một cái bánh kẹp McDonald và một ly sữa đánh socola to. Nhưng không, bố mẹ tôi thích ăn chay nên tôi phải ăn đậu phụ với sữa đậu nành.

Izzie nói đây là một trong những điều nó thích nhất ở bố mẹ tôi, nhưng rồi nó cũng có theo được đâu chứ.

“Tớ ước bố mẹ tớ cũng đỉnh như bố mẹ cậu ý,” có một lần nó nói thế. “Họ thật sự quan tâm đến mọi thứ: môi trường, những gì chúng ta đưa vào cơ thể. Họ không giống những bố mẹ bình thường khác.”

“Chính xác,” tôi đáp. “Khi còn bé thì tớ cũng thích vậy

đấy, nhưng giờ thì tớ mong mẹ
tớ trông bót, ừm, bót lập dị đi
một chút.”

“Tại sao? Tớ thấy mẹ cậu
trông tuyệt lắm mà.”

“Tuyệt á?” Đó không phải là
từ nảy ra trong đầu tôi khi miêu
tả phong cách của mẹ. Kỳ dị thì
đúng hơn.

“Mẹ thích mấy món hời,” mẹ
tôi thường nói thế. “Đó là lý do
vì sao mẹ hay mua đồ ở mấy

cửa hàng thanh lý. Nhiều khi ở chỗ tưởng như bỏ đi ấy mà tìm được nhiều món cực kỳ lắm đấy.”

Thường thì tôi không bận tâm lắm, nhưng kỳ họp phụ huynh hồi tháng trước thì quả là tệ vô cùng. Tôi muốn mẹ ăn vận bình thường một lần thôi, thế mà khi mẹ bước xuống lầu thì á, quần bó sát sọc trắng đỏ, váy đỏ tía bằng vải tuyết, mặc cùng một chiếc áo khóa sọc carô xanh lá

cây. Mẹ tôi chẳng có khái niệm gì về phối hợp màu sắc mà cứ thế phang bừa chúng nó vào với nhau, muốn ra sao thì ra.

“Con thấy sao?” mẹ xoay một vòng cho tôi xem.

“Ừm, sặc sỡ quá,” tôi nói và nghĩ nhanh. “Sao mẹ không thử cái áo khoác xanh lá với một cái quần dài xanh sẫm? Hoặc là váy tím cùng áo xám hay xanh da trời? Thế thì sẽ đẹp hơn.”

“Nhưng mẹ thích cái quần bó này, mẹ phải mặc nó thôi.”

“Thế thì mẹ nên kết hợp với một chiếc váy đen giản dị thôi, đeo thêm mấy cái vòng trắng đỏ nữa là ổn,” tôi đề nghị.

Mẹ có vẻ cũng nghe đấy. Có vẻ thôi. Vì mẹ có lên lầu và thay lại chiếc váy đen, nhưng sau đấy thì choàng thêm cả một cái áo khoác chui đầu đủ thứ màu trông như cái chăn cũ

vậy. Và, tất nhiên, mẹ vẫn mặc chiếc quần bó sát sọc trắng đỏ. Tôi chịu thua. Khi mẹ con tôi tới trường thì ai cũng nhìn. Mẹ tôi cứ gọi là nổi bật giữa những bà mẹ khác chỉ mặc áo trắng với quần xanh Marks and Spencer. Ngay cả tóc mẹ tôi cũng khác nữa. Phần lớn các bà mẹ đều cắt tóc ngắn, nhưng tóc mẹ tôi thì lại dài đến ngang lưng. Ở tuổi của mẹ thì tóc vậy là dài quá, nhưng ít nhất tôi

nghĩ, nếu mẹ chịu búi lại thì
trông cũng tạm tạm.

Chưa hết, chiếc xe nhà tôi
cũng gây khá nhiều chú ý chiều
hôm đó. Xe này bố mẹ mua lâu
lắm rồi, có khi từ hồi họ còn
học đại học ấy chứ. Và vì một
vài lý do nào đó, bố đem sơn
cả chiếc xe với màu xanh ngọc
bích sáng. Đấy, làm sao có thể
lẫn đi đâu được, giữa một đám
xe Range Rovers và BMW.

Bố tôi ăn mặc thì bình thường, quần Jeans áo phông. Bố không phải ăn mặc nổi bật lắm để bán hàng cho mọi người, duy có điều là tôi mong bố thấy chán kiểu tóc đuôi ngựa. Nhưng bố có nghe không? Không. Theo tạp chí nào đó mà tôi đã đọc thì những người hói có khuynh hướng che giấu bớt bằng một cái đuôi ngựa. Khổ thân bố. Bị rụng tóc thì thảm thật, nhưng

có lẽ trông sẽ khá hơn nếu
đừng có chỗ thì ít quá chỗ thì
nhiều quá như vậy.

“Hôm nay ở trường thế nào
mấy đứa?” bố hỏi những cái mặt
tham ăn.

“Mmphhh, cũng bình thường
ạ.” và nhận được câu trả lời như
vậy.

“Hôm nay ở trường học gì
con?” bố quay sang hỏi tôi.

“Chọn lựa nghề nghiệp ạ,”

Nesta chen ngang. “Bọn cháu phải đưa ra những quyết định.”

Và thế là tất cả lại ồn lên, cả Steve, Lal, Matthew và Tom cũng tham gia.

“Anh muốn làm người sản xuất thu âm,” Lal nói.

“Anh muốn chơi trong ban nhạc,” Tom nói rồi đứng dậy giả vờ chơi guitar.

“Anh muốn làm nhà phát minh,” là mong muốn của Steve.

Màn hai cảnh cũ ở trường, mọi người đều biết mình muốn làm gì, ngoại trừ tôi. Tôi có thể thấy mẹ đang nhìn mình sau khi mọi người đều đã lên tiếng.

“Thế còn con, Lucy? Con muốn làm gì?”

Tôi nhún vai. “Con không biết.”

Izzie và Nesta đều có những kế hoạch hay ho cho tương lai của chúng nó, mọi người đều

hào hứng, và mẹ đang lo âu nhìn tôi. Nhưng mẹ cũng không quên nháy mắt với tôi khi không có ai nhìn thấy.

“Hành trình dài nào cũng đều phải bắt đầu bằng những bước đầu tiên,” mẹ nói.

Steve, Lal và tôi rên lên. Bọn tôi đã quá quen với những câu trích dẫn của mẹ. Mẹ làm bác sĩ tâm lý, phải dành nhiều thời gian tiếp xúc với những

người chán sống, vậy nên mẹ phải luôn tìm kiếm những thứ mới mẻ để làm họ tươi tỉnh lên. Mẹ đọc hết tất cả mấy cuốn sách dạy làm người, và thích mang những câu danh ngôn thông thái đó về cho chúng tôi.

“Nào, ai muốn một tấm Thẻ Thiên thần nào?” mẹ hỏi.

“Không đâu mẹ ời,” tôi xấu hổ, “không ai thích cái đó đâu.”

“Thẻ Thiên thần là gì thế ạ?”

Izzie hí hửng.

“Là một hộp những tấm thẻ cô mới mua hồi tuần trước để dùng cho mấy buổi họp mặt nói chuyện ấy mà. Nhưng cô vẫn chưa đem đi dùng lần nào. Trên mỗi tấm thẻ đều có một câu trích dẫn.” Mẹ nói xong đi lấy chiếc hộp lại.

“Cháu chọn lấy một tấm,” mẹ minh họa bằng cách xóc bài lên

rồi chọn lấy một, “và xem nó bảo gì với mình.”

“Ngay sau những giờ phút đen tối nhất là bình minh.” Rồi mẹ chuyển hộp cho Izzie. “Cháu chọn đi.”

Izzie thì thích mấy trò này lắm. Bói bài, rồi chiêm tinh, tử vi... Nó nhặt một tấm thẻ và đọc, “Sự lựa chọn, chứ không phải cơ hội, quyết định số phận.”

“Khôn ngoan lắm,” bố nói.

“Nên chọn lấy những gì mình muốn hơn là cứ để mặc mọi sự xảy đến và cuối cùng cuốn mình phải làm theo những điều mình không thật sự muốn làm.”

Tôi lại bắt đầu thấy sợ hãi. Có phải đó là điều sẽ đến với tôi, vì tôi không biết phải quyết định thế nào? Rồi tôi cứ để mặc cho bị cuốn trong một mớ bong bong rối rắm?

Bỗng tôi cảm thấy một cái mũi ướt ướt lạnh lạnh dụi vào tay mình. Cái mặt ngơ ngẩn thần thờ của con Ben ngược nhìn tôi từ dưới bàn như thể bảo rằng nó hiểu. Đôi khi tôi cho chó cũng là những bác sĩ tâm lý.

Izzie chuyển hộp cho Nesta.
“Đến lượt cậu.”

Nesta nhặt lấy một thẻ, “Bị kịch trong cuộc sống không phải ở chỗ ta không đạt được

mục đích. Bị kịch thật sự là ở chỗ ta không có mục đích.”

Á á á. Càng lúc càng tệ. Tôi không có mục đích. Đúng là bi kịch rồi.

“Không tồi,” Nesta nói. “Cháu đã có một mục tiêu là buổi trình diễn thời trang vài tuần sau. Cháu sẽ được một tay săn tìm người mẫu nhận ra, và trở thành vơ-đét.”

Mặt Lal thuần ra còn hơn cả

lúc vừa nhìn thấy Nesta. “Chà, siêu mẫu à? Em sẽ đạt được mục tiêu đó dễ thôi.” Đồ nhỉnh bợ!

Nesta đưa chiếc hộp cho tôi, tôi cho tay vào khuấy tung lên, và rồi bắt lấy một tấm thẻ. Tốt nhé, tôi cầu, tốt nhé.

“Đừng chờ tàu tự đến mà hãy bơi về phía nó.”

“Hay đấy,” bố nhận xét.

Bác sĩ tâm lý Ben của tôi dường như cũng thích tấm thẻ

này. Nó cứ cố trèo lên liếm mặt tôi. Mà cứ trông một con chó to dùng như thế nhảy lên người tôi tí nữa thì làm tôi ngã nhào, mọi người cười ầm lên.

“Xuống, Ben! Xuống ngay! Tao yêu mày nhưng mày nặng quá.”

Nó miễn cưỡng nhảy xuống, nhưng vẫn gác đầu vào lòng tôi và lần này thì nhất quyết không nhượng bộ nữa.

Tôi đọc lại tấm thẻ của mình.

Đúng thế. Tôi phải tích cực lên.
Tôi phải bơi ra đón lấy con tàu
của mình. Đúng rồi. Tôi sẽ làm.
Nhưng làm như thế nào đây?

Mẹ lại nhận thấy sự lo lắng
của tôi. Mẹ nắm lấy tay tôi.
“Không cần vội vã đâu, con gái.
Con không cần phải quyết định
mình muốn trở thành gì ngay
bây giờ.”

Tôi biết mẹ có ý tốt nhưng
tôi cho rằng càng sớm bơi ra
càng tốt.

Ngay sau những giờ
phút đen tối nhất
là bình minh.

Tám Thẻ Thiên Thần

Lựa chọn,
chứ không phải cơ hội,
quyết định số phận.

Tám Thẻ Thiên Thần

Bị kịch trong cuộc sống
không phải ở chỗ ta
không đạt được mục đích.
Bị kịch thật sự là ở chỗ
ta không có mục đích.

Tâm Thở Thiên Thần

Đừng chờ tàu tự
đến mà hãy bơi về
phía nó.

Tâm Thở Thiên Thần

Các cô gái đi chơi

Tối thứ Bảy, các cô gái đi chơi.

Chúng tôi dự định đến Hollywood Bowl ở Finchley. Bố gọi đó là thiên đường của lứa tuổi teen. Trường tôi ai cũng đến đó tụ tập chơi bời cả. Đó là một khu phức hợp gồm trung

tâm bowling, các quán café và một rạp chiếu phim, tất cả bao quanh một quảng trường rộng mà bạn có thể đậu xe (nếu có xe), không thì chỉ cần đứng đó thật bảnh nếu muốn được mọi người ngắm nhìn. Cứ vào cuối tuần thì đây là địa điểm đông teen nhất Bắc London.

Nhân nói tới đó, tôi sẽ mặc gì bây giờ? Nesta với Izzie lúc nào trông cũng quyến rũ nên tôi phải cố gắng nhiều.

Tôi trải hết đám quần áo của mình ra giường, nhưng toàn mấy đồ cũ, trẻ con, chán phèo. Tôi từng có một giai đoạn cuồng màu hồng, nhưng giờ thì nó trông quá trẻ con và tôi cần quần áo mới.

Chợt tôi nảy ra một ý.

“Mẹ ơi,” tôi gọi với xuống dưới lầu. “Mẹ để đóng quần áo mua ở Oxfam ở đâu thế?”

“Dưới gầm cầu thang ấy,” mẹ

từ bếp nói vọng ra. “Nhưng mẹ
tưởng con không thích.”

Mẹ lại vừa trở về sau buổi mua
sắm hàng tuần cùng với một túi
đồ thanh lý từ Oxfam. Tôi không
chơi với hầu hết bọn quần áo
này, hoặc là quá to, hoặc là quá
cầu kỳ diêm dúa. Nhưng có một
cái áo size XXL. Tôi không hiểu
mẹ nghĩ ai sẽ mặc nó, tất nhiên
tôi thì không được rồi. Nhưng
chất vải rất là tuyệt vời nhé, màu
bạc và mềm như lụa.

Tôi lấy cái XXL ấy ra khỏi túi, cầm kéo và ra chỗ để máy khâu. Tôi cắt bỏ tay áo và phần thân sau, chỉ giữ lại thân trước. Tôi lại cắt, sau đó viền đường dưới, tạo dáng phần cổ và hông.

Chưa đầy một tiếng tôi đã làm xong. Bọn con gái nhà giàu tha hồ mà ghen tỵ đi nghe chưa, tôi nghĩ thầm khi mặc thử tác phẩm yếm buộc dây quanh cổ của mình. Không tệ chút nào.

Tôi có thể mặc nó với quần jeans đen.

“Con không được ra ngoài trong bộ dạng đó,” bố phán ngay khi tôi trình diễn cho cả nhà xem. “Tháng Mười rồi, cứ như thế này thì con chết vì lạnh cho xem.”

“Con sẽ mặc thêm cả áo khoác mà,” tôi hứa hẹn.

“Nhưng ở tuổi con mà mặc thế này thì hở hang quá.”

“Bố, con có phải là trẻ con nữa đâu.”

“Anh thấy mày ổn đấy,” Lal đang xem Xena – Công chúa chiến binh, ngẩng lên nhận xét.

“Anh nghĩ sao, Steve?”

Anh cả liếc nhìn qua. “Không tồi.” Một lời khen của anh ấy rồi đó.

“Con làm khá lắm,” mẹ xem đường may của tôi rồi nhận xét, “màu vải bạc này làm đôi

mắt xanh của con càng đẹp hơn. Peter, anh cho con nó mặc đi.”

“Thế không khâu thêm tay vào được à?” bố vẫn chưa bị thuyết phục.

“Bố, kiểu của nó là không có tay mà.”

“Được rồi, được rồi, nhưng phải nhớ mặc thêm áo khoác vào. Và bố sẽ đến đón con lúc chín rưỡi. Không muộn hơn. Bố

không muốn con đi lăng quăng muộn trong bộ dạng thế này.”

“Bố, đi mà, sớm nhất là mười giờ nhé. Con đi với Nesta và Izzie, bọn nó được về muộn hơn mà. Đi, bố, làm ơn đi bố.”

“Mười giờ, không muộn hơn nữa,” mẹ quyết định. “Bố sẽ đợi con ở đó.”

“Và đừng có làm những gì mà anh chưa cho phép đấy nghe chưa,” Lal đều giả chen vào.

Tôi lại cần đến sự cho phép của một ông anh mười lăm tuổi bạ ai cũng hôn ấy à. Xì!

Tôi chuẩn bị từ sớm. Đầu tiên thì phải tắm tấp, nhưng xui cho tôi là trước đó Steve và Lal đã dùng phòng tắm sau khi đi tập bóng về. Xà phòng vương vãi khắp nơi, khay để xà phòng lại có nước, và khăn tắm thì bị rơi xuống sàn ướt mem. Vui vì có anh trai ư? Không hề.

Tôi vào phòng mẹ để lấy khăn tắm khác thì trông thấy một cái hũ. Sáp tẩy lông. Đúng là thứ tôi cần. Tôi có mấy cái lông không mòi mà đến dưới cánh tay, mà tôi thì không muốn bị bắt gập như hồi trước báo chí đã chộp được Julia Roberts ở buổi công chiếu phim. Khi cô ấy vẫy tay chào họ, họ đem chụp luôn cả cái nách lún phún của cô ấy. Sẽ chẳng có ông paparazzi nào đến Hollywood Bowl tối nay đâu,

nhưng làm sao biết được ta sẽ gặp những ai. Biết đâu bạch mã hoàng tử của tôi sẽ xuất hiện.

Mẹ không có nhà nên tôi ôm cái hũ về phòng mình và đọc hướng dẫn. Đun nóng lên, sau đó bôi vào vùng muốn tẩy, rồi bóc ra. Nghe có vẻ khá đơn giản, thế là tôi đem nó xuống bếp đun cách thủy và chờ cho đến khi nổi bong bóng.

“Này, làm gì thế nhóc?” Steve

hỏi và dí mũi vào cái nôi của tôi.
“Kẹo bơ à?”

“Sáp tẩy lông đấy,” tôi nói.

“Khiếp, cái trò của bọn con gái,” lão nói và quay lưng bỏ đi.

“Nếu anh muốn thì em sẽ làm hộ cái ngực cho anh,” tôi đề nghị. Bộ ngực lông lá của Steve là chuyện cười của cả nhà. Mỗi mình lão là như thế. Hồi hè, chúng tôi đã thấy khi lão cởi trần ở ngoài vườn. Nhà

tôi gọi Steve là người đàn ông macho macho cực kỳ nam tính. Ha ha, lão xấu hổ chết đi được ấy chứ.

“Có đau không?”

“Không. Lại dễ làm, và rẻ nữa. Hồi tháng trước Izzie nó đi tẩy lông chân mà mất đến 12 bảng cơ đấy. Còn đây thì chả tốn gì.”

Steve nhìn tôi nghi ngờ. Ben và Jerry đang nằm trong ổ của

bọn nó dưới gầm bàn cũng nhìn
tôi nghi ngờ.

Khi sắp nguội bót, tôi lên lầu
và bơi nhiều nhiều vào nách.
Jerry cũng chạy theo và ngồi
nhìn tôi có vẻ thích thú.

Bóc ra đều tay và theo cùng
một hướng.

Tôi nhấc tay trái lên, sắp đã
khô lại, và tôi bắt đầu bóc.

Ôi trời ơi. TRỜI ƠI. Đau quá
đi!!!!!!!!!! Á á á. Đau chảy cả nước

mắt, đỏ bừng hết cả mặt. Tôi
thử bóc lại. Không được. Sao
mà cứ không được. Nó không
ra. Tôi phải làm gì đây?

Tôi hít một hơi thật sâu và
thử lại.

Arghhhhhhhhhh! Tôi ngã vật
ra giường, khóc tu tu vì đau.
Con Jerry liền nhảy lên và liếm
thật lực mặt tôi.

Tôi hỗn hển, cố gắng đẩy nó
ra, “Sao không ai nói với mình

là nó lại đau thế này chứ? Izzie chẳng nói gì cả.”

Rồi tôi nhớ ra rằng mình đã trét cái thứ dĩa man này lên cả hai cánh tay. Làm sao tôi bóc nó ra được bây giờ? Không thử lại được nữa đâu, đau lắm. Nhưng mà không bóc ra thì không xong. Đẳng nào cũng chết.

Tôi nằm trên giường hai tay giơ lên trên đầu. Tôi cố thử lại lần nữa. Đau! Con Jerry bắt đầu

kêu ư ử và tôi nghe tiếng mẹ ở dưới nhà.

“Mẹ ơi,” tôi kêu lên. “Mẹ ơi, con cần mẹ cứu con.”

Tôi nghe thấy tiếng mẹ chạy lên. “Gì thế con gái?” mẹ vội vàng đẩy cửa vào. “Có chuyện gì?”

Tôi gạt đầu và chỉ vào nách mình. “Con dùng sáp của mẹ để tẩy lông.”

Mẹ ngồi xuống giường và cười

rũ. “Cho chừa cái tội tự tiện lấy đồ của mẹ nhé.”

“Vì con không muốn bị tẩy chay vì mấy cái thứ lông lá này.”

Mẹ nhìn tôi như thể tôi điên lắm ấy.

“Nếu dùng để tẩy lông chân thì không đến nỗi thế này đâu. Nhưng vùng da dưới cánh tay thì,” nói đến đây mẹ lại cười, “nhạy cảm hơn nhiều.”

“Mẹ có cách nào khác giải

quyết đám này cho con không?”
tôi hỏi đầy hy vọng.

Mẹ lắc đầu. “Mẹ e là không.
Nào, con gái, giơ tay lên. Nào,
nhanh. Giơ tay lên mẹ xem.”

Tôi ngập ngừng giơ tay lên.

“Nhắm mắt lại, hít thở sâu
vào.” Mẹ bảo tôi.

Tôi hít một hơi thật sâu, và
mẹ nhẹ nhẹ lột miếng sáp ra.

“ARGHHHH!” tôi hét inh ỏi,
con Jerry cũng tru lên đầy thông

cảm với tôi. Giống như tôi vừa bị lột da vậy.

Mẹ chồm tới và nhìn dưới tay tôi. “Rắc ít phấn lên rồi sẽ không sao đâu.” Rồi mẹ cười. “Chào mừng quý cô đến với thế giới chịu đau để được đẹp.”

“Cô bé này đi với các cháu?” bà bán vé hỏi.

Nesta gật đầu và cố tỏ ra thật tự nhiên. “Bán cho bọn cháu ba vé.”

Tôi quay đi và lại cố làm cho mình trở thành vô hình vì giờ đây cả hàng người đều quay sang nhìn tôi.

“Các cháu biết phải trên mười lăm tuổi mới được vào xem phim này chứ?”

Nesta gật đầu. “Biết chứ ạ.”

“Các cháu có chứng minh được là mình mười lăm không?” bà ấy hỏi, mà như là chỉ hỏi riêng tôi thôi vậy.

Nesta lắc đầu.

Izzie kéo tay áo Nesta. “Thôi, bọn mình đi thôi.”

Khi chúng tôi bỏ ra khỏi hàng, tôi còn nghe thấy bà bán vé rì rầm với người mua kế tiếp. “Đấy, bọn trẻ con bây giờ, mảnh mung lừa gạt người lớn là nhanh.”

Tôi cố tránh ánh mắt của mọi người. Tôi thấy tệ quá đi. Tất cả là lỗi của tôi. Trông Izzie và

Nesta mà bảo là mười sáu tuổi cũng được nữa là. Nhưng còn tôi. Ngay cả khi tôi đã tô son và đánh phấn mắt thì vẫn... Tôi đã làm hỏng cả buổi tối.

“Xui quá nhỉ,” một giọng nói cất lên từ trong hàng người.

Bọn tôi quay lại và thấy Michael Brenman đang đứng đó với cả một đám bạn xung quanh. Anh ta đang cười với Nesta.

“Ai mà chẳng nhận ra con

bé này chưa đủ tuổi chứ,” Josie Riley nhìn tôi mĩa mai. Chị thói này ở trong đám ăn vận giống búp bê Barbie ở khối Mười một, nổi tiếng là một đầu gấu trong trường, chuyên trị bắt nạt những đứa nhỏ hơn, như tôi. Josie khoác tay Michael kéo đi, nhưng vẫn kịp đá một câu, “Lần sau thì vào công viên Disney mà chơi nhé, bọn nhóc.”

Nesta nhìn chị ta trùng trùng.

“Mày nhìn gì?” Josie hỏi.

“Tôi đang tưởng tượng mồm chị mà dán băng keo lại thì hợp lắm đấy.” Nesta trả lời luôn.

Tôi nuốt khan. Ố ồ. To chuyện rồi, tôi kêu thầm, Nesta vào cuộc rồi. Tôi không muốn có rắc rối nữa, tôi đã muốn thôi rồi mà. Tôi biết Josie có thể làm gì. Một lần chị ta và mấy đứa trong nhóm đã dí tôi vào nhà vệ sinh, bỏ sách vở của tôi vào

bồn rửa và mở nước. Tôi đã mất không biết bao nhiêu thời gian mới hong khô được chúng.

Michael quay lại và tiến về phía Nesta. “Em là học sinh mới?”

Nesta gật đầu nhưng không rời mắt khỏi Josie. Chị ta chưa kịp hết cơn điên vì câu bình luận của Nesta, giờ lại càng bất mãn. Tôi không nghĩ đã có ai dám trả treo với chị ta như vậy.

“Anh có thể lấy vé cho các em.” Michael nói.

Izzie kéo tay Nesta. “Thôi, không đáng đâu.” Rồi nó quay sang Michael, “Bà bán vé mà thấy bọn em vào thì anh cũng sẽ gặp rắc rối theo đấy.”

“Anh Mickie, đi thôi, để bọn trẻ con tự chơi với nhau đi.” Josie gọi. “Đến lượt bọn mình rồi đấy.”

Trước khi quay lại hàng,

Michael cười với Nesta. “Anh sẽ gặp em sau.”

“Wow!” Nesta kêu lên khi bọn tôi đã ra ngoài. “Ai vậy? Anh ấy tuyệt ghê chứ, điểm tám trên mười.”

“Đó là Michael Brenman.” Izzie trả lời.

“Anh ấy có mùi thật hay, mùi chanh rất thanh lịch nhé, các cậu có ngửi thấy không?”

Sao mà không thấy cho được, tôi gần như bị đánh gục luôn ấy chứ. Anh ta có mùi như vừa ngâm mình trong thứ nước đó chứ không phải là chỉ xịt một ít thôi đâu.

“Ừ, mùi chanh,” tôi trả lời lấy lệ.

“Không hiểu anh ấy làm gì với đám dầu gấu đấy. À mà tên mụ đấy là gì ấy nhỉ?”

“Josie Riley,” tôi trả lời.

“Không phải bà đẩy hồi trước bắt nạt cậu ngoài bến xe bus à?”

“Đúng rồi. Không biết có phải bạn gái anh ấy không?” Nesta bần khoăn.

“Một trong số rất nhiều. Tớ mà là cậu thì chẳng thắc mắc làm gì. Nhiều đứa mê Michael lắm,” Izzie nói.

“Nhưng anh ấy đã cười với tớ, lại còn bảo là sẽ gặp lại. Các cậu nghĩ vậy là sao?”

“Tớ nghĩ ý anh ta chỉ là gặp lại cậu sau thôi,” Izzie đáp.

“Thì đúng thế, nhưng gặp lại em sau như là anh muốn biết thêm về em. Hay chỉ là gặp lại sau thôi nhỉ?”

“Gặp lại em sau, là hãy gia nhập vào danh sách những cô nàng anh câu được. Michael đẹp trai, và anh ta tự biết điều đó. Dính vào những anh chàng như vậy mệt đấy.”

“Các cậu cho là thế ư?” Nesta ngoái lại nhìn chỗ rạp phim. “Ừm, có vẻ hay đấy.”

Tối nay trông nó rất hấp dẫn. Tóc xõa sau lưng, mặc một chiếc áo khoác jeans, quần jeans ôm cùng một đôi boots cao gót làm chân nó trông dài miên man. Chẳng trách mà Michael chú ý. Nó đẹp thế, anh nào chẳng phải nhìn. Izzie trông cũng đẹp với một chiếc áo lửng màu trắng, bên ngoài cũng là một bộ jeans.

Tôi nhìn vào hình chiếu ba đứa trên cửa kính. Trông cứ như hai chị lớn dắt em đi chơi vậy.

“Tớ rất xin lỗi,” tôi nói.
“Không vì tớ thì các cậu đã vào rạp được rồi.”

“Đừng có dở hơi,” Izzie nói.
“Tối nay trông cậu rất tuyệt, tớ khoái cái áo yếm của cậu. Mua ở đâu đấy?”

“Tự may đấy. Cậu thích thật không?”

“Tuyệt lắm,” Nesta mân mê chất vải. “Tớ cũng có một cái giống thế này mua ở Morgan, có điều của tớ là lụa thật.”

Izzie thấy mặt tôi chảy dài cả ra. “Nhưng cái này trông xinh lắm,” nó nói nhanh, “cũng chẳng khác gì lụa thật cả.”

“Làm gì bây giờ?” tôi cố hướng sự chú ý ra khỏi cái yếm của mình. “Không về nhà được, lát nữa bọn mình mới được đón.”

“Đi loanh quanh chơi trò tán tỉnh đi,” Nesta đề nghị, nói rồi hất tóc ra sau và đá mắt rất điệu nghệ trước một đám con trai đang đi tới.

“Cũng được thôi,” tôi nói. “Nhưng bọn con trai vẫn chẳng để ý đến tớ cả khi tớ giở mảnh tán tỉnh độc nhất ra.”

“Vớ vẩn.” Izzie xen ngang. “Cậu khá phết đấy chứ. Có thể do cậu có anh, bọn con trai cảm

thấy nói chuyện với cậu thật thoải mái và dễ dàng.”

Tôi nhăn mặt nhớ lại hồi hè vừa rồi. Tôi và Izzie đi xem Lal đá bóng, bọn tôi gặp một anh chàng, và anh ta ngồi tán chuyện với tôi suốt. Tôi không thích anh này lắm, tuy nhiên được để ý thì vẫn khoái. Rồi Izzie đi mua bánh, và anh ta hỏi tôi liệu nó có thích anh ta và nhận lời hẹn hò với anh ta hay không.

“Ừ, nhưng chỉ là để tiếp cận với cậu thôi, hoặc là với Nesta. Tớ như là em gái của bất kỳ ai ấy. Bọn con trai chỉ thế thôi, chứ có nghiêm túc gì đâu.”

Đột nhiên tôi nhận thấy mình đang nói hết như một kẻ bất mãn, thế là tôi chọc cho hai đứa chúng nó cười bằng cách đóng giả Madonna. Trò này lúc nào cũng làm Izzie khoái chí cười hoài. Tôi nhảy tung tung xung quanh bọn nó và

hát Like a Virgin bằng giọng the thé.

“Lucy,” Iz vừa nói vừa cười, “Mọi người đang nhìn cậu kìa.”

“Đó cũng là một cách gây chú ý tốt,” tôi nói. “Ừm, mà cũng có thể không. Thế bọn mình làm gì giờ?”

Chúng tôi nhìn quanh tìm kiếm.

“Hay đi chơi bowling?” Nesta nói.

Híc, ngực tôi như bị thít lại. Bố có cho tôi tiền tiêu vặt, nhưng chỉ đủ để mua vé, bóng ngô và một chai Coke thôi. Chơi bowling không những cần nhiều tiền hơn, mà chơi rồi lại phải uống nước thêm nữa.

“Thôi,” Izzie nói. “Tối thứ Bảy thế này thì người ta lại chả đặt hết chỗ rồi, còn chỗ nào cho mình chơi nữa. Hay đi mua mấy cái bánh, với nước, rồi buôn chuyện? Ở đằng kia mở nhạc có

vẻ hay ho kìa.” Nó chỉ ra một cửa hàng.

Tôi thở phào. Thế thì tôi lo được.

“Tớ vẫn áy náy vì tớ mà các cậu không xem được phim,” tôi thì thầm với Izzie trên đường đi.

“Trời, có gì đâu,” nó gạt phăng đi. “Tớ cũng không thích xem phim đấy lắm.”

Tôi biết nó nói thế cho tôi yên tâm thôi, chứ thật ra nó muốn

xem chết đi được ấy chứ. Trong phim có thần tượng Ewan McGregor của nó mà.

Tối Chủ nhật tôi gọi cho Izzie định rủ nó đến xem phim với Steve, Lal và tôi. Bố mẹ có việc phải ra ngoài nên anh em bọn tôi thuê mấy phim kinh dị về xem chơi.

“Izzie không có nhà cháu ạ,” mẹ Izzie bảo tôi. “Nó đi xem

phim gì đó có Ewan McGregor đóng ấy.”

“Đi với ai hả cô?” tôi hỏi như thể mình chẳng tài nào đoán ra.

“Với Nesta. Con bé vừa gọi nửa tiếng trước. Ờ... mà cháu không đi cùng sao?”

Không. Tôi không đi cùng. Và tôi biết lý do vì sao mình không được rủ.

Chương 4

Tình yêu sét đánh

Đến trường thật chả ra sao. Tôi lờ cả Izzie và Nesta. Tối hôm qua khá đau đấy, nhưng tôi cũng đã nhận được một thông điệp. Rằng Izzie đã thay đổi,

và không muốn tôi luẩn quẩn quanh nó nữa.

Trong giờ tiếng Anh, Izzie cố chặn ánh mắt của tôi, nhưng tôi cứ cúi đầu giả vờ đang mê mải đọc kịch Shakespeare.

Đang là giờ của thầy Johnson, là giờ mà tôi rất thích. Thầy to lớn, vui nhộn, và có một bộ râu đỏ như người Viking. Thầy nói đùa câu gì đó làm cả lớp cười rộ lên, cả thầy cũng cười. Nhưng

tôi thì không. Tôi và Hamlet.
Chúng tôi còn bận suy nghĩ.
“Làm bạn với Iz và Nesta hay là
không? Đó là vấn đề.”

Sau tiết tiếng Anh, chúng
tôi có giờ học đặc biệt với cô
Allen về các nước thế giới thứ
ba và họ cần trợ giúp thế nào.
Cô Allen là hiệu trưởng của bọn
tôi nên ai cũng cư xử cho thật
tốt. Nhưng không hoàn toàn bởi
cô Allen mà chúng tôi như thế.
Nghe về nạn đói và chiến tranh

ở những vùng trên thế giới thật sự làm bọn tôi thấy buồn.

Cả lớp chia nhóm ra để thảo luận về bài học, tôi xung phong vào nhóm với Mo Harrison và Candice Carter để khỏi phải nói chuyện với Izzie hay Nesta.

“Tớ chẳng hiểu tại sao lại đánh nhau,” tôi nói mà cũng hơi cảm thấy lẩn tránh vì chính tôi đang có mâu thuẫn với Izzie, “vì những thứ như là đất đai.

Giờ nhìn lên trời có thấy hàng rào, biên giới gì đâu. Ở dưới đất cũng nên thế chứ.”

“Đúng đấy,” Mo nói. “Sao chúng ta lại không thể chia sẻ với nhau mọi thứ nhỉ?”

“Cùng một Mặt trời nhé, cùng một bầu không khí, cùng một Trái đất,” tôi nói tiếp. “Thật khó mà hình dung được đâu đó trên thế giới này lại đang có nạn đói khi mà chúng ta cứ thấy những

siêu thị hàng hóa đồ đầy đến tận cửa. Rồi có những người ở chỗ này cứ phải lo ăn kiêng giảm cân trong khi ở chỗ khác, người ta thậm chí chẳng có đủ thức ăn mà ăn.”

Bài học này làm tôi rất buồn. Ý tôi là, mẹ tôi đang hoạt động vì những người nghèo đói thiếu ăn. Rồi một trong số chúng tôi lại nhịn bữa tối hay làm cái gì đại loại thế. Nhưng trước đây tôi chưa bao giờ

quan tâm nhiều đến việc này. Phải đến khi xem những đoạn phim cô Allen chiếu, thấy người thật việc thật thì mới khác. Có thể thấy các trích đoạn phim làm tất cả chúng tôi phải suy nghĩ. Chuyện có thể không còn bạn thân nữa làm cho tôi giận dữ, nhưng ở những nơi khác trên thế giới, người ta thậm chí còn bị mất cả bố mẹ hay con cái.

Tôi không biết nên làm gì

với Izzie và Nesta. Những lý do giận dỗi nhau thành ra quá tầm thường vụn vặt, đặc biệt là sau tiết học hôm nay. Bối rối quá, chẳng biết phải nghĩ sao nữa.

Có lẽ tôi nên xung phong làm một tình nguyện viên đến các nước thế giới thứ ba. Nhưng đến khi đã thành tình nguyện viên rồi thì tôi làm gì nữa đây? Khả năng đặc biệt của tôi cho đến bây giờ chỉ là rán trứng, vậy tốt hơn tôi nên học thêm

các kỹ năng trước đã. Nhưng kỹ năng gì?

Giờ ăn trưa, tôi ra khỏi lớp thật nhanh trước khi Izzie và Nesta kịp giữ tôi lại, và thẳng hướng đến thư viện. Tôi cần thời gian để suy nghĩ và vì thế quyết định đến thư viện đọc sách về các khóa học, nghề nghiệp, và những thứ khác, xem mình yêu thích gì và có thể khá khảm ở lĩnh vực nào.

Nhưng lướt qua các trang sách rồi tôi lại thấy hơi nản, vì có quá nhiều thứ để chọn.

“Này, Luce,” Izzie đã đến cạnh chỗ tôi ngồi. “Đang làm gì ở đây vậy? Tớ với Nesta tìm cậu khắp nơi.”

Tôi chỉ vào đồng sách. “Cố gắng đưa ra quyết định nghề nghiệp.”

Tôi tiếp tục đọc như thể Izzie không có mặt, nhưng sự im lặng

thật chẳng thoải mái chút nào, những con chữ cứ nhảy múa trên trang sách trước mặt tôi.

“Gần đây cậu cứ im im. Không có chuyện gì đấy chứ?”

Tôi có cảm giác như vừa nuốt phải bã kẹo cao su, và nó kẹt lại ngay cổ họng.

“Luce?”

Cuối cùng tôi nói, “Bộ phim thế nào?”

Izzie trông rõ ngượng ngùng.

“Tớ biết, mẹ bảo cậu đã gọi đến,” nói rồi nó ngồi xuống cái ghế bên cạnh. “Tối nay Nesta đi tập kịch rồi, sao cậu không đến chỗ tớ nhỉ? Chỉ có hai bọn mình với nhau thôi. Này, tớ sẽ bói cho cậu, tớ vừa tìm thấy một trang web hay lắm, bọn mình sẽ cùng xem tương lai thế nào.”

Nghe hay ho đấy, nhưng tôi không nói gì cả. Tôi vẫn còn bực và cảm thấy bị bỏ rơi.

“Nào, Lucy. Bọn mình cũng có thể chơi bói bài nữa. Nó có thể giúp cậu thêm ý tưởng về những gì cậu muốn làm.”

“Nhưng tớ đã hứa giúp bố ngoài cửa hàng rồi,” tôi nói dối.

“Cậu đến muộn chút cũng được. Giúp bố có lâu lắm đâu mà. Tớ xin lỗi chuyện tối qua, dường như tớ đã chẳng chịu nghĩ gì cả. Nhưng Nesta gọi rủ đi, mà mấy bà chị tai quái của tớ lại đến.

Tớ phải biến ra ngoài. Và tớ biết cậu sẽ ổn thôi, ít nhất cậu cũng có một gia đình bình thường.”

Tôi bật cười. “Bình thường? Ai? Nhà tớ á? Làm sao cậu có thể nói như thế nhỉ?”

Tuy nhiên cũng phải nói là tôi hiểu ý nó. Gia đình nó quả thật phức tạp.

1. Bố mẹ Iz ly dị nhau đã bảy năm, lúc nó còn nhỏ xíu. Rồi mẹ nó tái hôn.

2. Ba dường nó già hơn mẹ nó khá nhiều, và bác ấy có hai con gái riêng đã lớn, cũng làm nghề kế toán như bố. Izzie gọi họ là những bà chị tai quái.

3. Bố của nó cũng tái hôn. Chú ấy cưới một cô trẻ hơn cũng nhiều, tên là Anna. Ít nhất thì Izzie cũng quý cô ấy. Họ có một đứa con trai nhỏ tên là Tom, bây giờ hai tuổi, và Izzie rất mê thằng bé.

Đấy. Ngoài bố mẹ thì nó còn có ba dượng, mẹ kế, các chị con ba dượng, em cùng cha khác mẹ.

Quá phức tạp.

Izzie vẫn chưa chịu thua. “Đi, đến nhé, lâu lắm rồi bọn mình không chơi riêng với nhau.”

Khiếp, nghe thống thiết quá, tôi nghĩ thầm, nhưng tôi không thể cãi với nó được nữa. Chúng tôi làm bạn với nhau từ

rất lâu rồi, và tôi không muốn mất nó.

“Được,” giờ thì tối nay tôi phải ra giúp bố thật. “Sau khi xong việc tớ sẽ nhờ bố chở sang chỗ cậu.”

Trên đường đến chỗ Izzie thì tôi trông thấy ANH ẤY. Bố con tôi đang lái xe qua Highgate, qua cổng trường St Michael, anh ấy cùng một người bạn

nữa đi từ trong cổng ra. Có kẹt xe ngoài vòng xoay, xe chúng tôi đi chậm lại thì anh ấy băng qua ngay trước đầu xe tôi. Ôi trời là đẹp. Điểm mười trên mười, anh ấy có khuôn mặt của Leonardo DiCaprio nhưng cao hơn, làn da màu ô liu cùng mái tóc sẫm màu.

Tôi nhìn theo anh ấy đi qua vỉa hè bên kia. Dường như thời gian ngừng lại. Rồi tôi chợt nhận ra sao mình lại cuống

quýt lên như thế, là vì tôi không thường trông thấy chàng trai tôi thích. Ngay cả tại Hollywood Bowl tôi cũng chưa gặp ai hút mắt mình như vậy, không như anh ấy. Tôi tự hỏi không biết anh ấy đi đâu? Tôi sẽ phải tìm ra. Tôi sẽ thuyết phục Izzie đến Highgate cùng để điều tra. Ở đây có rất nhiều quán café, và ắt hẳn anh ấy sẽ cùng bạn bè đến một trong số những quán này sau giờ học, bọn con trai

trường St Michael ai chẳng thể.
Tim tôi đập dồn.

Điều đó đã xảy ra. Cuối cùng
thì nó cũng xảy ra. Tình yêu
sét đánh.

Khi bố con tôi lái đi tiếp, tôi
cảm thấy thật phấn chấn. Tôi
đã có mục tiêu rồi. Tôi phải gặp
anh ấy.

Izzie sống cách tôi vài con phố.
Nhà Izzie là một căn nhà riêng

ngăn nắp kiểu mẫu, có vườn ở cả trước và sau nhà. Trong nhà gọn gàng và yên ắng hơn nhiều nhiều nhiều so với bãi chiến trường chỗ chúng tôi. Bếp nhà nó thì trông như phòng phẫu thuật trong bệnh viện, trắng toát, toàn đồ dùng bằng thép. Ở đây, tôi luôn cảm thấy mình phải nói thật khẽ, thậm chí cả khi không có ai khác.

Mẹ của Izzie thích những thứ như vậy. Izzie bảo mẹ thuộc

cung Xử Nữ, và người cung Xử Nữ là những người cầu toàn. Ngay cả khi có người đến dọn dẹp vệ sinh hàng ngày, thì cô Foster cũng vẫn muốn đảo qua đảo lại khi chúng tôi ở đó. Tôi hơi sợ cô ấy – như một lần tôi ăn táo ngoài sảnh trong khi chờ Iz.

“Cháu định mang táo đi đâu thế?” cô ấy đến cạnh tôi và hỏi.

“Ờ, không đi đâu cả ạ.”

“Đừng để rơi ra thảm sạch
nhé cháu.”

Thế rồi cô ấy vào bếp và
mang ra cho tôi dao và đĩa. Ặc.
Cô ấy mà đến nhà tôi thì bảo
đảm là không tài nào chịu được
đến mười phút.

Tôi mừng là tối nay cô ấy
chưa về, tôi và Iz được tự do
tung hoành. Phòng của Izzie
khác với phần còn lại của ngôi
nhà. Đó là phòng duy nhất

trong nhà có những màu sắc khác ngoài những màu trung tính ưa thích của cô Foster, trên thảm, rèm cửa và tường. Cô Foster cũng chỉ mặc mỗi màu đen. Đồ đen với ngọc trai. Trông cô ấy lúc nào cũng tinh tươm và quý phái. Cả mái tóc cũng được cắt gọn ghẽ y như tính cách của cô ấy vậy.

Izzie sơn phòng màu xanh ngọc bích theo ý của mình. “Một màu rất hiền,” nó nói với

tôi vậy. Nó còn có rèm cửa và đệm ngồi màu tím, trông rộng rãi tươi tắn, rất Izzie.

Izzie thắp một cây nến thơm và bật máy tính lên. Tôi ngồi ngắm những tấm poster của nó. Ewan, tất nhiên rồi. Ngoài ra còn có Suzanne Vega, cũng là thần tượng của nó, và cá heo. Izzie mê mẩn bọn cá heo. Nó ao ước một ngày nào đó được bơi lội cùng chúng. Thành thật mà nói,

giữa tôi với Izzie thì nó giống mẹ tôi hơn.

Tôi nằm ịch xuống giường, Izzie thì ngồi vào bàn và bắt đầu gõ nhoay nhoáy.

“Chà, tớ muốn thử trò này điên lên được ấy. Tớ có một phần mềm mới đây, có thể xem tử vi cho cậu. Cậu sinh ngày 24 tháng Năm, tức là cung Song Tử. Máy giờ?”

“Quá nửa đêm năm phút,” tôi nói. Tôi nhớ được là vì đây cũng

là sinh nhật của bố, và mẹ bảo tôi chính là món quà sinh nhật cho bố. Món quà chuẩn bị trong năm phút.

Izzie nhập dữ liệu vào. “Chờ vài phút rồi nó sẽ cho chúng mình biết về cậu. Trong khi chờ đợi thì ta bói bài.”

Nó đưa tôi bộ bài và tôi bắt đầu xáo lên.

“Cậu đã thử làm cho mình chưa?” tôi hỏi.

“Rồi,” Izzie nhăn răng cười.
“Bảo Bình, cung của thiên tài,
của những người theo chủ nghĩa
nhân văn, và lập dị...”

“Nghe khủng thật. Tớ thì chẳng
biết thiên tài thế nào, nhưng
phần còn lại thì có vẻ đúng đấy.
Nhân văn nhất là lúc cậu tí tởn đi
xem phim mà chẳng thèm đoái
hoài gì đến con bạn đây.”

Izzie ném gối vào tôi. Nó biết
là tôi đang trêu nó.

“Cậu nghĩ sao về bài học của cô Allen?” tôi hỏi. “Buồn, nhỉ.”

Izzie gật đầu. “Tớ định viết một bài hát về điều đó.”

“Tại sao? Nó sẽ làm người nghe buồn theo.”

“À, nhưng một người viết nhạc cũng mạnh bằng, nếu không nói là hơn cả một chính trị gia đấy.”

“Sao thế được chứ?” tôi cười. Izzie luôn có những suy nghĩ khùng điên kiểu này.

“Hãy xem Bob Geldoff. Ông ấy có trách nhiệm rất lớn. Như hồi ông ấy làm buổi hòa nhạc Band Aid đó. Kiếm được bao nhiêu là tiền. Hay như Comic Relief. Một đêm thôi mà tới hàng triệu. Cả John Lennon. All we are saying is give peace a chance – Tất cả những gì chúng tôi đang nói là cho hòa bình một cơ hội. Tớ cho rằng nếu viết một bản nhạc, một quyển sách hay làm một bộ phim, cậu sẽ tiếp

cận được với nhiều người hơn nhiều so với những chính trị gia ê a ngân nga chán òm. Âm nhạc sẽ làm cho người ta phải nghĩ. Họ tự mình lắng nghe lời hát. Tốt hơn nhiều so với việc bắt họ nghe thuyết giảng, hay phát cho họ những tờ rơi mà hầu hết sẽ bị vứt ngay vào thùng rác.”

Đây là một trong những điểm tôi rất thích ở Izzie. Nó khiến tôi suy nghĩ. Nó thật là khôn ngoan. Mẹ bảo Izzie suy nghĩ

rất già dặn. Tôi mới hỏi mẹ là tôi có thể không thì mẹ nhìn tôi lạ lẫm rồi nói, “Không, con yêu, mẹ cho đây là lần đầu tiên của con đấy.” Tôi không biết thế là khen hay là chê.

Izzie nói đúng. Tôi chỉ nghĩ đến việc trở thành tình nguyện viên, đi đến những nơi cần giúp đỡ, và làm những công việc như nấu nướng, lau dọn hay gì đó. Nhưng việc Izzie làm sẽ tác động được đến nhiều

người hơn tôi. Phải chi tôi có khả năng gì đó như Izzie biết sáng tác bài hát.

“Lúc giờ nghỉ tớ cũng nói chuyện với cả Nesta,” Iz nói tiếp. “Nó không có ý định trở thành tình nguyện viên, ngủ trong lều không có MTV để xem. Kế hoạch của nó là sau này sẽ trở thành siêu mẫu, kiếm được thật nhiều tiền, và đem tiền đấy đi quyên góp.”

“Cái gì? Nesta á? Tớ không biết nó cũng quan tâm đến ai khác ngoài bản thân cơ đấy.”

“Cậu phải cho nó một cơ hội, Lucy, nó cũng được lắm đấy. Với lại tớ cho đó cũng là một ý hay. Cậu có thể cống hiến thời gian và sức lực, làm một tình nguyện viên, hoặc cũng có thể kiếm thật nhiều tiền như kế hoạch của Nesta, rồi quyên góp để giúp người nghèo và trả tiền huấn luyện tình nguyện viên.

Dùng tiền của mình để làm điều gì có ích cũng tốt như là dành thời gian để làm. Điều tốt cả.”

“Có lẽ vậy,” tôi nói. Tôi không muốn nhưng vẫn phải công nhận ý tưởng của Nesta thật thông minh. Nesta. Nesta. Nesta.

”Xáo bài xong chưa?”

Tôi gật đầu. Izzie đón lấy bộ bài, ngồi phệt xuống đất và bắt đầu chia bài ra làm ba cột. Nó tra cứu thêm một chút trong sách.

“Đây là Grand Cross – Thập giá lớn,” nó nói và trải bài ra. “Nó sẽ cho cậu biết quá khứ, hiện tại và tương lai.”

Tôi kéo cái túi bông lại cạnh Izzie. Thật là vui. Iz và tôi. Tôi và Iz lại nói về đủ thứ chuyện, và Iz ngồi đoán tương lai cho tôi.

“Bài phán gì thế cô?”

“Ồ ồ, thú vị thật,” Iz lẩm bẩm. “Rất thú vị. Quân bài chủ của cậu là Bánh xe Số phận. Nó

báo hiệu một bước ngoặt. Mở ra một chương mới.”

“Nói tớ nghe về nó đi. Quyết định. Quyết định. Quyết định.”

“Quân bài ảnh hưởng đến cậu là High Priestess, cho thấy cậu có điều chưa thực hiện được, nhưng rồi sẽ được giải quyết.”

“Tớ hy vọng thế. Đạo này thật là tệ, ai cũng biết mình muốn gì, mỗi tớ là không.” Tôi chỉ vào lá bài tiếp theo. “Quân này trông có vẻ hay.”

“The Lovers. Trong tương lai sẽ có tình yêu.”

“Tuyệt...” Trời ơi tôi chỉ muốn kể ngay cho nó nghe về chàng trai ban nãy.

“Nhưng sẽ có vài thử thách và chọn lựa trong tình yêu này. Lucy, làm sao thế? Sao mặt mày đỏ bừng thế kia?”

“Izzie,” tôi không kèm nổi nữa. “Tớ vừa gặp một người...”

“Một người?”

“Một anh chàng. Tớ nghĩ anh ấy học ở St Michael...”

Izzie nhe răng cười. “Và...?”

“Ừm, tớ mới chỉ thấy anh ấy thôi. Khi bố lái xe chở tớ đến đây thì anh ấy từ trong trường đi ra, trông anh ấy tuyệt vời vô cùng. Có phải là người quân The Lovers ám chỉ đến không nhỉ? Có lẽ tớ sẽ gặp anh ấy. Nó còn nói gì nữa không?”

Izzie nhìn xuống đám bài.

“Có thể. Đây. Có quân Page of Swords trong tương lai của cậu. Có lẽ là anh ấy.”

Tôi nhìn quân bài, một chàng trai trẻ đang giơ thanh kiếm lên cao.

“Đó hẳn là anh ấy rồi. Còn ai vào đây nữa chứ? Hay thật. Anh ấy tuyệt lắm lắm ý. Tớ nghĩ hay hôm nào bọn mình đến Highgate sau giờ học...”

“Nếu đó là người bài nói

thì kiểu gì cậu cũng sẽ gặp lại.” Izzie đảm chiêu đọc sách. “Nhưng anh ta có thể tàn nhẫn đấy. Quân Page of Sword đôi khi cũng trí trá lắm. Không đáng tin đâu. Hãy cẩn thận, Lucy. Cậu thậm chí còn chưa biết anh ta thế nào.”

Không gì có thể dập tắt nhiệt tình trong tôi được. “Anh ấy không phải hạng đấy đâu. Anh ấy có một khuôn mặt dễ thương lắm cơ.”

Izzie tiếp tục xem bài. “Nào, để xem kết quả ra sao.”

“Tớ không thích quân bài cuối cùng này,” tôi nói. Nó có hình một tòa tháp đang bốc cháy, có một người rơi ra khỏi cửa sổ.

“Ừm, đó là quân Tháp. Trông sợ vậy nhưng lại là quân bài tốt. Nó thể hiện những ảnh hưởng xung quanh cậu, có nghĩa là nếu muốn tiến lên thì những cách thức cũ kỹ phải bị phá bỏ, rồi sẽ có tự do. Thấy chưa này, quân

kế tiếp nữa là quân Thế giới, là kết quả. Cũng là bài tốt. Nó có nghĩa hạnh phúc, sức mạnh, và thành công. Rõ ràng là có thành quả. Wow. Lucy, bài này quá tốt luôn. Cũng có một chút khó khăn trắc trở, thay đổi và điều chỉnh, nhưng kết cục là rất khả quan.”

Tôi rời nhà Izzie với tâm trạng lâng lâng trên mây. Cả lá số tử vi của tôi cũng tốt. Izzie cũng xem cho cả Nesta nữa. Chiêm

ting là một trong số những lựa chọn nghề nghiệp của nó mà. Có thể nó sẽ làm song song với nghề sáng tác nhạc. Thật là may mắn. Không những có mà còn có đến hai ý tưởng về điều mình muốn làm mới hay chứ. Còn tôi thì vẫn chưa có gì. Tuy nhiên số tử vi Izzie đưa cũng nói tốt như bài vậy. Mọi việc đều sẽ ổn thỏa với tôi. Cần phá bỏ để tiến lên và tiến bộ. Đó là cả một quá trình. Tôi phải trải

qua quãng thời gian thay đổi và không được chùn bước. Rồi kết quả nhận được sẽ rất tốt.

Mọi việc đã được nhìn thấy. Sẽ ổn. Thành công. Thành quả. Tôi và Izzie vẫn ổn. Nhưng tuyệt nhất là Page of Sword. Tôi thật nóng lòng muốn gặp anh ấy.

LÁ SỐ TỬ VI

Lucy: 24 tháng Năm. Song Tử. Cự Giải nhô lên, Mặt trăng ở Kim Ngưu.

Saturn là hành tinh phân công, bắt bạn phải để tâm thật nhiều vào những mục tiêu của mình. Để biết số phận mình nằm ở đâu thì chỉ có duy nhất một cách là phải trải nghiệm những

hoàn cảnh khác nhau. Đừng
bỏ cuộc.

Neptune và Venus ở rất gần
nhau, bạn sẽ có chuyện lãng
mạn, nhưng nên thận trọng,
vì không phải lúc nào mọi
thứ cũng đúng như vẻ ngoài
của nó.

Nesta: 18 tháng Tám. Sư Tử.
Bạch Dương nhô lên. Mặt
trăng ở Song Tử.

Thời điểm này Mercury chuyển động nghịch, làm cho bạn đọc sai các dấu hiệu, gây ra những hiểu nhầm. Đến New Moon, bạn sẽ tích cực và có ích hơn khi cơ hội đến.

Izzie: 26 tháng Một. Bảo Bình. Song Tử nhô lên. Mặt trăng ở Hở Cáp.

Mối quan hệ giữa Mặt trời và Neptune hiện tại cho thấy

bạn có thể đánh giá sai một
tình huống mà nhẽ ra nên
lưu tâm. Đừng ngạc nhiên
nếu có người phản ứng hơi
thái quá. Những mối quan hệ
khăng khít cần được giữ cho
khăng khít hơn nữa cho đến
khi giai đoạn này qua đi.

Tai họa

Tôi không thể tin nổi. Không tài nào tin nổi. Một tuần rục rờ của tôi lại chấm dứt bằng một tai họa cay đắng.

Izzie kể cho Nesta rằng tôi đã gặp người mình thích. Đến đây thì cũng chẳng có gì, và thật sự

là Nesta tỏ ra khá hào hứng. Tôi cảm thấy như một con ngốc vì phải thừa nhận mình thậm chí vẫn chưa nói chuyện với anh ấy.

“Vậy làm sao cậu biết anh ấy thế nào?” nó hỏi.

“Tôi không biết. Tôi chỉ biết phải làm gì đó thôi,” tôi trả lời.

“Thế đầu tiên, chúng mình phải làm cho anh ấy chú ý đến cậu.”

“Tôi biết.”

Tôi đã nghĩ về chuyện này rất nhiều. Liệu anh ấy có giống như rất rất nhiều những người khác, nghĩ rằng tôi mới mười hai tuổi, và chẳng thèm chú ý đến tôi nữa? Không. Tôi đang tích cực. Tôi phải tìm ra cách.

Đừng chờ tàu đến mà hãy bơi về chỗ nó.

Tôi có một kế hoạch.

May mắn là tôi lại có Izzie trong

một tuần. Nesta tham gia trong vở kịch của trường và tối nào cũng phải đi tập dợt, và, tôi đã nói rồi đấy, tôi cảm thấy thoải mái hơn. Không phải tôi ích kỷ hay gì cả, chỉ là nó thuộc trong số mà Lal gọi là Top Babe, một khi anh ấy nhìn thấy nó rồi thì tôi sạch tron cơ hội được ngó tới nhé.

Kế hoạch được vạch ra là tôi và Izzie sẽ đón xe bus đến Highgate, rồi va vào anh ấy, kiểu một tai nạn có chủ đích.

Chiều thứ Ba: đến Highgate. Tôi thích nơi này. Những ngôi nhà kiến trúc Georgian trắng cùng hàng rào sắt tô bao quanh quảng trường. Trông thật sang trọng. Nơi này không giống như những khu vực khác của London với những siêu thị hoành tráng và các chuỗi cửa hàng. Các cửa hiệu ở đây đều độc lập và thú vị, nhất là những hàng trang sức và những điểm bán mấy món đồ

lặt vặt linh tinh. Lúc đầu bọn tôi bị hút mắt vào đó mà gần như quên cả tìm anh AB. Anh chàng Bí ẩn (biệt danh do Izzie đặt).

Bọn tôi dứt khỏi các cửa tiệm và bắt đầu đi tới đi lui trước cổng trường đến hơn hai chục lần. Bọn tôi còn lượn lờ ngoài bến xe bus. Rất nhiều nam sinh ở đó, cao có thấp có, béo có gầy có. Nhưng Anh ấy có không? Không.

Chiều thứ Tư: Highgate. Lần này bọn tôi đến quán café. Café Uno, café Rouge, café Costa. Chỗ nào cũng đầy nam sinh St Michael. Nhưng có anh Top Totty (biệt danh tôi đặt) không? Không.

“Hay anh ấy bị ốm? Cúm chẳng?” Izzie nói.

“Hay tớ tưởng tượng ra?” tôi nói. Hình ảnh anh ấy đã hơi nhạt đi trong tâm trí tôi.

Chiều thứ Năm: đi bộ qua trường và vào quán café. Tôi gần như tiêu hết cả tiền tiêu vặt của mình rồi. Vụ tìm kiếm Anh chàng Bí ẩn này tốn kém quá. Vẫn chưa có dấu hiệu gì cả.

Thứ Sáu: Izzie cho rằng anh ấy bị nhiễm virus phải nghỉ học.

“Nhưng cậu đâu có chắc chắn được,” tôi nói. “Với cả nếu anh

ấy có bị đi chẳng nữa thì đến giờ cũng phải khỏi rồi.”

Chúng tôi vẫn đang đi qua lại trước trường, nhưng một lần nữa, chàng vẫn không chịu xuất hiện.

“Đến quán Costa,” Izzie đề nghị. “Đó là nơi tụ tập đông nhất.”

Ngay lúc đó bọn tôi thấy Nesta đang băng qua đường và vẫy rồi rít. Trông nó thật hút mắt. Dù

trường chúng tôi không phải mặc đồng phục nhưng đôi khi nó vẫn mặc những bộ “đồng phục” riêng của nó: áo sơ mi, cà vạt, váy và đôi tất dài. Rất Britney Spears. Chân nó trông thật là mê man. Xe cộ trên đường cứ chực đâm vào nhau vì vài anh lái xe mãi ngoái lại nhìn.

“Buổi tập hôm nay bị hủy nên tớ chạy đến đây tham gia cuộc truy bắt anh chàng bí hiểm với các cậu,” nó cười.

Izzie giải thích kế hoạch và chúng tôi sẽ tụ tập ở quán Costa.

“Tớ sẽ gặp lại các cậu ở đó,” Nesta nói. “Giờ tớ phải đi mua tờ Bliss cái đã, trong đó có đăng tin về buổi trình diễn mà tớ quan tâm.”

Izzie và tôi đến quán café, chọn chỗ ngồi cạnh cửa sổ để có thể quan sát được rộng hơn. Tôi lướt mắt tìm nhanh trong quán. Không thấy anh ấy.

Kế hoạch long lanh của tôi dường như tiêu rồi.

Izzie đi lấy cà phê còn tôi ngồi ngắm người qua lại.

Bỗng tôi há hốc mồm. Nesta vừa ra khỏi cửa hàng và đang băng qua đường. Đoán xem nó đang đi với ai nào? Chính là anh ấy. Anh chàng Bí ẩn. Chỉ cần hai phút trong cửa hàng mà nó đã tóm được anh ấy. Siêu tốc. Anh ấy thậm chí còn cười khi

nghe nó nói điều gì đó. Tôi biết điều này sẽ xảy ra khi Nesta đến mà.

Ôi, không. Tệ hơn nữa là nó đang đến quán này, cùng với anh ấy. Nó không thể biết anh ấy chính là anh của tôi, và tôi quyết định sẽ không để lộ ra. Nhưng tôi cảm thấy mình đang đỏ dừ lên. Cầu cho không ai nhận thấy.

Nó ào vào, lôi tuột theo cả

anh ấy, và đến chỗ tôi cùng lúc Izzie mang cà phê lại.

“Iz, Lucy, đây là Tony.”

Nhìn gần anh ấy còn đẹp hơn cả trong trí nhớ của tôi. Đôi mắt nâu thật êm, lông mi đen thật dày, cái miệng với đôi môi quyến rũ.

“Tony là anh trai tớ,” Nesta nói tiếp, rồi phá lên cười vì thấy mặt tôi dần thối.

“Biết các cậu đang nghĩ gì mà. Sao thế được chứ gì?”

Chính xác đó là điều tôi đang nghĩ. Ý tôi là, Nesta là người lai Jamaica, da nó có màu như kem cà phê trong khi Tony lại có nét Địa Trung hải. May là không ai để ý thấy mặt tôi lúc đó đỏ dừ lên, mọi người còn đang bận nhìn Tony.

“Anh, nhưng là anh cùng cha khác mẹ,” nó giải thích. “Mẹ tớ là vợ sau của bố anh ấy. Hai người lấy nhau một năm thì đẻ ra tớ. Cùng cha, khác mẹ.”

Nó đã từng bảo là có một người anh, nhưng tôi không hình dung được ra thế này. Chả trách mà nó với Izzie lại có nhiều điểm chung. Nhưng anh trai. Anh ấy là anh trai của Nesta. Anh gì thì cũng là anh. Ôi không! Giờ thì tôi chẳng thể kể với ai được, Izzie không, Nesta lại càng không. Với cái mồm của Nesta thì anh ấy sẽ biết là tôi mê anh ấy và đi tìm anh ấy thế nào. Lúc đấy thì hết

phương cứu chữa, còn gì có thể tệ hơn được nữa.

Anh ấy mỉm cười. “Chào! Ai trong hai em là Lucy?”

Tôi thấy mình tái đi và loạng choạng khi anh ấy nhìn tôi.

“Là em,” tôi lí nhí và lại càng đỏ dừ hơn nữa.

“Nesta bảo là em để ý anh chàng nào trong St Michael. Anh cũng học ở đây, biết đâu cũng quen cậu ta. Anh chàng

đó học năm nào? Trông ra sao?”

“Ờ, cao, ơ... tóc,” tôi lắp bắp cố không miêu tả ra hình dung đang ngồi trước mặt mình. “Hôm đó anh ấy ở hơi xa nên em không nhìn thấy rõ.”

Izzie và Nesta phá ra cười.

“Có vẻ như anh ấy đẹp rạng ngời,” Izzie đỡ lời tôi. “Bọn em biết thông tin thế thì ít quá, nhưng anh cứ tìm cho bọn em

anh chàng nào hoành tráng nhất trường thì hẳn là anh ấy.”

“Thế thì các em đang thấy anh ta ngay đây này. Tuy nhiên anh sẽ thử tìm anh chàng thứ hai xem sao.”

“Đồ khoác lác,” Nesta nói.

Trời ơi, tôi muốn chết.

Ờn Trời là Tony không ngồi lại quá lâu. Một lát sau tôi cũng muốn đi, tôi muốn chạy trốn.

Tất cả các chàng trai của St Michael đều nhìn Nesta, thậm chí chàng nào đó còn gửi cho nó một cốc cà phê và bánh. Izzie cũng đang nói chuyện với một anh lạ mặt tóc dài ngồi trong góc đọc tạp chí âm nhạc Mojo. Nó sang hẳn chỗ anh chàng, và chẳng bao lâu sau họ nói chuyện âm nhạc say sưa. Tôi như cục thịt thừa ở đây vậy. Chẳng ai để ý đến tôi, cứ như tôi vô hình. Thật kỳ cục: khi tôi vui vẻ, tôi có

thể làm mọi người cười, nhưng khi tôi buồn thì tôi biến mất. Tony cũng về nhà rồi. Anh ấy không chỉ là anh của Nesta mà còn rất đúng khi nhận mình là anh chàng bảnh nhất trường. Không thể tin được Izzie không nhận ra anh ấy chính là Số một.

“Tớ về đây,” tôi nói.

“Cậu không ở lại chờ xem ANH ẤY có xuất hiện không à?” Nesta vừa khuấy cà phê vừa

hỏi. “Tớ cho lý do cậu chưa gặp được là vì anh ấy phải tham gia vào các hoạt động sau giờ học. Họ có đủ trò cả – thể thao, thanh nhạc, kịch cợt. Tony bảo tớ thế. Anh tớ cũng hay phải về muộn vì tham gia mấy thứ đó. Thử chờ thêm nửa tiếng nữa xem sao.”

Làm sao tôi nói được với nó là ANH ẤY đã đi rồi? Rằng ANH ẤY chính là Tony. Tony, bây giờ, nhờ ơn cái mồm của Nesta,

đã hăm hờ giúp tôi đi tìm anh chàng bí ẩn.

Tôi không muốn nó nghi ngờ, do vậy lại ngồi xuống và làm bộ như vẫn ngóng chờ chàng Số một.

May là Nesta đã đổi chủ đề. Nó quá hào hứng với buổi trình diễn quần áo sắp tới nên không nghĩ gì.

“Cả Premier, Storm, và Select đều cử chuyên gia sẵn tài năng

đến buổi trình diễn này,” nó đọc từ tạp chí. “Tại các buổi trình diễn trước đây người ta còn thấy cả sự có mặt của Erin O'Connor và Vernon. Ở đó người ta có thể có một diện mạo hoàn toàn mới.”

Izzie đã quay trở lại ngồi với bọn tôi, nó và Nesta lại rì rầm cả nửa tiếng đồng hồ xem sẽ phải mặc gì và sẽ làm gì ở đó. Trang điểm, phụ kiện, làm móng...

“Cậu sẽ mặc gì, Lucy?” Nesta hỏi.

“Tớ chưa nghĩ đến,” tôi nói. Bây giờ đầu óc tôi đang ở xa lắm và đang nghĩ về Tony. Tôi có cả triệu câu hỏi muốn hỏi Nesta.

Anh ấy thuộc cung gì? Izzie có thể bói xem bọn tôi có hợp nhau hay không.

Anh ấy thích làm gì?

Anh ấy thích con gái như thế nào?

Nesta và Izzie nghĩ anh ấy nghĩ về tôi thế nào? Anh ấy đã cười với tôi, rất ấm áp và thân tình.

Và tại sao anh ấy không sống với mẹ? Thường khi bố mẹ ly dị thì con sẽ sống với mẹ mà, tại sao Tony lại về sống với bố và mẹ của Nesta? Mẹ anh ấy đâu?

Nhưng ôi ôi! Tệ nhất là nhờ Izzie cũng mê Tony thì sao? Có thể lắm chứ. Anh ấy dễ thương

thế cơ mà, bảnh bao thế cơ mà.
Không thể không đồ được. Làm
sao tôi có câu trả lời trong khi
nó không đoán ra được đó chính
là Anh chàng Bí ẩn?

Tôi không thể hỏi gì cả. Đây
là bí mật của tôi.

Con tàu mà tôi đang bơi đến
đâu mất rồi? Tôi nghĩ nó chìm
mất rồi.

Một tôi mới

Izzie vừa gọi điện. Có vẻ Tony bảo với Nesta rằng anh ấy nghĩ tôi là một cô nhóc dễ thương. Tôi là một cô nhóc dễ thương. Thế nghĩa là gì cơ chứ? Dễ thương ư? Giống như đang bảo tôi đáng yêu. Thú vị. Vừa ý. Agur agur.

Điều gì khiến tôi là tôi? Tôi dễ thương. Ặc.

Tôi không muốn dễ thương. Tôi muốn làm cô nàng Babe, một thỏi nam châm thu hút các chàng trai cơ.

Nhưng không. Tôi dễ thương.

Dễ thươnggggggg. Nhóc dễ thương. Nhóc.

Nhưng ít nhất thì anh ấy cũng có chú ý đến tôi, và có nói điều gì đó với Nesta.

Tôi nhìn mình trong gương. Tôi cho mình cũng thuộc dạng dễ thương đấy. Nhỏ xiu, lép kẹp, chẳng thấy ngực ngiếc gì cả. Izzie và Nesta đều đã có ngực nhưng tôi thì chưa có gì. Thật bực mình. Như thân hình một thằng nhóc chín tuổi.

Tôi phải cắt tóc thôi, tôi để dài lâu quá rồi. Có thể tôi sẽ vuốt ít keo dựng lên. Và nhuộm light. Tóc tôi màu vàng rồi, nhưng nếu nhuộm vài light vàng sáng

vẫn được. Đúng rồi. Nhưng làm thế nào đây? Bằng tiền tiêu vặt của tôi?

Tôi nhìn quanh phòng ngủ. Lần cuối cùng nó được sơn phết là hồi tôi mười tuổi. Màu hồng. Mở đầu thời kỳ chuộng màu hồng của tôi. Khắp nơi là thú bông, trên bậu cửa sổ, trên giường, trong tủ quần áo. Tôi nhặt con gấu bông yêu nhất của mình lên. Nó cau có và béo ú. Tôi đã chơi với nó từ hồi mới có

năm tuổi. Tôi nghĩ đến chuyện vứt nó đi. Nhưng... Bông trong thùng rác ư? Không thể nào. Không đời nào. Chúng tôi đã cùng nhau một thời gian rất dài. Vậy đó, không thể phủ nhận rằng toàn bộ phòng của tôi gây nên một ấn tượng dễ thương. Dễ thương.

Tôi xuống nhà xem mọi người đang làm gì, nhưng căn nhà im ắng lạ. Mẹ chắc đã ra ngoài mua sắm như lệ thường mỗi tuần, bố

thì ở cửa hàng, và các anh trai nhà tôi thì đi đá bóng.

Tôi tia thấy hộp Thẻ Thiên thần của mẹ trên bàn bếp. Thế là tôi lại lấy một tấm.

“Nào, thẻ thông thái, xem hôm nay mày khuyên gì tao nào.”

“Người tiến bộ trên thế giới là người biết đứng dậy và tìm lấy cho mình hoàn cảnh mong muốn. Và nếu không tìm được,

họ sẽ tạo ra nó. – George Bernard Shaw.”

Thế là tôi có lời khuyên, nếu không tìm ra thì phải tạo ra.

OK. Cháu sẽ làm thế ngài Shaw ạ. Tôi sẽ tự mình chỉnh sửa. Đã quá đủ than thở và cái cảm giác khổ sở, cảm giác mình luôn là người thứ hai. Nhưng tôi không còn thế nữa. Vừa xong tôi cảm thấy mình đặc biệt, tôi sẽ chiến đấu. Tôi sẽ cho họ thấy ai là đứa nhóc dễ thương.

Tôi ngồi vào bàn và viết một danh sách những thứ tôi muốn thay đổi.

1. Tóc
2. Phòng ngủ
3. Quần áo
4. Cuộc đời

Mẹ vừa về và đang khệ nệ chất đồ lên kệ.

“Con đang làm gì đấy?”

“Con đang thay đổi,” tôi trả lời và đọc cho mẹ những gì tấm Thẻ Thiên thần nói.

“Nhưng con vẫn đáng yêu mà,” mẹ nói và ôm tôi vào lòng. “Lucy đáng yêu dễ thương của mẹ.”

Arghhhh. Lại là cái từ đấy.

“Con không muốn dễ thương nữa đâu.”

“Thế con muốn thế nào?”

“Con không biết.”

Mẹ ngồi xuống và nhìn tôi hơi lo lắng. “Con có hạnh phúc không, Lucy? Đó mới là vấn đề chính.”

“Có. Không. Đại để thế. Đôi khi.”

Mẹ lại cười và nhìn thấy tờ danh sách của tôi.

“Đó là những thứ con muốn thay đổi.”

“Nhưng nào, không phải tóc con chứ, mái tóc tuyệt đẹp của con gái tôi. Tuy nhiên con có thể trang trí lại phòng ngủ theo ý mình. Thế thì giờ cần phải chuẩn bị một chút.”

“Thật sao? Được hả mẹ?”

“Con chọn màu sơn đi, rồi các anh sẽ giúp con một tay. Sau đó mình sẽ đến cửa hàng rèm thanh lý, tất nhiên là sẽ không được mới lắm nhưng có rất nhiều nên tha hồ mà chọn. Hoặc cũng có thể ra chợ mua vải và tự may lấy.”

Tuyệt vời. Đó là khởi đầu tốt.

Rồi tôi nhìn cái mảng tùm lum màu trên tường bếp. “Nhưng,

mẹ, thế còn căn bếp của chúng ta thì sao? Mẹ vẫn rất mong nó được hoàn tất mà.”

“Ồ, bếp chờ sau cũng được. Với lại mẹ cũng quen nhìn nhộn nhộn thế này rồi. Mẹ quyết định: phòng ngủ của Lucy được ưu tiên.”

Tôi háo hức quá, muốn bắt tay vào ngay bây giờ. “Con sẽ gọi Izzie giúp con chọn màu. Nếu không tìm được hoàn cảnh

mình mong muốn thì hãy tạo ra nó. Con thích đấy.”

Tôi chạy biến lên lầu để gọi cho Izzie.

“Đừng quên, con gái, thay đổi cũng phải từ từ từng bước một!” mẹ nói với theo. “Ai muốn leo lên đến đỉnh thang đều phải bắt đầu ở nấc đầu tiên.”

Tôi thò đầu ra khỏi cửa. “Con biết rồi. Và Rome không xây thành chỉ trong một ngày. Mẹ

thấy chưa, không phải mình mẹ biết danh ngôn đâu nhé. À, mà mẹ cất mấy đồ mua ở Oxfarm ở đâu thế?”

“Vẫn dưới gầm cầu thang ấy. Mà sao? Con định làm gì?”

“Con sẽ thành một người mới. Con đang định sáng tạo cho mình bộ cánh mới. Mẹ cứ chờ xem, cái áo yếm hôm nọ chỉ là khởi đầu thôi.”

Mẹ cười.

*Người tiên bộ trên thế
giới là người biết đứng
dậy và tìm lấy cho mình
hoàn cảnh mong muốn.
Và nếu không tìm được,
họ sẽ tạo ra nó.*

GEORGE BERNARD SHAW

Tám Thẻ Thiên Thần

Chương 7

Nói dối.

Nói láo.

Nói xạo.

“Chiều nay sang nhà Nesta đi,” Izzie nói. “Mẹ nó có nhiều tạp chí nhà đẹp lắm, ở ngoài phòng khách nhà nó ý.

Bọn mình có thể tìm... Lucy, Lucy? Này?”

“Hở, ờ, ờ, gì cơ? Xin lỗi nhé, tớ làm rơi phone.”

Ôi trời ơi. Nhà của Nesta. Tôi biết rồi tôi cũng phải đến đó thôi, vì giờ bọn tôi đã có vẻ là một bộ ba chính thức rồi. Nhưng nhà của Nesta... Nhỡ Tony cũng ở nhà thì sao? Một phần trong tôi mong gặp lại anh ấy chết được. Nhưng Nesta và Izzie phát

hiện ra thì sao? Cứ gặp anh ấy là tôi lại đỏ rừ cả người, không qua được mắt Izzie đâu. Nhưng cũng có thể anh ấy không có nhà. Mà dù thế nào thì tôi cũng có thể tìm hiểu thêm chút gì đó. Ôi, quyết định, quyết định, quyết định.

“Izzie?” tôi lấy giọng nghiêm chỉnh.

“Gì, Lucy?” nó cũng đáp lại bằng một giọng nghiêm chỉnh không kém rồi phá lên cười.

“Cậu có thích Tony không?”

“Trời, không. Không phải tuýp của tớ. Anh ấy quá xinh trai, lại hơi tự tin quá vào bản thân. Cậu hiểu ý tớ chứ?”

“Ừ,” tôi thở phào.

“Nhưng mà sao? Cậu thích à?”

“Tất nhiên là cũng không,” tôi nói dối. “Anh chàng siêu xinh.”

Nói dối, đồ nói dối, một giọng nói vang trong đầu tôi.

“Thế đến chỗ Nesta chứ?”

Izzie hỏi lại.

“Ừ. Tớ qua nhà cậu rồi bọn mình cùng đi.” Ặc ặc. Một tôi mới dũng cảm thế. Có lẽ nên dùng nhiều phấn nền thì mọi người sẽ không biết phòng khi tôi có đỏ lựng lên.

Nhà của Nesta thật là đáng kinh ngạc. Gia đình nó sống trong một ngôi nhà Victorian

gần Highgate. Đây là một trong những nơi mà bạn có thể nghe các nhà kinh doanh địa ốc mô tả là nổi bật và độc đáo. Những gờ chạm trổ và những ô cửa sổ kính màu.

“Không sao chứ Lucy?” Nesta hỏi. “Trông cậu hơi tái.”

“Ừ, không sao đâu,” tôi đáp liền. “Tớ thích nhà cậu.”

“Hà, hãy chờ đến khi cậu xem phần còn lại,” Nesta tự hào nói.

“Tớ sẽ dẫn cậu đi xem. Còn Izzie thì đã xem rồi nên cứ tự nhiên như ở nhà nhé.”

Nó dẫn chúng tôi vào một căn phòng rộng với cửa sổ kiểu Pháp ở đằng sau. Trông thật ấm áp và thân thiện chào đón với tường và rèm cửa đỏ đậm, sofa nhung đỏ tía. Căn phòng bật lên một ấn tượng cổ xưa, phong cách, tiện nghi và có hơi hướng phương Đông.

Izzie nhanh chóng yên vị trên ghế sofa gần lò sưởi cùng một chồng tạp chí trong khi Nesta dẫn tôi sang bên cạnh, vào phòng ăn kiêm bếp theo phong cách thôn quê.

“Trời, rộng quá,” tôi nhìn quanh và trầm trồ. “Không dễ tìm mấy nhà to thế này đâu nhé.”

“Ừ. Bố tớ thích những căn phòng rộng rộng cổ kính có trần cao, và những nhà như vậy

thì quá mức giá bố chịu được. Bố bảo bọn tớ may mắn mới tìm được một căn hộ ba phòng ngủ như thế này.”

Nó dẫn tôi ra khỏi bếp, theo hành lang và mở cửa một phòng khác. “Đây là phòng của bố mẹ.”

Tôi nhòm vào. “Họ có nhà không?”

“Không, bố tớ đang ở Mỹ, còn mẹ thì làm ca muộn.”

“Đẹp thật!” Đó là một phòng vuông rộng, tông màu vàng mật ong, dùng vải mút-xơ-lin và có một cửa sổ trời ra ngoài vườn.

Bọn tôi trở lại hành lang và tôi nhận thấy có rất nhiều tranh phong cảnh đen trắng chụp núi, biển và bầu trời ấn tượng, tất cả đều được lồng khung đẹp.

“Ai chụp đẹp quá!”

“Bố tớ chụp đấy. Sở thích ấy mà,” Nesta nói rồi mở cửa

phòng kế tiếp. “Đây là phòng của Tony.”

Tôi theo nó vào mà có cảm giác như mình đang do thám. Căn phòng có tông màu xanh lam, xám, và khá là ngăn nắp nếu so với phòng bọn con trai khác. Sách vở giấy tờ của anh ấy được xếp gọn gàng trên bàn máy tính. Phòng của Steve và Lal nhà tôi thì lúc nào cũng như vừa bị bom rơi trúng, tung tóe hết cả lên. Tôi nhìn những

poster dán trên tường. Jennifer Lopez, The Corrs, Buffy the Vampire Slayer.

“Tony thích các cô nàng mà,” Nesta cười khi thấy tôi đang nhìn chăm chăm mấy tấm ảnh.

“Mẹ cậu trang trí đấy à?”

Nesta gật đầu. “Mẹ tớ học thiết kế nội thất trước khi trở thành phát thanh viên. Mẹ bảo có một chỗ để quay về luôn luôn là tốt. Mẹ bảo nghề phát thanh

viên trên truyền hình chẳng bền, người ta thường muốn tìm những người trẻ trung, còn những người lớn lớn như mẹ tớ thì có thể bị đá bất cứ lúc nào.”

“Cậu thật là may mắn được sống ở nơi như thế này,” tôi thật sự bị ấn tượng. “Mẹ cậu thật có mắt nhìn màu. Tuyệt thật!”

“Cậu cũng thế mà Lucy,” Nesta nói. “Quần áo của cậu lúc nào cũng hợp màu với cậu, và

chiếc yếm cậu làm hôm trước thì quá bảnh.”

Nghe mát hết cả ruột. Đó là điều tốt đẹp nhất Nesta từng nói với tôi. Đột nhiên tôi cảm thấy thân thiện, và quyết định rằng đây chính là lúc thích hợp để hỏi câu mà tôi đã muốn hỏi từ lúc mới gặp Tony. Mẹ anh ấy đâu?

Ngay khi tôi thu hết can đảm thì nghe thấy tiếng cửa trước mở ra. Tim tôi bắt đầu đập loạn

lên. Trời ơi, làm ơn, đừng là anh ấy. Đừng là anh ấy, anh ấy sẽ vào và thấy tôi đang đứng trong phòng anh ấy mất.

Chúng tôi nghe tiếng bước chân ngoài hành lang, và giây lát sau Tony đã xuất hiện. Anh ấy có vẻ bất ngờ khi thấy bọn tôi.

“Em chỉ dẫn Lucy đi xem một vòng,” Nesta nói.

Tony nhe răng cười. “Còn

anh thì chỉ quá vui sướng khi về nhà và thấy một cô gái xinh đẹp đang ở trong phòng mình. Chào em, Lucy.”

Anh ấy nhớ tên tôi. Ôi trời ơi. Và sao cứ mỗi khi gặp lại anh ấy lại càng đẹp hơn thế này.

“Chào anh.” Tôi cảm thấy người mình đang đỏ lên, tôi thầm cầu cho mấy thứ đồ trang điểm được việc.

“Thế cuộc tìm kiếm anh chàng

bí ẩn thế nào rồi?” anh ấy hỏi.

“Anh chàng có... ờ... tóc.”

“Ờ... em chưa gặp lại được anh ấy...” tôi lí nhí.

“Anh ta sẽ tự xuất hiện,” Nesta nói. “Bọn em đã có kế hoạch khác, là làm cho Lucy thật nổi bật. Tone, anh thích các cô nàng, thế thì anh tìm kiếm gì ở con gái? Cái gì là hấp dẫn nhất?”

Tony nhìn sâu vào mắt tôi trong khi suy nghĩ về câu trả

lời. “Đầu tiên là thích các cô vui tính, có thể khiến anh cười. Và các cô biết mình là ai, biết mình muốn gì và mình sẽ đi đâu,” anh ấy chốt lại. “Tự tin, anh cho vậy là điểm quyến rũ nhất.”

Các cô gái biết mình là ai. Tự tin. Đó là điều cuối cùng tôi cần nghe đấy. Tôi liếc sang Nesta hy vọng nó sẽ im đi, hoặc chuyển đề tài, hoặc gì đó, nhưng tôi thì là đã nghe nó cười phá lên. Cả là nó đã đoán được chính Tony

là người tôi thích, và đi nói với anh ấy. Và có thể anh ấy cũng cười vì thế.

Izzie đến và ba người đẩy lại ngòai huyên thuyên về cách làm sao thu hút sự chú ý của con trai. Tôi cảm giác như mình đã đóng băng.

Tôi bỗng muốn về nhà, về với cái mảng tường lem nhem của tôi, với cái phòng ngủ hồng của tôi. Và với mẹ.

Mẹo thu hút
sự chú ý của con trai

Của Nesta

- *Hãy trông thật đẹp.
Thêm son, kính mắt đẹp,
và ai cũng có thể thành
nàng Barbie.*
- *Mang giày cao gót làm
chân có vẻ dài ra.*
- *Mặc áo ngực xịn để tôn
dáng.*
- *Tóc luôn sạch sẽ óng mượt.*

- *Đứng thẳng người, không lòng khòng hay có dáng vẻ uể oải. Đây là điều đầu tiên người ta dạy ở trường đào tạo người mẫu. Tư thế đó làm bạn trông tự tin hơn và trông người mạnh mẽ hơn.*

Của Izzie

- *Thoải mái đi. Bọn con trai không thích quá nhiều sự nôn nóng, quẩn quýt.*

- *Giao tiếp với nhau bằng mắt, rồi mỉm cười.*
- *Tìm hiểu xem anh ấy thích gì, sau đó hỏi anh ấy về những chuyện đó.*
- *Cười khi anh ấy kể chuyện cười.*
- *Đừng quá sẵn sàng. Hãy tỏ ra khó khăn kiên kỳ một chút, con trai thích chinh phục.*

Của Tony

- Độc lập, tự tin. Đừng cứ than phiền về những điều không hài lòng về bản thân.
- Trông gọn gàng, con trai yêu bằng mắt, họ sẽ đáp trả khi họ thích những gì nhìn thấy.
- Thả câu một chút rồi về nhà, sẽ làm con trai ham muốn hơn.
- Không hút thuốc. Hút thuốc làm hơi thở bị hôi,

*hơn nữa còn ám cả vào
tóc và quần áo.*

Của Lucy

- *Cầu mong một phép lạ.*
- *Cao thêm 15cm nữa.*

Cho Nesta thêm một cơ hội

“Mẹ chắc nó không làm mấy trò thế đâu. Nesta có vẻ là một đứa tốt mà.” Mẹ tôi kết luận sau khi nghe tôi tuân một tràng về nỗi sợ hãi lớn nhất của mình về Tony.

Các bà mẹ thật là kỳ lạ. Họ luôn tỏ vẻ dễ thương, ủng hộ khi ta không mong đợi, và đến lúc ta mong đợi thì lại không.

“Nó cười con, mẹ, con thề là nó cười con. Rồi nó còn cố tình tiếp tục hỏi anh ấy là anh ấy thích các cô gái như thế nào. Sau đó thì Izzie cũng tham gia và bọn họ say sưa nói chuyện làm cách nào thu hút được một chàng trai. Thật là xấu hổ.”

“Vậy con thật sự thích anh chàng Tony này?”

Tôi gật đầu và lại đỏ lựng lên.

“Cậu ta bao nhiêu tuổi?”

“Mười bảy ạ.”

“Ừm, nếu cậu ta có biết được thì có thể cũng sẽ thích lại con.”

“Vâng, nhưng mà con là bạn của Nesta. Là bạn của nhóc em anh ấy. Làm sao có thể khiến anh ấy đến với con nghiêm túc được?”

Đột nhiên tôi cảm thấy thật kỳ cục khi nói chuyện với mẹ về vụ này. Nhẽ ra tôi phải nói với Izzie. Nhưng không thể được.

“Mẹ không được nói với ai về chuyện này đấy nhé, rằng con thích Tony ấy. Mẹ không được kể cho Steve, Lal, Izzie, Nesta, không một ai nghe mẹ!”

“Tất nhiên mẹ sẽ không kể nếu con không muốn. Nhưng mẹ không hiểu tại sao Izzie

và Nesta lại không được biết?
Chúng là bạn con mà.”

Tôi làm mặt méo.

“Sao lại méo mặt thế kia?”

Tôi nhún vai. “Từ khi Nesta đến, thì nó và Izzie là bạn của nhau, con bị đá.”

“Con cảm thấy thế nào?” Mẹ hỏi, đúng giọng bác sĩ tâm lý. Tôi có cảm giác mình đang là bệnh nhân của mẹ. Tôi đã nghe mẹ hỏi câu `bạn cảm thấy thế

nào' này với người ta hàng trăm lần rồi.

“Con cảm thấy bị đá,” tôi trả lời.

“Mẹ chắc là con tưởng tượng ra đó thôi. Izzie luôn luôn là bạn của con, và mẹ nghĩ Nesta cũng muốn làm bạn con.”

“Mẹ chẳng hiểu gì cả.”

Tôi thấy giận. Mẹ có biết mọi chuyện dạo gần đây nó thế nào đâu?

Tôi không muốn nói gì nữa cả.

“Ừm, thế con có nghĩ Nesta cảm thấy thế nào không?” mẹ nói tiếp. “Không dễ dàng chút nào với nó đâu, chuyển đến một chỗ mới này, vào trường mới này, mọi thứ đều mới lạ với nó.”

“Ôi dào, mẹ cứ phải lo. Nó ổn cả. Cả cuộc sống của nó. Nó sống trong một căn hộ tuyệt vời. Anh chàng nào cũng mê nó. Và giờ nó còn có cả Izzie.”

Tôi muốn khóc. Ai cũng quan tâm đến Nesta nhiều hơn đến tôi cả. Tôi cần môi. Tôi không được khóc. Không được khóc trước mặt mẹ. Không ai hiểu cả. Và Tony thì thích những cô nàng tự tin, biết mình là ai, mình muốn gì trong khi tôi thì chẳng biết gì. Tôi cũng không còn ai để tâm sự.

Tôi với lấy tờ tạp chí Chăm sóc nhà cửa của mẹ và bắt đầu

đọc. Mẹ biết rồi đấy, tôi không muốn nói chuyện nữa.

Mẹ bắt đầu dọn dẹp xung quanh tôi, sắp xếp lại bàn bếp. Mẹ đưa tôi những tấm thẻ.

“Thẻ Thiên thần nhé,” mẹ cười. Đấy, bây giờ ngay cả đến mẹ cũng cười tôi. Chẳng có gì vui cả.

“Thôi ạ,” tôi làu bàu. “Mấy tấm thẻ ngu ngốc này đã gây quá đủ rắc rối cho con rồi.”

“Tùy con thôi,” mẹ nói rồi đi lên lầu.

Mẹ lên lầu nhưng bỏ hộp thẻ lại trên bàn. Tôi cố gắng lờ đi. Nhưng rồi tôi không cưỡng lại được. Chỉ thêm một tấm nữa thôi, xem nó nói gì. Tôi xáo lên và chọn lấy một.

Nếu bạn muốn có một người bạn, hãy là một người bạn.

Arghhhhh. Tôi ném nó xuống. Càng ngày càng ghê. Đường

như các tấm thẻ luôn nói điều rất đúng. Nếu muốn có một người bạn, hãy là một người bạn. Là thế. Tôi đã không thật sự là một người bạn của Nesta. Tôi đã chăm chăm nghĩ rằng nó là đứa cướp bạn Izzie của tôi và thậm chí không để ý xem mình đến với nó như thế nào.

Và tôi cho là mẹ cũng đúng. Thật không dễ dàng với nó để bắt đầu lại tại một nơi mà mọi người đều đã quen biết nhau.

OK, Nesta Williams, tôi nghĩ, tớ sẽ cho cậu một cơ hội nữa. Tớ sẽ là một người bạn của cậu. Và xem điều gì sẽ xảy ra.

Tôi lên phòng và suy nghĩ xem mình nên làm gì để trở thành bạn của Nesta.

Làm cho nó một cái bánh chẳng? Không, ngu quá! Với lại chẳng nào thì nó cũng ăn kiêng suốt.

Mời nó đến xem phim với tôi, Steve và Lal? Không! Rồi thì Lal sẽ chỉ có mê mẩn quanh quẩn nó thôi.

A, biết rồi. Tôi sẽ tổ chức một buổi tối chỉ có toàn bọn con gái. Izzie và tôi thường làm thế, đã từng hay làm thế thì đúng hơn. Chúng tôi sẽ đắp mặt nạ cho nhau, làm móng tay móng chân, làm tóc cho nhau. Sắp tới buổi trình diễn thời trang rồi, hẳn Nesta sẽ thích ý tưởng

này. Tôi sẽ thật, thật tốt bụng.
Tôi sẽ dễ thương.

Tôi kiểm tra xem mình còn bao nhiêu tiền rồi đi mua đồ mua đặc. Tôi mua gói mặt nạ trái bơ, lọ sơn móng tay bóng màu đỏ đậm vì Nesta thích thế, thuốc dưỡng tóc, và một ít hạt dẻ cười (cũng là Nesta thích). Có cả snack vì đây là món khoái khẩu của Izzie, tôi không thể bỏ quên nó được. Mẹ còn nói sẽ gọi thêm pizza. Quá tuyệt vời.

Sau đó tôi về nhà, bật máy và bắt đầu thiết kế một tấm thiệp mời gửi e-mail cho cả hai đứa.

Izzie/Nesta thân mến.

Cậu được mời đến tiệc tối dành cho đám con gái chúng ta tại nhà của Lucy vào 6 giờ tối mai. Khi đi nhớ mang theo: túi đồ trang điểm, sơn móng tay, dụng cụ làm tóc,

đĩa nhạc, và chính các
cậu. Tớ chuẩn bị pizza
và kem.

Tôi bấm vào “send” và chờ
thư trả lời.

*Nếu muốn có một người
bạn, hãy là một người bạn.*

Tâm Thẻ Thiên Thần

Chương 9

Chủ nhật chán phèo

Sáng hôm sau thức dậy tôi kiểm tra thư.

Chẳng có gì cả. Lạ thật. Tôi biết việc đầu tiên Izzie làm buổi sáng luôn là mở máy tính kiểm

tra xem có thư mới không. Có chuyện gì vậy nhỉ?

Mười một giờ, tôi gọi đến nhà Izzie. Không có ai, chỉ có tín hiệu trả lời tự động: “Hiện chúng tôi không có nhà, vui lòng gọi lại sau.”

Tôi gọi Nesta.

“Chào, có phải Lucy bé nhỏ không?” giọng của Tony.

Ặc. “Đúng. À không. Xin lỗi. Ý em là em không phải là bé nhỏ.” Tôi đáp.

Tôi nghe tiếng cười ở đầu dây bên kia. “Được rồi. Lucy đáng yêu nhé. Em muốn gặp Nesta à?”

“Vâng ạ.”

“Nhưng nó không có nhà. Nó đi đâu với mấy đứa cùng trường em ấy, hình như tên là Michael thì phải.”

“Izzie có đi cùng không ạ?”

“Anh không biết. Anh sẽ bảo nó là em gọi đến nhé.”

“Vâng. Cám ơn anh.”

“À, Lucy này?”

“Gì anh?”

“Anh nghĩ những cô gái nhỏ nhắn rất xinh,” anh ấy nói rồi gác máy.

Từ bao giờ tôi lại lễ phép thế nhỉ? Vâng. Cám ơn. Xin lỗi ạ. Quá nhiều trong một cuộc nói chuyện ngắn ngủn vậy. Anh ấy hẳn nghĩ là tôi rất ngốc. Sao tôi không nghĩ

ra điều gì đó khôn ngoan để nói nhỉ? Anh ấy thích những cô gái vui tính mà. Tôi có thể kể cho anh ấy nghe chuyện cười tủ của mình.

????????????

Nhưng anh ấy gọi tôi là Lucy dễ thương. Và anh ấy nghĩ những cô gái nhỏ nhắn rất xinh. Có lẽ vẫn còn hy vọng.

Chủ nhật. Làm gì bây giờ?

Thật là một ngày buồn chán.
Lại còn mưa nữa chứ.

Tôi xem qua đồng bài tập
của mình. Đề tài cô Watkins
cho đang nằm trên bàn nhìn tôi
trùng trùng.

Điều gì khiến tôi là tôi?

Tôi yêu thích gì? Tony Williams.

Tôi muốn gì? Hôn Tony
Williams.

Mục tiêu của cuộc đời tôi là
gì? Hôn Tony Williams.

Tôi là cái thứ gì? Đồ nông cạn
mê trai, hẳn là vậy, nếu như
nhìn những câu trả lời của tôi
trên kia. Mà có lẽ cô Watkins
hay cô Allen cũng sẽ không
ưng lắm.

OK. Thế thì hôn Tony Williams
và mang lại hòa bình cho thế
giới. Nghe khá hơn rồi đấy nhỉ.

Tôi muốn làm nghề gì? Vẫn
chưa biết.

Nhưng không sao, bọn tôi còn

đến hơn tuần nữa cơ mà. Tôi sẽ nghĩ sau.

Tôi xuống nhà và ngồi phịch xuống cái sofa trước tivi. Steve và Lal đang giành nhau chuyển kênh. Steve muốn xem Ma trận trong khi Lal muốn xem Star Trek lần thứ n. Tôi không muốn tham gia vào trò tranh giành này, đảng nào thì tôi cũng không muốn xem gì đặc biệt cả. Izzie đâu nhỉ? Hy vọng là nó không

đi đâu đó với Nesta mà không
rủ tôi nữa.

“Con làm gì bây giờ mẹ?” tôi
vào bếp hỏi mẹ. Mẹ đang chuẩn
bị món đậu hạt kỳ quái nào đó
cho bữa trưa.

“Làm bài tập chẳng?” mẹ
gợi ý.

“Con làm rồi,” tôi nói dối.

“Dọn phòng chẳng?”

“Chán lắm... con chẳng có gì
làm cả...”

“Thế thì mẹ cũng chịu thôi, miễn đừng làm vướng chân mẹ. À mà, mẹ nhớ con định tự may vài bộ quần áo, sao không bắt đầu đi?”

Tôi dành thời gian còn lại của buổi sáng chúi mũi vào mấy cái túi dưới gầm cầu thang để phân loại món nợ món kia. Phần lớn toàn là mấy thứ vớ vẩn, mấy thứ vớ vẩn mà mẹ tôi

cóp nhật bao nhiêu năm trời. Izzie nói đó là vì mẹ tôi thuộc cung Cự Giải, và những người cung Cự Giải thường ghét vứt các thứ đi. Hoàn toàn chính xác trong trường hợp của mẹ tôi. Mẹ còn giữ cả quần áo của tôi hồi còn bé xiu.

Bố đang đọc báo trong phòng khách tự dung đứng bật dậy gào lên “Đến giờ uống trà rồi!” Lúc nào bố cũng thế, như thể uống trà là một việc rất thú vị, và được

cả thế giới đón chờ vậy. ĐẾN GIỜ
UỐNG TRÀ.

Trên đường vào bếp, bố thấy
những bộ quần áo sơ sinh nằm
trên thảm. “Ồ à,” bố khẽ reo
và nhặt chúng mang vào cho
mẹ xem. Họ đứng trong bếp
như một đôi chim cu, mắt mơ
màng nhìn những bộ quần áo
nhỏ xíu ấy.

“Con bé bỏng của chúng ta,”
mẹ vừa nói vừa nhìn tôi âu yếm.

“Như mới chỉ hôm qua thôi ấy nhỉ,” bố cũng nhìn tôi, “lúc con vẫn còn quần tã.”

“Ặc! Bố, thôi đi.” Tôi gào lên.

“Có lẽ mình nên có đứa nữa,” bố nói với mẹ.

Tôi bị tai. Khiếp quá. Tôi còn không muốn nghĩ đến chuyện đấy.

Bỗng tôi tia thấy một chiếc thùng nằm sâu trong gầm, tôi kéo nó ra và không thể tin

vào mắt mình khi trông thấy những gì bên trong. Toàn là quần áo cũ. Cũ không phải là rách nát te tua mà tức là những bộ quần áo này trông như đã được cất giữ qua hàng thập kỷ vậy. Chất vải tuyệt vời, chiếc khăn choàng nhung, chiếc áo crêp xếp li nhuyễn may rất khéo, một chiếc đầm dài mặc buổi tối đính hạt tinh xảo, một chiếc áo có khoen. Đây là chất lụa, đây là chất

satin. Tôi cảm giác như vừa đào được kho báu.

“Mẹ ơi,” tôi gọi. “Quần áo này của ai thế mẹ?”

Mẹ ra nhìn đồng quần áo tôi chất đầy trên sàn.

“À, đó hả. Của bà con đấy. Mẹ cũng từng mặc vào những năm Sáu mươi,” rồi mẹ nhặt lên một chiếc áo khoác đỏ tía nhạt rất đẹp. “Mẹ chưa thấy lại những thứ này từ lâu lắm rồi...”

“Mẹ định làm gì với chúng?”

“Mẹ không muốn vứt đi...”

“Nhưng có vẻ nên dọn dẹp tí chút nhỉ, cho thông thoáng,” bố chen vào.

“Mẹ không định mặc lại,” mẹ cười. “Nhưng có vẻ chúng cũng không phải style của con, hử. Có lẽ nên đem xuống cửa hàng thanh lý, hoặc nơi bán đồ hóa trang, biết đâu người ta có thể dùng để diễn gì đó.”

Tôi vội vàng, “Thế mẹ cho con nhé?”

“Để làm gì chứ? Định trình diễn gì ở trường à?”

“Không hẳn thế,” tôi nói. “Chỉ là, con nghĩ con có thể làm gì đó với chúng.”

Tôi đổ đám đồ ra sàn để phân loại. Một số chẳng còn dùng được nữa, mấy chiếc khăn quàng len thì quá cũ, vài chiếc

áo phong dính màu lấm lem.
Nhưng những món đồ của bà
vẫn là một kho báu.

Tôi lấy những thứ mình muốn
và đi lên gác, đến chỗ để máy
khâu. Rồi tôi tham khảo thêm ở
vài tạp chí thời trang xem mẫu
mã và bắt đầu cắt, tháo, viền,
vắt sổ, tạo dáng...

Vài giờ sau mẹ vào phòng
tôi, “Con đang làm gì vậy? Mọi
người đang hỏi không biết là
con biến đi đâu mất.”

“Con đang sáng tạo đây mẹ ạ,” tôi hớn hở trả lời và chỉ cho mẹ xem thành quả của mình. “Một chiếc áo nhung đen ngắn và cái này, pièce de résistance cho những dịp đặc biệt.”

“Đẹp,” mẹ nhận xét và sờ thử chất liệu – vải the sọc xanh lơ dính những hạt trai nhỏ xíu. “Có phải cái này làm từ chiếc áo đầm dài mặc dự tiệc tối không?”

“Đúng đấy ạ. Làm dễ lắm,

vì cái này là váy ôm không tay, con chỉ bóp hai bên lại. Thành ra giống cái áo con từng thấy Jennifer Aniston mặc trên tạp chí.”

“Nào, mặc thử vào cho mẹ xem.”

Vừa ỉn ỉn in.

“Rất đẹp, lại rất chuyên nghiệp nữa.”

“Con không cho là còn có ai sử dụng chất liệu này nữa. Cá là

Nesta sẽ không tìm thấy thứ gì giống thế này ở Morgan.”

“Con vẫn còn lo lắng về Nesta sao?”

“Không hẳn thế mẹ ạ. Con đã quyết định thử cố gắng thêm. Thật ra thì con đã làm quà tặng cho cả nó và Izzie, con muốn lát nữa khi đến đây chúng nó sẽ ngạc nhiên.”

Tôi chỉ mẹ chiếc áo bandero, chất sequin đỏ, cho Nesta; và

chiếc yếm cho Izzie làm từ chiếc váy nhung đen.

Mẹ lấy một chiếc lông đà điểu đen khỏi túi, “Sao con không đính cái này vào để trang trí thêm cho áo của Izzie?”

“Ý hay, con sẽ viền nó dọc dưới gấu.”

Đến khi hoàn thành, cả hai chiếc áo đều trông rất ổn, đến nỗi chính tôi còn nảy ra ý giữ nó cho riêng mình. Nhưng mà

không được, tôi muốn tặng chúng cho Iz và Nesta để thể hiện mình có thể là một người bạn tốt.

“Lucy, có điện thoại!” Steve gọi âm lên từ dưới nhà.

Tôi quá say sưa may vá nên chẳng nghe thấy tiếng chuông.

“Lucy,” là giọng Izzie. “Tớ xin lỗi, tớ vừa gọi về nhà thì mẹ bảo cậu để lại lời nhắn.”

“Đúng. Tớ còn gửi e-mail

cho cậu nữa. Tớ muốn rủ cậu và Nesta đến làm một buổi tiệc nho nhỏ cho bọn con gái ở nhà tớ.”

“Cái gì, bây giờ ư? Có hơi muộn rồi không?”

Tôi nhìn đồng hồ. Không thể tin được. Chín rưỡi rồi. Tôi đã may vá suốt cả ngày.

“Cậu đang ở đâu đấy?” tôi hỏi. “Ý tớ là hôm nay cậu đã ở đâu đấy?”

Tôi nghe có tiếng nhạc, rồi tiếng người nói lao xao, rõ ràng không phải nó ở nhà.

“Chờ chút nhé, Lucy, chờ tớ vào phòng tắm. Tớ đang gọi bằng di động.”

“Cậu đang ở đâu?”

“Lucy, làm ơn đừng nổi cáu lên khi tớ nói nhé.”

Tôi ngay lập tức cảm thấy sợ.

“Ừm, sáng nay Nesta đến Hampstead và...”

Lại Nesta. Tôi phải biết là Izzie đi với Nesta chứ.

“Rồi sao nữa?”

“Nó va phải Michael Brenman cùng một người bạn của anh ta nữa, rồi anh ta hỏi nó có muốn đi chơi đâu đó không.”

“Ờ...”

“Ừm, nó thì không muốn đi loanh quanh với hai anh chàng như vậy. Nó thích Michael nên muốn có chút thời gian ở riêng

bên cạnh anh ta, thế là nó lấy di động gọi tớ và năn nỉ tớ đến. Làm ơn hiểu cho, Lucy, bọn tớ không hề có ý loại cậu ra đâu cả, nhưng chỉ là không thể rủ cả cậu đi cùng. Bọn mình sẽ kỳ cục lắm nếu không mời mà kéo cả lũ đến.”

“Tớ biết rồi,” tôi cay đắng nói. “Hai người là một cạ, ba người là đám đông.”

“Không. Không phải thế,”

Izzie vội vàng nói. “Tớ rất mong có cậu cùng đi ấy chứ. Tớ phát ngấy cái ông bạn của Michael này rồi. Bọn tớ về nhà anh ta, và đúng là một tên Kevin. Tớ sẽ về nhà ngay bây giờ nếu tách được Nesta khỏi trò hôn hít vuốt ve với Michael. Tớ nên dành ngày hôm nay với cậu thì hơn, thật đấy. Lucy, cậu không càu đấy chứ? Nhưng tớ phải đến chỗ Nesta, vì bạn bè mà. Giống như lúc tớ dành cả

tuần đi tìm anh Anh chàng Bí ẩn với cậu vậy. Tớ không muốn bỏ mặc Nesta...”

“Ờ, nếu cậu muốn có một người bạn, thì hãy là một người bạn,” tôi nói và nhìn những món quà tôi đã chuẩn bị cho chúng, cả mặt nạ, đồ trang điểm, tất cả đều đã sẵn sàng.

“Ừ,” Izzie nói. “Ấy, chờ một tí. Nesta vừa tới. Nó bảo chiều mai sau giờ học sang nhà nó

nhé. Và, ồ, nó bảo Michael là người hôn tệ nhất nó từng gặp. Tớ cho là bọn tớ về nhà được rồi.”

Nụ hôn đầu tiên

Sáng thứ Hai tôi ngủ quên đi mất vì tối hôm qua còn bận cắt kéo chuẩn bị vải đến khuya. Tôi đi muộn và không gặp được Izzie hay Nesta trước giờ học.

Tôi hơi có cảm giác dè chừng cả hai đứa nó sau ngày hôm qua.

Izzie vậy vậy khi tôi vội vã chạy vào chỗ ngồi của mình, ngay sau đó cô Watkins cũng vào với một cái túi rất to trên tay.

“Bài tập về nhà đây,” cô ấy vừa cười bí hiểm vừa lấy thứ gì đó như là trứng ra khỏi túi. Nhìn mặt cô là tôi biết đó cũng sẽ là một trong những ý tưởng điên khùng.

“Candice, em lên lấy những quả trứng này phát cho các bạn. Mỗi bạn một quả.”

Candice làm như được bảo, phát cho bọn tôi mỗi đứa một quả trong khi bọn tôi ngơ ngác nhìn nhau.

“Cô đã nghĩ về những viễn ảnh nghề nghiệp của các em,” cô Watkins lại vất vẻo chỗ mép bàn quen thuộc. “Có một lựa chọn mà không ai nhắc đến.

Công việc đó phải làm toàn thời gian, phải cống hiến cũng nhiều nhưng được tưởng thưởng cũng nhiều, đòi hỏi phải thật sự, hoàn toàn tận tụy. Phải làm cả ngày, cả đêm, cả cuối tuần, không lúc nào ngơi. Có ai biết cô đang nói đến việc gì không?”

Cô ấy nhìn quanh vẻ rất là hy vọng.

“Bác sĩ ạ,” Tracy Ford nói. “Bác sĩ bị gọi đi bất kể ngày đêm.”

“Ừm, tốt. Nhưng họ vẫn có ngày nghỉ. Còn đảng này thì không.”

“Làm ông trời,” Candice nói.

Cô Watkins cười. “Đó không phải công việc dành cho hầu hết cô trò ta. Có ý tưởng nào khác không?”

Không ai có ý gì hay hơn.

“Cô đang nói đến việc làm mẹ. Đó cũng là điều mấy đứa nên nghĩ đến thật kỹ càng.”

Chúa ơi, tôi nghĩ thầm. Tôi mới có mười bốn tuổi, cho tôi xin đi. Tôi thậm chí còn chưa có bạn trai nữa là.

“Mọi người luôn bảo nó dễ gì mà xảy ra cho tôi, nhưng chỉ cần một lần thôi,” cô Watkins tiếp tục nói, còn dưới lớp thì một nửa đỏ hết cả mặt, một nửa cười khúc khích, “là đủ để thay đổi cuộc đời các em mãi mãi. Cô biết lớp mình đều đã được học về phòng tránh thai, nhưng

trong bài tập nho nhỏ này, cô muốn cho các em biết về những trách nhiệm và nghĩa vụ phải có nếu em không dùng nó.”

Tôi phát hoảng. Tránh thai ư? Chỉ một đêm là có thể thay đổi cuộc đời mãi mãi? Trách nhiệm? Cô ấy định bắt chúng tôi làm gì với những quả trứng kia? Tôi tưởng chúng tôi đang chuẩn bị chọn môn học GCSE cơ mà?

“Cô muốn mỗi em mang quả trứng của mình về nhà,” cô nói tiếp sau khi Candice đã phát hết. “Đó sẽ là con các em trong một tuần. Giờ này tuần sau đem nộp lại cho cô, nguyên lành, không sút mẻ.”

Quá dễ, tôi nghĩ bụng. Cho vào tủ lạnh là xong.

“Cô muốn các em đem theo nó đến mọi nơi mà các em đi, đến cửa hàng, đến nhà bạn bè, vào phòng tắm...”

Cái gì? Cô ấy có bị điên không?

Nhưng vẫn chưa hết.

“Và nhân chúng ta làm bài tập này, trên bàn của cô có các tờ rơi giáo dục các biện pháp phòng tránh thai, cô muốn cuối giờ các em lên cầm về nhà đọc thêm. Nếu có câu hỏi nào, hãy hỏi bố mẹ, hoặc hỏi cô bất cứ khi nào.”

Cô ấy nghĩ chúng tôi là bọn có vấn đề về tình dục chắc?

Hình như thế.

Nesta, Izzie và tôi hẹn gặp nhau sau giờ học, với những đứa con trứng, và tờ rơi.

Chúng tôi cùng đọc nó trên xe bus về nhà Nesta.

“Thật là kỳ cục, có phải không,” Izzie nói. “Mới một phút trước mọi người còn bảo mình đừng có lớn vội quá,” nó giả giọng, “hãy tận hưởng tuổi

thanh xuân. Đến phút sau thì mọi chuyện thay đổi liền, chúng ta phải lớn lên, quyết định mình muốn làm gì và có em bé.”

“Ừ,” Nesta nói. “Cổ làm như ngay bây giờ không biết các biện pháp tránh thai thì là lũ đàn hết cả ấy.”

“Thế tránh thai bằng thuốc là như nào nhỉ?” tôi hỏi.

“Nàng hỏi tôi thì tôi hỏi ai?” Nesta trả lời.

“Này, không phải tôi nhé,”
Izzie nói.

Tôi có cảm giác cả hai đứa
chúng nó đều chẳng biết gì. Tốt
nhất là hỏi mẹ. Mẹ lúc nào cũng
thích bổ sung kiến thức chi tiết
cụ thể cho con gái.

“Bọn tinh trùng này nghe ghê
quá,” tôi nói sau khi lướt qua
mấy tờ rơi một lượt. “Bọn nó
chui vào trong tử cung của bọn
mình. Kinh!”

“Mà còn đỡ hơn bọn con trai,” Izzie khúc khích. “Tuởng tượng xem, cái của bọn nó chạm vào... ặc ặc!”

Một khi đã bắt đầu cười thì bọn tôi không tài nào ngăn lại được.

“Có lần mấy lão anh của tớ trông thấy băng vệ sinh của mẹ,” tôi kể. “Tất nhiên họ chẳng biết đó là gì, Lal còn đội cả một cái lên đầu và giả vờ

làm bác sĩ phẫu thuật não mới kinh chứ.”

“Hồi bé tớ cũng trông thấy mấy cái băng của mẹ. Tớ mới đem quần cho búp bê.” Izzie kể. “Sau đấy thì mẹ tớ giấu tiệt.”

“Mẹ tớ thì cất bao cao su ở trong tủ đầu giường,” Nesta kể. “Một hôm, hồi tám tuổi, tớ mới tìm thấy và tưởng là đồ chơi. Thế là mẹ con tớ phải có một cuộc nói chuyện, các cậu cũng

biết rồi đó, khi đó họ ngưng ngừng giảng cho cậu những điều về cuộc sống.”

“Mấy chuyện này phức tạp quá,” tôi nói.

“Chẳng rầy rà bằng khi có con dâu,” Izzie nói và tự nhiên bật đứng dậy, rút lên inh ỏi. “Tớ vừa ngồi lên con của tớ rồi.”

Quả trứng bị vỡ chảy nhỏ giọt xuống sàn xe, và bọn tôi lại phá lên cười.

“Cái mặt dần thối,” Nesta trêu. “Cái mặt dần thối...”

“Không thối,” Izzie cau mặt và ra sức chùi trứng khỏi váy mình. “Ôi con bé bỏng tội nghiệp của tôi.”

“Trứng vỡ thế này thì không ăn được nữa rồi,” tôi nhận xét.

“Ôi ôi ôi,” Izzie rên rỉ. “Tớ thật là một bà mẹ tồi. Nhìn hai cậu kia. Hai cậu vẫn còn con.”

“Ừ,” tôi nói và nhìn sang

Nesta. “Và tớ biết bọn tớ sẽ phải làm gì với chúng.”

“Làm gì cơ?” Nesta hỏi.

“Mang về nhà và luộc lên.”

“Ý hay!”

Tôi không nghĩ bất kỳ đứa nào trong chúng tôi đã sẵn sàng làm mẹ.

Về đến nhà Nesta, nó pha cho mỗi đứa một cốc cà phê to dùng bằng máy pha cà phê của

bố nó. Rồi bọn tôi vào phòng khách lộng lẫy nhà nó. Không có dấu hiệu gì của Tony.

“Thế làm sao mà Michael lại là người hôn tệ thế?” tôi hỏi Nesta để biết một kẻ hôn tệ là thế nào, đặng về sau ai nói chuyện hôn hít thì tôi còn tham gia được.

“Tại hành ấy,” nó nói. “Anh ta ăn hot dog, vừa bắn vừa ướm.”

Nghe kinh quá. “Thế cậu đã

hôn bao nhiêu anh rồi?” tôi hỏi tiếp.

“Không nhớ nữa, hình như là bảy.”

Bảy á? Nó thật là kinh nghiệm!

“Tuyệt nhất là Alessandro,” Nesta mơ màng. “Năm ngoái bọn tớ gặp nhau ở Tuscany. Anh ấy hôn rất tuyệt. Mềm mại. Dịu dàng. Mà sao? Thế còn cậu?”

Tôi đỏ mặt. “Tớ chưa hôn ai

bao giờ,” tôi thú thật. “Tớ chưa thấy thích ai cả.”

“Trừ Anh chàng Bí ẩn,” Izzie nhắc. “Đừng quên anh ấy thế chứ.”

“Còn cậu?” Nesta quay sang hỏi Izzie.

“Hai người. Một là Peter Richards hồi tớ bảy tuổi, nên chắc không tính, cả tớ cũng chẳng nhớ nó như thế nào. Người còn lại là Stuart Cameron

hồi năm ngoái. Anh ta hôn cũng được, nhưng cứ sờ soạng lung tung, hơn nữa tớ cũng chẳng thật sự thích anh ta. Tớ đang chờ một ai đó đặc biệt, không phải mấy anh chàng ở đây.”

Ngay lúc đó Tony xuất hiện, toét miệng cười. Trời ơi! Anh ấy có ở nhà. Anh ấy đã nghe được bao nhiêu?

Tony bước vào và ngồi phịch xuống ghế sofa ngay bên cạnh

tôi. “Nghệ thuật hôn à,” anh ấy nói. “Là nghề của chàng đây.”

“Anh cứ mơ đi,” Nesta đập luôn. “Anh thì biết gì chứ? Chẳng gì cả nhá.”

“Hà, nhiều hơn em gái nghĩ đấy.” Rồi anh ấy quay sang tôi. “Em chưa bao giờ hôn đúng không nào?”

Tôi từ hồng chuyển sang đỏ, rồi sang đỏ tía tai.

“Anh để nó yên,” Izzie nói.

“Anh chỉ định đề nghị chỉ cho Lucy xem nó như thế nào thôi,” Tony nói. “Rồi sau này em ấy sẽ có thể lấy để so sánh.”

Arghhh. Tôi không biết làm sao nữa. Phải nói gì bây giờ? Anh ấy ngồi gần quá. Đôi chân dài của anh ấy duỗi ngay trước mặt tôi. Và anh ấy có mùi thật sạch sẽ và dễ chịu, không hăng hắc khó chịu như ở Michael Brenman. Tôi thở như bị ai đó xiết đai quanh ngực vậy.

“Ờ, nó sẽ biết bị một ông to mồm khoe khoang hôn là thế nào...” Nesta lại bắt đầu.

“Nào, em muốn thử không?” anh ấy quay sang hỏi Izzie.

“Anh đừng có mơ.”

Thế là anh ấy lại quay sang tôi.

“Lucy, em có muốn học từ một chuyên gia không nào?”

“Chuyên gia...” Nesta dài giọng.

Nhưng dường như nó lại càng đẩy anh ấy lại gần tôi hơn. Anh ấy vén mớ tóc sau tai tôi, nâng mặt tôi lên và nhìn thẳng vào mắt tôi. Tôi như tan ra trong mặt ấm.

“Tony...” Nesta cảnh cáo.

“Em nhắm mắt lại...” anh thì thầm.

“TONY...” lại là Nesta.

Quá muộn rồi. Anh ấy đã hôn tôi. Tôi không quan tâm Nesta

và Izzie cũng có ở đó. Nụ hôn đầu của tôi. Những quả pháo nhỏ đang nổ tung bùng trong người tôi. Tuyệt. Rất tuyệt.

Đột nhiên một bàn tay nắm lấy lưng áo anh ấy giằng ra. “Anh đi vào bếp ngay,” Nesta gay gắt. “NGAY BÂY GIỜ.”

Anh ấy cười và đứng lên theo nó.

Khi họ đi khuất rồi, Izzie nhìn tôi. “Cậu ổn không?”

Tôi gật đầu. Tôi cười ngớ ngẩn. Ổn không ư? Tôi đang ở trên mây đây này.

“Cái đồ hỗn hào,” Izzie nói. “Anh ấy nghĩ mình là ai cơ chứ?”

“Tớ đi toilet một chút,” tôi nói và bước vào sảnh.

Tôi nghe thấy giọng Nesta từ bếp vọng ra. “Anh tránh xa nó ra, nghe chưa?”

Tim tôi xù hẫ xuống. Tại sao nó lại nói như vậy với anh

ấy? Anh ấy đã hôn tôi, hẳn là anh ấy thích tôi, thế mà bây giờ nó phá hết. Tại sao anh ấy lại phải tránh xa tôi ra? Tôi không muốn anh ấy làm vậy. Không phải bây giờ.

Chỉ có một việc phải làm thôi. Tôi sẽ kể với Izzie và Nesta rằng anh ấy chính là Anh chàng Bí ẩn. Và tôi rất hạnh phúc khi hôn anh ấy.

Có tiếng chuông cửa, và Tony

từ bếp chạy ra, trên đường ra anh ấy còn nháy mắt với tôi.

Rõ ràng Nesta nghĩ rằng tôi không xứng với anh nó. Nhưng anh ấy thích tôi. Tôi biết là thế. Anh ấy không thể hôn tôi như vậy nếu như không thích tôi. Tại sao nó cứ luôn phá hỏng mọi thứ?

Ngoài cửa là một trong số những cô gái xinh đẹp nhất tôi từng thấy, cao ráo, tóc nâu vàng, và mặc cả một bộ đen.

Chị ấy hôn lên má Tony, ném

cho tôi cái nhìn “xê ra”, rồi theo anh ấy vào phòng.

Ngay trước khi bước vào phòng, Tony còn quay lại và cười bảo “Bài tập về nhà.”

“Bạn gái anh ấy đấy,” Nesta nói.

Và những bài tập hôn nữa đấy, nếu như cậu hỏi tôi.

“Nào,” Nesta nói. “Bọn mình lập kế hoạch gặp mặt anh chàng cậu thích thôi.”

Khi tôi quay lại, Izzie nhìn tôi,
“Lucy, trông cậu tệ quá.”

Tôi cảm thấy tệ thật.

“Đó là lỗi của Tony. Tớ sẽ giết anh ta,” Nesta gầm lên.

“Chị ấy xinh nhỉ, chị vừa đến ấy,” tôi nói.

“Nhưng hửn chị ta rất dần,” Nesta nói. “Không thì đã chẳng đi với Tony.”

“Tớ biết đó là anh cậu,” Izzie nói. “Nhưng anh ấy hơi bị tự phụ đấy.”

“Cậu còn nói giảm đi nữa à. Chẳng ai tỉnh táo mà lại có thể mê được lão ý.”

Có gì đó mách bảo tôi rằng đây không phải thời điểm thích hợp để kể với chúng nó Tony chính là Anh chàng Bí ẩn.

Còn gì có thể tệ hơn nữa đây? Ngay khi tôi nghĩ mình và Nesta đã có tiến triển tốt thì nó lại đi bảo anh nó tránh xa tôi ra. Và giờ tôi cũng không biết

phải nghĩ sao nữa. Dù muốn hay không thì anh ấy cũng đã có bạn gái rồi, một cô bạn gái rất đẹp. Tôi làm sao có cửa đánh bại chị ấy chứ?

Phương pháp để trở thành
CHUYÊN GIA NỤ HÔN,
của Tony Williams

Nên:

- *Răng sạch, hơi thở thơm tho*
- *Thay đổi cường độ và độ mãnh liệt của những nụ hôn*
- *Nhắm mắt lại*
- *Ngừng lại, để cô ấy muốn nữa.*

Không nên:

- Hôn mà mồm nhớp nháp, bắn thỉu, ướt rượt
- Hôn sau khi ăn hành, tỏi, và những thứ nhiều gia vị
- Ghim cô ấy quá khiến cô ấy không thở được
- Hôn mà mồm mím chặt
- Cứ ở lại chơi lâu.

Quyết cắt tóc tôi

“Tôi định cắt tóc,” tôi nói với Izzie trên đường đi học sáng hôm sau. “Cậu nghĩ sao?”

Tôi cho nó xem loạt ảnh các kiểu tóc khác nhau mà tối qua tôi đã cắt từ tạp chí.

“Ý hay đấy.” Izzie nói rồi chỉ vào tấm ảnh chụp một chị tóc ngắn. “Kiểu này sẽ hợp với cậu... Mà khi nào cậu định cắt?”

“Tối nay.”

“Wow, hơi bị nhanh đấy. Thế cắt ở đâu?”

“Ở thương xá. Cậu còn nhớ Candice cắt tóc hồi tháng trước không? Nó bảo tớ là nếu đến trường dạy cắt tóc Aura thì họ sẽ cắt cho mình miễn phí. Họ

luôn tìm người tình nguyện vào buổi tối.”

“Tuyệt, tớ và Nesta cũng sẽ đến. Chúng mình có thể chờ cậu cắt tóc xong đi dạo mấy vòng. Nhưng sao cậu lại có quyết định thế? Cậu nuôi tóc dài đã khá lâu rồi mà.”

“Tại Thẻ Thiên thần đấy.”

“Một tấm Thẻ Thiên thần bảo cậu đi cắt tóc á?”

“Tối qua sau khi tớ từ chỗ

Nesta về thì đã thấy nó chờ sẵn, ở trên bàn bếp. Chờ đợi. Mời gọi. Lucyyyyyy, hãy chọn một đi. Tó đã cố cưỡng lại nhưng không được. Có lẽ phải bảo mẹ mang chúng ra khỏi nhà mất, chứ tó nghĩ tó bị nghiện rồi. Không tài nào kháng cự được dù tó có tự đe mình về những rắc rối mà nó đem lại cho tó. Tó trông thấy cái hộp, và tó phải lấy một tấm thẻ.”

Izzie cười. “Họ nên mở một hội cho những người bị

nghiện. Những người nghiện Thẻ Thiên thần.”

“Ờ, rồi tớ sẽ đứng lên và nói, “Xin chào, tôi là Lucy Lovering, và tôi là một người nghiện Thẻ Thiên thần. Tôi sẽ kể cho các bạn câu chuyện buồn của mình.”

Izzie lại phá ra cười. “Tớ cũng bị như thế với Net. Đặc biệt là từ khi tìm được cái trang chiêm tinh kia. Thế nó nói gì? Tám thẻ hôm qua ấy?”

“Không ai có thể làm bạn cảm thấy thấp kém nếu không có sự đồng tình của bạn.”

“Ồ. Hay đấy,” Izzie nói. “Tớ cũng sẽ phải nói kèm câu này với cô kin kít khi bảo với cô ấy là tớ đã ngồi lên trứng con bé bỏng của mình. Nhưng sao cậu lại quyết định là cắt tóc?”

Tôi không biết nên kể với Iz đến đâu. Tối hôm qua tôi từ chỗ Nesta về và cảm thấy hoàn toàn thất bại. Tôi không muốn làm

Iz chán chết đi vì cái danh sách những thứ dạo gần đây làm cho tôi cảm thấy kém cỏi:

- Mọi người đều biết mình muốn gì khi lớn lên trừ tôi.
- Tôi hoàn toàn chẳng có kinh nghiệm gì trong việc hôn nhau cả.
- Tôi trông chỉ như mới mười hai.
- Josie Riley nói đúng. Tôi là một con nhóc còi.

- Ngực tôi lép như ngực các anh tôi vậy.
- Tôi chưa từng có bạn trai. Và giờ thì có lẽ không bao giờ có nữa vì người duy nhất tôi thích đã thuộc về người khác rồi.
- Tôi thậm chí không quyết định được sẽ sơn phòng màu gì.

Kém cỏi. Hoàn toàn kém cỏi.

“Đến lúc thay đổi rồi mà,” tôi nói. “Nhớ những gì hôm trước cậu bói cho tớ không? Nó nói

là đã đến lúc cho một tờ mới, không nên chần chừ nữa đó. Tờ nghĩ còn điểm bắt đầu nào tốt hơn là vẻ ngoài của mình chứ. Tờ đã quá bận bịu nghĩ về những thứ bên trong như tôi là ai, sức mạnh của tôi ở đâu, điểm yếu của tôi là gì, đủ thứ mà cô giáo bắt bọn mình nghĩ, và nó chẳng dẫn tờ đến đâu cả. Vậy nên tờ sẽ thay đổi từ ngoài vào. Tóc. Phòng. Quần áo.”

“Hãy xem thế giới của bọn tôi

đây,” Izzie cười. “Nghe cũng tốt với tớ đây.”

Sau giờ học chúng tôi đi thẳng đến thương xá. Tôi ngồi ngoài phòng đợi với mười người tình nguyện khác nữa. Máy chị ngồi sau chiếc bàn kính ghi tên rồi bảo bọn tôi chờ. Ở đây trông khá hoành tráng. Một khu tiếp tân lát đá cẩm thạch rất rộng với bình hoa lớn cắm lily trắng.

Khắp nơi là các poster quảng cáo cho Aura, ngoài ra còn có tivi trên tường đang chiếu biểu diễn. Không còn nghi ngờ gì nữa, tôi đã đến đúng chỗ rồi. Rồi tôi sẽ trông thật lộng lẫy.

Nesta đang đứng nói chuyện với mấy chị gái chỗ quầy tiếp tân xem họ tuyển người mẫu ở đâu, và liệu nó có đăng ký được không.

“Đó là do Bạch Dương nhô

lên,” Izzie nhìn Nesta hất tóc quấy rối mọi người và nói. “Họ có một khả năng kỳ lạ. Tôi luôn là khẩu hiệu của họ, không bao giờ bận tâm đến hậu quả.”

“Nhưng Nesta là cung Sư Tử mà, làm sao cũng là Bạch Dương được?”

“Đó là điều tớ vừa phát hiện ra. Tử vi của chúng ta còn nhiều thứ hơn là chỉ nói đến cung sinh. Cung sinh của Nesta

là Sư Tử, của cậu là Song Tử còn tớ là Bảo Bình, những thứ này được quyết định bởi tháng sinh. Còn dấu hiệu nhô lên lại do thời điểm và địa điểm sinh của bọn mình. Nó thay đổi sau mỗi hai giờ.”

“Vậy những người cùng cung sinh có thể khác nhau về tính cách là do vậy?”

“Chính xác,” Izzie nói.” Có rất nhiều yếu tố tác động đến, như là Mặt trăng...”

“Mặt trăng á? Tớ tưởng cậu đang nói về cung sinh trong Mặt trời?”

“Chiêm tinh là một khoa học thật sự đấy. Mỗi người sinh dưới một Mặt trăng khác nhau, nó thay đổi sau mỗi hai ngày. Mặt trăng của cậu ở Kim Ngưu.”

“Thế có tốt không?”

“Hơn cả tốt ấy chứ. Mặt trăng quy định cảm xúc, và cậu thì rất lãng mạn vì Taurus do Venus

cai quản mà. Cậu biết đánh giá và cảm nhận được vẻ đẹp.”

“Thế dấu hiệu nhô lên của tớ là gì?”

“Là Cự Giải,” Izzie trả lời. “Có nghĩa cậu rất nhạy cảm, thậm chí đôi khi còn hơi dễ xúc động. Cự Giải là cung có biểu tượng là con cua, vẻ ngoài rất cứng rắn nhưng bên trong lại mềm mại.”

“Thế còn cung sinh có ý nghĩa gì ở đây?”

“Cho biết về ngoài, rồi tính cách tổng quát.”

“Song Tử là một cung khí, có biểu tượng là hai cậu bé sinh đôi phải không?”

Izzie cười. “Ừ, Thế nên là cậu cũng có hai mặt, mặt riêng tư và mặt thể hiện.”

“Ý cậu là tâm thần phân liệt á? Cũng phải. Điều đó giải thích cho những cảm giác của tớ gần đây.”

Izzie cười. “Song Tử là những người giao tiếp giỏi, sáng tạo.”

Tôi nhìn nó mà thán phục. Nó biết rõ mấy thứ của mình, còn tôi thì chẳng biết tại sao mình còn phải lo lắng về điều gì khiến tôi là tôi nữa. Chỉ cần hỏi Izzie là xong, dường như gì nó cũng biết.

“Lucy Lovering,” chị gái ở bàn tiếp tân gọi.

Tôi đứng dậy và đi theo chị

ấy, trong lòng tự dung cảm thấy bất an.

Izzie giơ ngón tay cái với tôi.
“Gặp cậu sau.”

Tôi đi qua những dãy hành lang để đến một salon nhỏ với hàng dãy gương và ghế.

Một cô gái tóc đỏ sáng và son môi thậm chí còn chói hơn thế tiến đến. Chị này trông còn khá trẻ, hẳn là chưa thể được đào

tạo nhiều. “Chào em. Chị là Kate, chị sẽ cắt tóc cho em,” rồi chị ấy chỉ vào một cái ghế, “Em ngồi xuống đây.”

Có lẽ tôi không nên đến đây.

Một phụ nữ tóc vàng, xoăn dài đến và hai người cùng nhìn tôi một lúc, sau đó chơi với mái tóc của tôi, kéo đầu tôi qua bên này rồi qua bên kia, rồi chau mày, rồi chép miệng.

“Chẳng điều gì cả,” Kate khinh khỉnh nói. “Ai cắt cho em đây?”

“Ồ, mẹ em,” tôi nói và lại càng cảm thấy mình bé nhỏ hơn.

Kate và người hướng dẫn của chị ta nhìn nhau vẻ hiểu biết.
“À, thế thì rõ rồi.”

“Em ra ngồi chỗ bên kia đi,”
Kate bảo tôi.

“Ồ, chị định cắt thế nào?”
Tôi hỏi trong khi Kate gọi đầu tôi. “Em có đem theo mấy tấm ảnh kiểu tóc mà em thích ở trong túi.”

“Không cần những thứ đó,” Kate nói. “Em yên tâm đi, chị biết mình đang làm gì.”

Gội đầu xong Kate dẫn tôi về ghế và bắt đầu cắt. Tôi bảo mình phải thư giãn. Mái tóc của Kate trông khá ổn, tóc của cô hướng dẫn cũng vậy. Tôi ngồi xuống, bắt chéo tay lấy may và nhắm mắt lại.

Một phút sau điện thoại của Kate reo. Chị ta liếc nhanh xem

cô quản lý có để ý không rồi nhận cuộc gọi, phải đến hai mươi phút. Xoẹt xoẹt, rồi chị ta lại có điện thoại. Một câu chuyện lâm ly với anh chàng nào đó tên là Elliot. Tôi có thể thấy Kate hoang mang vì điều anh chàng kia nói, và không còn tập trung vào tóc tai của tôi nữa.

“Chúng ta đang đến đâu rồi ấy nhỉ?” chị ta hỏi khi quay lại với tôi sau ba lần xen ngang như vậy.

“Chị đang làm đến phần tóc đằng sau,” tôi nói, và chuông điện thoại lại réo.

“Một chút nữa thôi,” Kate nói và lại biến mất.

Khi quay lại thì chị ta lại càng bối rối hơn, và dù là cái gì đã làm chị ta cảm thấy tệ như thế thì dường như đều trút cả vào mái tóc tôi. Cách cách xoẹt xoẹt.

Tôi nhìn hình mình phản chiếu trong gương mà kinh hãi.

Tóc tôi mất hết rồi. Nó bị cắt, hay nói đúng hơn là bị tiêu diệt thẳng tay đến tận cổ, thậm chí còn không đều nữa chứ. Thật là khủng khiếp. Tôi thấy mình đỏ lên, và tôi muốn khóc.

Bây giờ Kate đang cầm chiếc máy sấy tóc, thổi và kéo.

“Oái, đau quá,” tôi kêu lên khi chị ta giật mạnh tóc tôi, sau đó thì gần như làm da đầu tôi bong lên với cái máy của mình.

“Chuyển đến à,” chị ta lẩm bẩm. “Rồi phải đi cho mau à. Đúng là bi kịch.”

Tôi không quan tâm bi kịch của chị ta là gì. Tôi cũng đang có một bi kịch đây này. Chị ta phá hỏng hết cả tóc của tôi rồi.

Sau khi sấy xong, Kate lùi lại để xem kết quả của mình. Tôi trông nhỏ hơn bao giờ hết. Chín tuổi. Tám. Trẻ sơ sinh. Không. Chị ta đã làm gì thế này?

Nhìn mặt cũng biết chị ta cũng không thích những gì mình vừa làm.

“Em vừa lòng không?” chị ta hỏi trong khi thu dọn đồ đạc vào túi.

“Nó, ờ, trông có vẻ không đều,” tôi nói.

“Kiểu vậy đó em. Như Meg Ryan ấy, tóc hơi vểnh ra chút. Với cả em đã để tóc dài lâu nên hơi sốc một chút. Rồi sẽ quen.”

Rồi chị ta mặc áo khoác vào và đi thẳng.

Chỉ lát sau đó cô phụ trách quay lại và sững sờ nhìn những gì Kate đã làm. “Chị cắt tóc cho cháu đâu rồi?”

“Cháu không biết,” tôi nói. “Chị ấy đi rồi.”

“Thật là!” cô ấy bực bội, rồi xem xét mái tóc của tôi. Rồi cô ấy nhú mày. Rồi cô ấy thở dài và nhìn đồng hồ. “Nếu cháu

không thích thì tối mai hãy quay lại, bọn cô sẽ sửa lại cho cháu.”

Không đời nào, tôi nghĩ bụng. Tôi sẽ không quay lại đây đâu nhé. Sao tôi lại gặp phải một chị làm tóc khủng hoảng quan hệ thế nhỉ? Phải chi chị ta chịu xem mấy tấm hình của tôi. Giờ tôi trông như một con quái vật.

Izzie ngồi chờ tôi phía ngoài. Nhìn mặt nó tôi cũng có thể

khẳng định nó cũng không thích chút nào.

“Tớ biết,” tôi nói mà cảm thấy mắt mình lại ầng ậng nước. “Kinh khủng quá phải không?”

“Ừm, lạ quá,” nói rồi thấy cái mặt nhăn như bị của tôi, nó vòng tay ôm lấy tôi. “Rồi nó sẽ mọc lại nhanh thôi.”

Gì cơ? Năm năm của tôi đấy. Tại sao tôi lại có thể ngu ngốc đến thế? Cứ nghĩ cắt tóc đi thì

sẽ độc lập được hay sao? Kỳ dị chưa. Giờ thì tôi trông tệ hơn bao giờ hết đây này.

Izzie thở dài. “Tôi rất tiếc cho cậu, Lucy. Kia, Nesta đang chờ bọn mình, bọn mình ra đi. Nào, ra gặp nó rồi cả đám đi uống cà phê.”

“Tôi không thể đi đâu với bộ dạng thế này,” tôi nói. Tôi chỉ muốn lên xe bus về nhà và trốn

dưới chân cho đến khi tóc tôi mọc trở lại.

”Tớ đã bảo nó là bọn mình sẽ gặp nhau ở quầy quần áo lót. Nó đang thử áo ngực ở đó.”

“Không, Izzie. Tớ muốn về nhà.”

“Năm phút thôi, rồi bọn mình về.”

Chúng tôi sang quầy bán quần áo lót. Đến chỗ nào tôi

cũng thấy những cô gái với mái tóc dài óng mượt, và hình như trên tường nào cũng có gắn gương. Tôi thấy mình như vừa bị một con chim làm tổ trên đầu vậy.

Nesta đang đứng chờ bọn tôi với ba cái áo lót trên tay.

“Ồ,” nó thốt lên khi trông thấy cái đầu mới của tôi.

“Ừ.Ồ.” Tôi nói.

“Tớ thích nó,” nó nói dối.

“Tớ sẽ phải trốn ở nhà mười năm nữa.”

“Nhưng tớ đã chọn cho cậu một cái áo ngực để thử này, mỗi đứa một cái.”

“Tớ không thể,” tôi nói. “Tớ không có ngực, và không có tóc.”

“Đó là lý do vì sao áo ngực lại được tạo ra,” Nesta nói. “Dù cậu có cỡ bao nhiêu thì chúng cũng sẽ làm cậu trông đẹp hơn.”

Rồi nó nhìn tôi từ đầu đến chân.
“Cho chúng ta một khe ngực
tuyệt vời.”

“Nào, Lucy,” Izzie nói. “Sẽ vui
đấy. Cậu cần phần khởi lên.”

Rồi bọn nó đẩy tôi vào phòng
thủ, và Nesta phát cho mỗi đứa
một cái áo.

Tôi miễn cưỡng cầm lấy áo
của mình vào thủ. Một gương
mặt lạ hoắc nhìn tôi từ trong
gương. Nếu trước đó tôi không

biết mình là ai thì tôi chẳng biết con quái nào đang nhìn mình chăm chăm thế kia. Và phía sau cổ tôi thấy lạnh lạnh.

“Wow,” một giọng rú lên bên phòng bên cạnh. “Nó làm tớ hoành tráng quá.” Tôi thò đầu vào bên phòng Izzie, và dù đang khỏ vì mái tóc mới kinh khủng của mình, tôi cũng không thể nhịn được cười.

“Chào các chàng trai,” nó cười khanh khách.

“Aruba, aruba,” tôi nói. “Trông như vũ khí sát thương ấy.”

Izzie méo mặt. “Mẹ tớ không bao giờ cho mặc mấy thứ này đâu, cậu biết mẹ tớ rồi đấy.”

“Sẵn sàng rồi đây!” đến lượt Nesta ở phía bên kia. Tôi và Iz lại đổ sang xem. Nó chọn một chiếc áo satin đỏ, và mặc dù ngực nó không được độn lên to như Izzie nhưng lại có một khe ngực tuyệt vời. Tôi nghĩ mình

cũng nên thử xem sao. Izzie và Nesta được như vậy thì chắc tôi cũng được cải thiện phần nào.

Tôi chui trở lại phòng của mình, và mặc kệ mái tóc kinh dị, tôi mặc thử áo. Tôi nghe thấy tiếng Izzie và Nesta đang cười khúc khích chuyện gì đó bên ngoài.

“Cậu xong chưa?” Izzie hỏi và thò đầu vào.

Mắt tôi đang đầy nước.

“Lucy, Lucy, đừng khóc...”
Izzie dỗ.

Tôi cũng không muốn thế, nhưng không thể dùng được. Cái ngực chết tiệt. Dòng nước mắt tôi đã cố ngăn những ngày qua cứ thế mà trào ra. Tôi cứ nhìn vào mình trong gương thì lại càng khóc tợn. Trông tôi như một con bé con mặc lén áo ngực của mẹ vậy. Con bé con với mái tóc cắt nham nhở.

Nesta cũng thò đầu vào.

“Lucy, có chuyện gì vậy?”

Tôi ngồi phệt xuống chiếc ghế trong phòng thử. “Áo của tớ không hợp.”

“Chỉ là chiếc áo ngực thôi mà,” Nesta nhẹ nhàng nói.

Nhưng mọi thứ càng thêm tệ hơn. “Ừ, nhưng không hẳn như vậy,” tôi nói và mặc nhanh quần áo vào. “Dường như chẳng có gì vừa cả. Chẳng có gì. Tớ không

vừa vào đầu cả. Đến cái áo lót ngu ngốc này là quá đủ rồi đấy.”

Giờ thì trông tôi thảm lắm lắm rồi, mắt mũi lại còn sưng húp, đỏ dừ.

“Tớ khổ quá!”

Izzie và Nesta nhìn nhau lo lắng.

“Tớ không hợp ở đây. Tớ không hợp ở trường. Tớ không biết mình muốn làm gì khi lớn lên.”

Tôi nhìn hai đứa chúng nó, cả hai đều có ngực đẹp, tóc dài và đẹp. “Và bây giờ thì hai cậu là bạn thân của nhau, chẳng còn chỗ cho tớ nữa.”

Trước khi bọn nó kịp nói gì hay thay lại quần áo, tôi chạy ra khỏi cửa hàng và bắt xe bus về nhà.

*Không ai có thể làm bạn
cảm thấy thấp kém
nếu không có sự đồng
tình của bạn.*

Tâm Thẻ Thiên Thần

Chiếc áo bơm hơi

Khi tôi về nhà thì mọi người đang ăn tối.

Bốn người mặt há hốc mồm nhìn tôi.

“Tóc mày làm sao thế kia?”
Lal kêu lên.

Phản ứng chẳng hay tí nào, tôi nghĩ. Nhưng tôi biết sẽ không có phản ứng nào là hay cả.

Tôi chạy lên gác và giấu mình trong chăn. Vài phút sau, mẹ gõ cửa.

“Xuống ăn gì đi, con yêu.”

“Con không đói.”

Năm phút sau thì bố gõ cửa. “Không tệ đến thế đâu, con gái. Mọi người không quan tâm con trông thế nào. Xuống ăn tối đi.”

“Bố còn có nhiều tóc hơn cả con,” tôi hét lên. “Thật là không công bằng!”

Đến lượt Steve thử. “Lucy, xuống đi, có Buffy rồi này.”

“Anh đi đi.” Tôi không muốn xem phim Buffy the Vampire Slayer. Tất cả những cô gái trong đó đều có tóc dài tuyệt đẹp.

Rồi Lal gõ cửa. “Anh có cái này cho mày,” và nhét bộ tóc giả Beatles của anh ấy vào. Ha

ha, buồn cười nhỉ. Chẳng buồn cười gì cả.

Những bộ quần áo tôi đang sửa còn nằm trên ghế ở cuối giường. Tôi vút hết cả vào thùng rác. Tôi đã nghĩ gì không biết. Toàn là rác rưởi. Nhẽ ra phải biết bên trong không ổn thì đừng có mà cố mà mong thay đổi ở bên ngoài. Và bên trong tôi thì hoàn toàn không ổn một chút nào.

Tôi lại nhìn cái đầu kinh khủng của mình trong gương. Tôi nắm chân tóc mà kéo, hy vọng nó sẽ dài ra như hồi năm tuổi tôi đã kéo tóc búp bê. Tôi chỉ cần giật mạnh một cái là tóc nó đã chảy dài đến tận eo. Tại sao tóc tôi lại không như thế? Tôi thậm chí còn không buộc túm được lên để mọi người không nhận ra cái kiểu cắt kỳ cục này. Khổ quá! Tôi thấy tôi khổ quá!

Izzie nói đúng, tôi có hai mặt.

Đúng là có hai con người trong tôi, và cả hai đều đang làm tôi phát điên.

Một phần đang rên rỉ. Tóc của tôi, tóc của tôi, tôi không bao giờ còn có thể ra ngoài được nữa. Phần còn lại thì đang mắng tôi là đồ ích kỷ, nhỏ nhen, thảm hại. Hãy nghĩ về những người đang chết dần chết mòn ở châu Phi. Cái tóc ngu ngốc của mày có là gì so với chiến tranh và nạn đói mà cứ âm ỉ lên như thế?

Giọng nói đó ở đâu ra vậy?
Tôi biết. Là của cô hiệu trưởng
Allen đấy. Làm sao cô ấy vào
được trong đầu tôi nhỉ?

Tôi nghĩ tôi điên mất rồi.
Hoàn toàn điên rồi. Điều gì
khiến tôi là tôi? Tôi là một con
điên. Điên khủng khiếp. Lại
còn xấu nữa.

Tám rưỡi, chuông cửa reng.

“Lucy, bạn con đấy,” mẹ gọi.

“Con không có nhà.”

Tôi nghe tiếng gõ cửa.

“Lucy,” giọng Izzie. “Tớ và Nesta đây.”

Rồi bọn nó mở cửa bước vào, tôi lại càng rúc sâu hơn nữa vào chăn.

“Luce, ra đây đi, Nesta có ý này.”

Tôi thò mặt khỏi chăn và thấy cả hai đang ngồi ở cuối giường.

“Tớ vừa nói với mẹ,” Nesta nói. “Cứ vài tuần lại có một

cô đến làm tóc cho mẹ. Ngày mai cô ấy lại đến. Cô ấy cắt rất khéo, Lucy ạ, cô ấy có thể sửa lại tóc cho cậu.”

“Nhưng tớ không có tiền,” tôi nói. Tôi hết hy vọng rồi.

“Tớ và Izzie đã nghĩ đến việc này. Bọn tớ đều biết cậu ít tiền tiêu vặt hơn bọn tớ, bọn tớ sẽ góp lại và trả cho cậu.”

Cả hai đều nhìn tôi thật tử tế làm tôi vui vui cảm động. Bụp

búp. Có chuyện gì với tôi mấy hôm rồi thế này?

“Bọn tớ nghĩ cậu sẽ vừa lòng,” Nesta có vẻ bối rối.

“Cậu tốt với tớ quá,” tôi thút thít. “Đừng tốt với tớ. Vì tớ rất ích kỷ, chỉ biết nghĩ cho mình trong khi đâu đó ngoài kia đang có chiến tranh hay gì đó.”

Cả hai đứa nó cùng cười.

“Cậu không phải chịu trách

nhiệm về cả loài người đâu,” Iz nói. “Ít nhất thì cũng chưa.”

“Tớ còn điều này muốn nói,” Nesta đột nhiên lúng túng. “Tớ không có ý tách Izzie khỏi cậu. Chỉ là... tớ nghĩ cậu không thích tớ.”

“Nhưng cậu luôn có vẻ muốn đi với Izzie... Và tớ biết tớ trông không đủ lớn để cùng cậu làm những điều cậu muốn như đi xe phim hay hẹn hò với các anh chàng lớn, và...”

“Những thứ đó không quan trọng. Và tớ đã nhận ra lúc đó bọn tớ không nên đi mà không có cậu. Tớ thật sự quý cậu, Lucy. Tớ muốn làm bạn với cả Izzie và cậu. Nếu cậu đồng ý.”

“Thế còn anh cậu thì sao? Tớ nghĩ cậu bảo anh ấy tránh xa tớ ra là vì cậu không thích tớ.”

“Khôngggggg. Chỉ là để bảo vệ cậu thôi, Lucy, chứ không phải vì tớ không thích cậu. Cậu không

biết anh tớ thế nào đâu, anh ấy nghĩ mình là Casanova đấy. Mỗi tuần lại thay một cô khác. Cứ chinh phục được rồi thì anh ấy đá. Bọn tớ mới ở London được vài tháng mà anh ấy đã có cả một hàng những trái tim tan vỡ. Tớ không muốn anh tớ làm tổn thương cậu. Có vậy thôi à.”

“Thật không?”

“Thật. Tớ thật sự quý cậu, và muốn làm bạn với cậu.”

Mắt tôi lại ngấn nước. “Xin lỗi nhé,” tôi nói. “Có vẻ tớ mau nước mắt, khóc mãi thôi, nhưng chỉ là dạo gần đây tớ cảm thấy mình không phù hợp với bất cứ đâu.”

“Mẹ tớ bảo đó là do hormone,” Izzie nói.

“Tớ cũng có một thời gian như thế,” Nesta nói. “Ở nơi tớ sống trước đây thì tớ là đứa da màu duy nhất ở trường. Tớ cũng cảm thấy mình không thuộc về...”

“Thế cậu làm thế nào?”

“Tớ quyết định mình vẫn tự hào là người khác biệt, dù cho nhiều khi tớ không thật sự cảm thấy thế. Tớ tỏ ra cứng rắn. Đôi khi đó là tất cả những gì người ta nhìn thấy, và họ cho tớ là kẻ ngạo mạn. Nhưng ở đây, tại London này thì mọi thứ hoàn toàn khác. Tớ gặp cậu và Izzie. Tớ cảm thấy cuối cùng rồi mình cũng đã tìm được những người bạn tốt. Và

bố mẹ của cậu nữa chứ. Cậu thật may mắn...”

“Nhưng bố mẹ cậu tuyệt...”

“Ừ, đúng là vậy. Nhưng họ chẳng ở nhà là mấy. Suốt ngày đi làm. Đó là lý do vì sao tớ thích đến nhà cậu, thật dễ chịu, và các anh cậu cũng rất tuyệt. Ở đây tớ cảm thấy như ở nhà, mọi người đều cho tớ cảm giác được đón chào.”

“Trừ tớ,” tôi nói. Tôi bắt đầu

nhận ra mình đã đánh giá sai Nesta. Nó luôn cố gắng làm bạn với tôi, còn tôi thì không cho nó lại gần.

Nesta cười. “Tớ hy vọng cuối cùng thì cũng chinh phục được cậu. Tớ không từ bỏ dễ dàng đâu mà.”

Bỗng Izzie phát hiện ra mớ quần áo trong thùng rác. “Gì thế này?” nó nói và lôi chúng ra.

“Thật ra thì đó là vài món quà
tớ dành cho các cậu, nhưng...”

“Wow!” Nesta kêu lên khi
trông thấy chiếc áo sequin đỏ.
“Cậu giấu những thứ này ở đâu
vậy? Sao chưa bao giờ thấy cậu
mặc cả?”

“Các cậu có thích không?” tôi
chui hẳn ra khỏi chăn và hỏi.

“Tuyệt quá đi chứ,” Izzie vừa
ngắm nghía vừa trả lời. “Cậu lấy
ở đâu vậy?”

“Tớ tự làm đấy.”

“Đùa à?” Nesta nói. “Trông có vẻ rất đắt, như đồ thiết kế vậy.”

“Thật ra thì tớ làm cái áo đỏ đó cho cậu, còn cái màu đen cho Izzie.”

Nhấp nháy bọn nó đã thay đồ và mặc áo mới vào.

“Trời,” Nesta trầm trồ với hình ảnh mình trong gương. “Quá tuyệt vời. Không thể tin được. Tuyệt quá Lucy à.”

Trông khá ổn, màu đỏ của áo và màu da sạm của nó.

“Đây là thứ tuyệt nhất tớ từng nhận được đấy,” Izzie vừa nói vừa ngắm nghía chiếc yếm của mình. “Của bọn tớ thật đấy chứ? Tớ thích quá đi, cả những cái lông đà điểu này nữa chứ. Thật gọi cảm.”

Tôi hài lòng. “Tớ đang định vứt hết chúng đi...”

“Khônggggg, cậu không được

làm thế,” Iz nói luôn. Nó đang xem chiếc váy xanh tôi tự làm cho mình. “Trời ơi, chất này thật quá thích đi. Cả những hạt trai nhỏ này. Mặc thử vào tớ xem nào.”

Tôi mặc thử và cả hai đứa nó hết ồ lại à. Trông nói chung là ổn, nếu không tính từ phần cổ trở lên.

“Trời ơi, vừa khin khít ấy,” Izzie nói, rồi cười. “Thấy chưa, có gì đó vừa với cậu rồi đó.”

“Nếu tớ có ngực thì sẽ đẹp hơn,” tôi vẫn chưa quên được chuyện ở cửa hàng đồ lót.

“Đừng điên thế,” Nesta cắt ngang. “Rồi chúng sẽ phát triển lên thôi. Mà nếu không thì cũng có thể đi bơm silicone.”

“Silicon! Tớ mới có mười bốn tuổi thôi nhé.”

“Ừm, ý tớ là ít nhất cậu cũng có thể làm gì đó nếu không có ngực. Áo lót này, miếng độn

ngực này. Không như chân tớ.” Nói rồi nó bỏ giày ra. “Nhìn này. Tớ chưa. Kinh chưa. Tớ khó lắm mới chọn được giày đấy.”

Tôi không tin được. Hóa ra Nesta cũng không hoàn hảo.

“Thế chẳng là gì,” đến lượt Izzie than. “Cứ thử có đùi như tớ xem. Cả hai cậu đều có chân thon thế còn chân tớ thì to như chân voi ấy. Đã thế lại còn ngắn nữa chứ. Chẳng mặc được quần jeans.”

Tôi thấy vui. Nesta và Izzie đều có những vấn đề của chúng nó. Sao trước đây bọn tôi lại chưa bao giờ nói về chuyện này nhỉ? Tôi cứ nghĩ mình là đứa duy nhất cảm thấy tệ.

Hurrah! Tất cả chúng tôi đều điên.

Đột nhiên Izzie và Nesta nhe răng cười như ma làm.

“Gì?” tôi nghi ngờ. “Hai cậu làm sao thế?”

“Thấy tốt hơn chưa, Lucy?”
Nesta hỏi, rồi lôi từ trong túi ra
một cái gói.

Tôi gật đầu, cảnh giác.

“Thế thì tốt, bọn tớ cũng có
quà cho cậu đây,” Izzie nói.

“Một thứ có lẽ cậu sẽ thích,”
Nesta tiếp.

Một thứ tôi sẽ thích ư? Trong
đầu tôi đầy những ý tưởng về
đĩa nhạc, sách, đồ trang điểm...
Đúng là bạn tốt!

Nesta vừa khúc khích vừa đưa gói quà cho tôi.

Tôi thò tay vào và lấy “quà” ra.

Izzie và Nesta bò ra cười khi nhìn thấy cái mặt tôi nhìn chăm chăm thứ gì đó như một miếng nhựa nhẵn màu hồng. “Đó là dành cho cậu, à, cho vấn đề về ngực của cậu.”

Một chiếc áo lót có thể phồng lên. Tôi cũng cười, và Izzie thối

vào cái lỗ trên áo để bơm nó lên. Cỡ 34C hoàn hảo.

“Thử đi, thử đi.”

Tôi làm theo lời nó, mặc áo ngực mới và váy mới vào rồi soi gương.

Nesta và Izzie giả làm sói hú.

“Pamela Anderson tha hồ mà ghen tị đi,” tôi đi biểu diễn quanh phòng. “Hollywood ơi, ta đến đây. Cảm ơn các cưng nhé, thật là vui.”

Nghệ danh

Chúng tôi là ba người lính ngự lâm, một người vì mọi người, mọi người vì một người.

Sáng hôm sau Izzie mang theo lọ gel của nó lên xe bus, và Nesta vuốt cho tóc tôi.

“Đó, trông khá hơn rồi,”

Nesta nói và vuốt tóc khỏi mặt tôi. “Nó sẽ không chĩa ra nữa, và mọi người cũng sẽ không thấy nó nham nhở nữa. Rồi tối nay bọn mình sẽ về nhà và sửa lại.”

Vừa xuống xe bus là chúng tôi đi thẳng đến cửa hàng. Tiết đầu tiên là tiết của cô kin kít, và hôm nay là ngày bọn tôi phải đem nộp em bé trứng. Có đến cả nửa lớp ở đây, tất cả đều đến mua trứng.

“Tốt lắm, các cô gái,” cô giáo nói khi chúng tôi đem nộp trứng. “Cô còn không hy vọng một nửa số các em có thể giữ quả trứng nguyên lành.”

Đứa nào cũng nhìn xuống sàn để không chạm phải ánh mắt của nhau mà phá lên cười. Rồi cô kin kít bảo bọn tôi chia thành nhóm thảo luận xem chúng tôi đã làm đề tài Điều gì khiến tôi là tôi đến đâu rồi.

Mọi việc đang có vẻ tốt đẹp lên thì cô ấy lại phải khơi lại chuyện này hay sao?

Izzie, Nesta và tôi hợp thành một nhóm và cùng ngồi nhìn cái mẫu.

“Hãy chọn cho mình một nghệ danh đi,” Nesta nói.

“Nghệ danh như những ngôi sao nhạc pop á?” tôi hỏi.

“Ừ, tên dùng trên sân khấu ấy. Cậu có thể lấy tên con thú

cung cái đầu tiên của mình và tên hời con gái của mẹ, và thế là, nghề danh. Bọn con trai thì lấy tên con thú cung đực đầu tiên.”

Tôi nghĩ. “Con mèo đầu tiên của nhà tớ tên là Smokey, và tên hời con gái của mẹ tớ là Kinsler. Tớ là Smokey Kinsler.”

“Ừ, kiểu vậy đó mấy cung.”

“Hubba hubba,” Izzie nói.
“Và đây là Smokey, cô ấy sẽ

smo-oking tối nay. Tớ là Zizi Malone.”

“Tớ là Sooty Costello,” Nesta nói.

“Nhưng tên cậu là Williams mà,” tôi nói.

“Ừ, mẹ tớ vẫn giữ tên nên tớ dùng tên của bố, tên bố dùng hồi còn trẻ. Sooty Costello. Tớ thích thế.”

“Tuyệt,” tôi nói.

“Thế đặt cả bút danh đi,” Izzie đề nghị.

“Làm thế nào?” tôi hỏi.

“Lấy tên đệm của cậu, và tên con đường nơi cậu sống đầu tiên,” Iz nói.

“Suzanne Lindann,” Nesta nói.

“Đúng rồi đó,” Izzie nói. “Tớ là Joanna Redington.”

“Tớ là Charlotte Leister,” tôi nói và cũng hào hứng bày thêm. “Bọn mình cũng ghi cả bữa tử thực nữa, nếu người ngoài hành

tin đến và bọn mình chỉ còn hai bốn tiếng trước khi trái đất nổ tung thì sẽ rất tiện.”

“Bữa tử thực là gì?”

“Là bữa ăn cuối cùng của cậu trên trái đất này ý, ngốc, nếu như cậu chỉ còn vài tiếng đồng hồ thôi.”

Chúng tôi phải ngồi nghĩ ngợi một hồi. Tất cả những gì bọn tôi thích ăn, và giờ thì chẳng cần lo lắng gì đến ăn kiêng hay calori nữa.

“Bánh kẹp thịt, khoai tây rán, và hạt dẻ cười,” Nesta nói.

“Gà quay, tatoes nướng và bánh banoffi,” Izzie nói.

“Mì spaghetti, bánh nhân mút và sữa trứng,” tôi nói. “Và rất nhiều socola nữa.”

Nhân lúc cô kin kít không để ý, Nesta chuyền giấy cho cả lớp, đến cuối giờ thì cả lớp tôi đều có nghệ danh.

Tôi cho đây là một buổi học

tốt. Và tôi cho mình cũng bắt đầu có chút ý niệm về điều gì khiến tôi là tôi. Tôi là người cung Song Tử, Cự Giải nhô lên và mặt trăng ở Kim Ngưu. Tôi là người cung khí, biểu tượng cung là hai thằng bé sinh đôi. Tôi là công chúa nhạc pop Smokey Kinsler, và có thể là cả nhà văn lãng mạn Charlotte Leister.

Ha, khởi đầu không tồi đấy chứ.

Tôi nhìn cô kin kít, không biết cô ấy có ấn tượng với công việc của bọn tôi không?

“Lucy Lovering,” cô ấy thấy tôi đang nhìn. “Thôi cười đi nào.”

Cô ấy lại gọi tôi à? Tôi có quan tâm không? Không.

Đến chiều tất cả chúng tôi phải tập trung ra xe bus của trường để đi ngoại khóa. Xui xẻo làm

sao, lại có cả mấy bà lớp Mười một đi theo “trông” bọn tôi nữa.

Chúng tôi vừa ổn định chỗ cuối xe thì Josie Riley đến đứng ngay trước mặt Nesta đây đe dọa.

“Nghe bảo cô em đang quanh quẩn quanh Michael,” chị ta nói.

Nesta cũng đứng ngay dậy, lấy ngay cái vẻ Scary Spice của nó. “Nghe thì có vẻ là tiếng Anh đấy, nhưng tôi lại chẳng hiểu chị đang nói gì.”

Giờ thì Nesta rõ là người không cho phép ai bắt nạt mình. Nó cao 1m68, và Josie thì thấp hơn ít nhất cũng phải 8cm.

Josie quay lại thấy tôi đang cười, thế là quay sang tôi. “Ồ, tóc mày bị làm sao thế kia? Dù là mày đang cố gắng thành cái gì thì cũng hỏng rồi nhóc con ạ.”

Izzie đứng lên ngay cạnh Nesta. “Này chị, nếu tôi ném

một khúc cây thì chị sẽ chạy đi chứ?”

Josie lại quay sang Nesta. “Mày tưởng mày là ai chứ? Để chị nói cho mà nghe nhé, Michael Brenman là của chị. Mày tránh xa anh ấy ra thì chị tha cho.”

“Cám ơn chị, tôi sẽ làm thế,” Nesta nói. “Mà dù sao thì chị cũng cứ giữ lấy Michael Brenman, tôi không hứng thú nữa, anh ta hôn như con sên.”

Mồm Josie há hốc. “Anh ấy hôn mày? Anh ấy thấy gì hay ở con nhóc như mày chứ?”

Nesta hất mặt lên. “Ồ, chị không biết sao, tôi có nhiều fan lắm đấy,” nó nói.

Giờ thì mồm Josie chun lại như đít mèo, và tôi thì cười lăn cả xuống sàn xe.

“Một người vì mọi người, mọi người vì một người,” tôi nói sau khi chị ta bỏ đi.

Có cả triệu thứ đáng xem ở khu Tate Modern. Bên bờ sông Thames có một tòa nhà như kiểu cửa hàng, nhiều tầng, ở mỗi tầng lại có rất nhiều phòng nối nhau, nổi bật khác thường. Một số phòng rất đẹp, nhưng cũng có một số lộn xộn khiếp.

Có một căn phòng đáng xem hơn cả. Sau một giờ lê lết và cố gắng nhét vào đầu

càng nhiều thứ càng tốt thì tất cả chúng tôi nhồi nhét nhau vào một khoảng không vừa hẹp vừa tối, nơi đang có nhạc phát ra. Màn chiếu trên tường đang chiếu phim một người đàn ông có râu, trần truồng, đang nhảy múa một điệu gì khá chậm như hippie. Cái ấy của ông ta nảy tung tung rất là khớp nhạc nhé. Bọn chúng tôi cười rữ, Candice Carter thậm chí còn lại gần và nhảy múa

cùng ông ta. Bọn tôi thấy thế lại càng cười tợn.

“Đây là nghệ thuật à?” Mo Harrison lên tiếng.

“Nhưng tớ tưởng phải vẽ hay gì đó thì mới là nghệ thuật,” tôi nói.

“Không hẳn thế đâu,” Nesta nói. “Bố tớ bảo mọi thứ đều có thể là nghệ thuật nếu cậu bảo nó là nghệ thuật.”

Thế rồi thầy Johnson đến,

thầy ấy liếc nhanh bộ phim đang chiếu và bảo bọn tôi, “Nào, nào, các cô gái, đi thôi. Còn nhiều thứ để xem lắm.”

“Ôi, em không nghĩ là thế ạ,” Izzie nín cười nói. “Em nghĩ bọn em đã xem đủ lắm rồi.”

Đôi khi ngoại khóa thật là hay đó chứ.

LỚP CHÍN

Nghệ danh

Bút danh

Lucy Lovering

Izzie Foster

Nesta Williams

Candice Carter

Joanne Richards

Jade Wilcocks

Mo Harrison

Smokey Kinsler

Zizi Malone

Sooty Costello

Duchess Black

Muffin O'Casey

Roxanne Bennie

Flossy Cable

Charlotte Leister

Joanna Redington

Suzanne Lindann

Rebecca Park Mead

Emily Belmont

Rosemary Milton

Garbriel Westerly

Và: Nesta lên chỗ cô Watkins,
nói rằng nó đang làm một
nghiên cứu về những cái tên cũ
cho đề tài lịch sử của cô ấy, thế
là bọn tôi có thêm:

Cô Watkins Mango Malloy Violet Laurier

Lớp chúng tôi đầy những ngôi
sao nhạc pop và văn sĩ tiềm
năng. Tuyệt. Thật là tuyệt.

Sáng tỏ Anh chàng Bí ẩn

Tóc tôi xuất sắc rồi. Cuối cùng cũng thế. Đời còn có gì tốt hơn đây?

Cô thợ làm tóc Betty giờ là bạn mới của tôi nhé. Cô ấy

trông giống một bà mẹ hơn là nhà tạo mẫu tóc thời trang. Ban đầu tôi còn lo không biết cô ấy có sửa được cái thảm họa trên đầu tôi không.

Mẹ của Nesta vừa được làm tóc xong và đã vào ca đọc bản tin. Trông cô ấy thật hợp thời trang trong bộ quần áo xanh đen và trang sức bạc. Cô ấy cũng tạo được ấn tượng quý phái như mẹ Izzie nhưng cũng rất dễ gần. Cô ấy nhìn những gì Kate đã làm

và bảo với Betty. “Con bé muốn nó mềm mại hơn và có tầng một chút, phải không cháu?”

Tôi gật đầu, nhưng tôi cũng muốn an toàn, thế nên tôi cho họ xem tấm hình cắt ra từ tạp chí.

“Chính xác,” mẹ Nesta nhìn ảnh và nói. “Nó sẽ tôn gương mặt dễ thương của cháu. Và Betty này, chạy thêm mấy dải highlight nhé.” Rồi cô ấy quay

sang tôi. “Đây coi như quà cô tặng cháu, cô biết cảm giác mái tóc mình bị phá tẽ thế nào.”

Gia đình của Nesta thật là dễ mến.

Và Betty làm việc của mình. Lần này tôi không nhìn vào gương cho đến khi cô ấy làm xong, và khi nhìn thì... Wow. Tuyệt. Phía trước thì ngắn và hơi xĩa một chút, đằng sau thì cắt thành tầng. Rồi cô ấy

nhuộm chút highlight vàng sáng trên đỉnh đầu xuống. Phải công nhận cô ấy cắt quá hợp với tôi.

“Cậu trông rạng rỡ hẳn ấy,” Izzie nói. “Kiểu tóc này làm lộ xương gò má cậu. Tuyệt.”

“Cậu trông giống một tiểu yêu tinh, rất Winona Ryder,” Nesta nhận xét.

Sau khi Betty về, bọn tôi cùng xem mấy quyển tạp chí nội thất

của cô Williams và tôi thấy căn phòng mà mình mong muốn. Màu đỏ tía nhạt, và sơn bột xanh lam.

“Tres chic,” Izzie nói.

Tất cả cùng đến một lúc. Tóc tôi, phòng tôi, và những người bạn của tôi.

“Nesta này,” tôi hỏi, giọng trịnh trọng.

“Gì thế? Nàng rạng rỡ?”

“Cậu biết Tony?”

“Ừ,” nó cười. “Anh trai tớ mà.”

“Tại sao anh ấy không sống với mẹ?”

Nesta trầm hẳn. “Mẹ anh ấy mất rồi. Bác ấy mất vì tai nạn giao thông hồi anh ấy mới có sáu tháng tuổi. Anh ấy chẳng nhớ mặt mẹ thế nào. Một năm sau thì bố anh ấy gặp mẹ tớ, và mẹ tớ là người mẹ duy nhất anh ấy biết, dù không phải là mẹ đẻ.”

“Thế tối nay anh ấy đâu rồi?”
tôi hỏi. Tôi muốn anh ấy nhìn
thấy tôi với mái tóc mới cắt này.
Trông tuyệt lắm mà.

“Chắc là lại có tiết gì đấy sau
giờ học. Anh ấy về muộn vì mấy
vụ đấy hoài ấy mà.”

Đột nhiên Izzie lấy tay bịt
mồm và nhìn tôi rất lạ, “Ôi trời
ơ,” nó kêu lên. “Trời ơi trời...!”

“Gì?” tôi với Nesta đồng
thanh.

“Tony,” Izzie nói. “Là Tony.”

Nó biết rồi. Tôi biết nó biết rồi. Tôi đã đổ mặt, và nó biết rồi.

“Sao cơ?” Nesta hỏi.

Izzie khoanh tay nhìn tôi như thể nói rằng tớ không nói, cậu có định nói không đây?

Tôi liếc qua Nesta và quyết định nói thật.

“Gì thế?”

“Tony,” tôi nói.

“Tớ biết rồi,” nó nói. “Tony, Tony. Nhưng Tony làm sao?”

“Anh chàng chúng ta tìm nhưng chưa gặp được là vì anh ấy phải ở lại trường học thêm sau giờ học, đúng không nào?” Izzie vừa nói vừa đợi.

Nesta đập tay lên trán, “Nhưng bọn mình đã gặp anh ấy rồi, đúng không? Rõ ràng rồi. Rõ ràng Tony chính là anh chàng đó.”

Tôi gật đầu.

“Và anh ấy đã hôn cậu,”
Izzie nói.

“Và tớ bảo anh ấy tránh xa cậu
ra,” Nesta nói. “Chẳng trách mà
cậu lại ghét tớ. Sao không nói
sớm hả Lucy?”

“Tớ nghĩ cậu đã bảo anh ấy là
tớ thích anh ấy, và tớ, tớ trông
thật ngu ngốc. Nếu anh ấy biết
tớ đã ngồi đợi anh ấy ngoài cổng
trường thì tớ đúng là trùm lẳng
nhắc đeo bám.”

Ngay lúc đó bọn tôi nghe có tiếng ai mở cửa trước.

Ôi, làm ơn, là bố của Nesta mới ở Mỹ về đi, tôi cầu, nhưng tất nhiên, theo luật Murphy, đó là Tony.

“Acha, chào mấy đứa,” Tony nói. “Wow. Có phải Lucy bé nhỏ không thế này? Em trông rất tuyệt. Quá tuyệt!”

Anh ấy đến ngồi cạnh tôi. “Có muốn một bài tập hôn nữa không nào?”

Nesta và Izzie cứ ngồi đó và cười.

“Gì thế?” Tony hỏi. “Sao cứ nhìn anh chăm chăm thế? Gì? Có chuyện gì?”

Rồi tôi cũng phá ra cười và không thể nín được. Nó làm Izzie, rồi Nesta phá ra cười theo. Cả ba chúng tôi cùng ôm bụng cười.

Tony đứng dậy và đi thành thịch ra cửa. “Mấy đứa con gái này, nhiều khi vui tính thế nhỉ.”

“Tớ tưởng anh ấy thích những cô gái vui tính,” tôi nói mà vẫn chưa thể ngưng cười.

“Nhưng không phải khi nó chĩa thẳng vào anh ấy,” Nesta nói. “Và tớ sẽ không nói gì về, ờ, về việc anh ấy chính là Anh chàng Bí ẩn nếu cậu không muốn.”

“Cám ơn cậu,” tôi nói. “Tớ không muốn.”

“Ah, nhưng tớ đã được

chuyên gia hôn rồi nhé,” tôi nói và lại cười.

“Và cậu đã có vốn để sau này đem so,” Izzie nói.

Quyết định, quyết định...

Hai tuần trôi qua. “Nào, các cô gái,” cô kin kít nói. “Tuần sau là cô muốn các em nộp bài lựa chọn cho cô. Tất cả đều đã có rất nhiều thời gian để suy

nghĩ, thế nên cô muốn tất cả nộp bài đúng thứ Hai.”

Ặc. Ặc ặc. Tôi vẫn chưa nghĩ ra gì cả. Tôi chẳng có lúc nào để nghĩ cả. Tôi quá bận rộn vui vẻ với Nesta và Izzie, may quần áo và trang trí phòng ngủ.

Bọn tôi đã dành hai tuần rồi để sơn vẽ với sự trợ giúp của Lal và Steve, và giờ trông nó khá ổn rồi. Tôi chọn màu tía nhạt để sơn tường, và như đã thấy

trên tạp chí trang trí nội thất, chúng tôi sơn mấy món đồ gỗ màu xanh lam. Căn phòng thay đổi hoàn toàn và dường như rộng hơn, cả sạch hơn và sáng hơn nữa.

Mẹ dắt tôi ra chợ ở East End để tìm vải may rèm cửa và đệm ngồi nhưng chúng tôi không tìm được thứ gì ưng ý ở mấy sạp hàng đó. Rồi chúng tôi qua cửa hàng Ấn Độ, hàng cuộn hàng cuộn vải đẹp tuyệt được bày ra

trên sàn. Tôi phải ghé vào đây. Những cuộn vải màu đá quý óng ánh viền vàng viền bạc.

“Mẹ, vào xem ở đây đi,” tôi nói và kéo mẹ vào đó.

Tôi tìm thấy một cuộn vải sari màu xanh lam thêu viền bạc. Sẽ rất nổi trên nền tường đỏ tía, và cũng không quá đắt. Hai mẹ con trả giá rồi mua thêm một ít vải lót và thanh, khoen treo rèm.

Khi về nhà, mẹ giúp tôi làm rèm, chúng tôi làm cho đường viền bạc xuống dưới cùng. Thậm chí còn đủ vải để làm một dải rộng phía trên. Chiếc rèm được treo lên làm cho căn phòng mềm mại hẳn.

Công việc hoàn thành, mọi thứ đều đã rất ổn và dễ thương, nhưng chúng ngốn hết cả thời gian rảnh rỗi của tôi. Bài tập cô kin kít giao tôi chưa xem qua được.

Việc với bọn con trai cũng có những chuyển biến. Bây giờ khi tôi ra ngoài cùng Izzie và Nesta, bọn con trai cũng nhìn tôi, không chỉ những cậu khùng khùng cú đỉn mà còn cả những anh chàng khá bảnh nữa nhé. Nhưng trong thâm tâm tôi thì không ai bằng được Tony.

Tôi có gặp anh ấy vài lần bên nhà Nesta nhưng anh ấy

chẳng chú ý đến tôi. Tôi không nghĩ anh ấy đã hết dõi sau khi bị bọn tôi cười. Thế rồi một tối nọ, anh ấy ra khỏi phòng khi tôi đang trên đường xuống phòng tắm.

“Suýt,” anh ấy nói. “Lucy, vào đây.”

Tôi theo vào và anh ấy đóng cửa lại. Tôi đứng đó, lo lắng không biết anh ấy định làm gì. Thế rồi trước khi tôi kịp nói thì

anh ấy đẩy tôi dựa vào tường, kéo tay tôi vòng qua cổ anh ấy và hôn. Một nụ hôn dài thật đam mê, làm như có luồng điện chạy xuống đầu ngón chân tôi rồi lại chạy lên.

Rồi anh ấy lùi lại. “Hôm nào mình ra ngoài chơi nhé.”

Tôi nhớ mọi điều Nesta nói về anh mình. Anh ấy thích chinh phục, sau đó thì đá người ta. Nesta nói anh ấy đã bỏ chị gái

mà bọn tôi gặp vài tuần trước rồi. Lời nói của Izzie cũng còn trong đầu tôi. Đừng quá dễ dãi. Bọn con trai thích chinh phục. Thế nên mặc dù cảm thấy rất hấp dẫn nhưng tôi vẫn hít một hơi dài và dịch ra.

“Ờ, em không biết nữa,” tôi nói. “Em sẽ nghĩ về chuyện đó.”

Anh ấy có vẻ bị dội, rồi nhún vai. “Tùy em thôi.”

Rồi anh ấy mở cửa cho tôi ra.

“Mà dù sao thì em cũng có vẻ còn quá nhỏ so với anh.”

Nhưng khi nói vậy anh ấy lại mỉm cười.

Thời gian trôi thật nhanh. Thứ Hai là hạn cuối của cô kin kít, và thứ Bảy là buổi trình diễn thời trang. Tôi còn lúc nào để chọn môn đây? Tôi bày bài ra bàn bếp, những gì tôi đã làm được chỉ vển vển có ba dòng.

“Lucy, con chưa ngủ sao?”
mẹ bảo. “Gần mười một giờ rồi đấy.”

“Con phải nộp bài này vào thứ Hai mà vẫn chưa biết mình sẽ là gì khi lớn lên. Nhiều lựa chọn quá! Con điên mất.”

Mẹ ngồi xuống cạnh tôi. “Mẹ cũng nhớ cảm giác này. Thậm chí ngay cả lúc này mẹ cũng không biết mình muốn là gì khi lớn lên.”

“Nhưng mẹ đã lớn lên rồi. Và mẹ đã có một công việc rồi.”

“Ừ, nhưng đôi khi mẹ vẫn cảm thấy như mười chín tuổi. Luôn có những lựa chọn, phải không? Ý mẹ là giờ mẹ đã có một công việc, mẹ là bác sĩ tâm lý. Nhưng đó không phải mẹ là gì, chỉ là mẹ làm gì thôi. Mẹ là gì nó cứ thay đổi theo thời gian, và mẹ có thể thay đổi công việc của mình bất cứ lúc nào mẹ muốn.”

“Con ước gì mình có thể quyết định chỉ một thứ thôi, và không còn phải lo thay đổi nữa. Thật phiền toái.”

“Lựa chọn không phải là cái nợ, con gái ạ, nó là phúc lành, là hạnh phúc của chúng ta. Và ta luôn luôn phải lựa chọn. Mỗi ngày, mỗi tuần.”

Tôi rên lên.

“Có những lựa chọn rất dễ quyết định, như là con muốn

ăn pizza cá hay pizza phô mai?
sẽ sơn móng tay màu hồng hay
màu đỏ? Cũng có những lựa
chọn to lớn hơn, nghiêm túc
hơn như trong nghề nghiệp,
công việc hay các mối quan hệ.
Và những lựa chọn đó sẽ thay
đổi tùy thuộc vào con cảm thấy
thế nào, cũng như những tác
động từ bên ngoài đến con.”

“Nghe phức tạp quá,” tôi
thở dài.

“Mẹ sẽ uống vì nó,” mẹ nói.
“Thế chuyện con với anh chàng con thích sao rồi?”

“Anh ấy bảo con còn quá nhỏ so với anh ấy. Nhưng thế chưa hết. Một trong số những cô gái anh ấy từng hẹn hò, con cứ tưởng ít cũng mười sáu tuổi rồi nhưng hóa ra lại bằng tuổi con. Trông con nhỏ hơn tuổi thôi.”

“Một ngày nào đó con sẽ thấy đó là món quà của mình,” mẹ mỉm cười. “Đó là gene gia đình,

chẳng ai trong nhà mình trông đúng như tuổi cả. Tin mẹ đi, khi ba mươi hay bốn mươi, con sẽ thấy mừng vì mình trông trẻ hơn tuổi. Nhưng còn bây giờ thì đi ngủ, mau. Ngủ đi. Sáng mai thức dậy mọi việc có thể sẽ trở nên rõ ràng.”

Tôi sẽ không thể ngủ được. Nếu như tôi chọn nhầm ngành và thấy hối hận thì sao? Tôi ước, tôi ước mình biết phải làm gì. Quyết định, quyết định, quyết định.

Mọi sự rõ ràng

Tôi mặc một bộ thật đặc biệt đến buổi trình diễn thời trang. Áo yếm bây giờ là thế mạnh của tôi. Tôi lấy đám vải sari còn lại, thêm chỉ bạc viền sau lưng làm thành một chiếc yếm, sau đó may một cái váy tầng

nhuẩn màu xám để mặc cho ngày hôm nay.

Tôi gặp Nesta và Izzie ở bến xe điện ngầm. Nesta, vẫn như mọi khi, hút mắt mọi người với chiếc quần da đen và áo khoác ngắn. Và tôi rất hài lòng khi thấy nó mặc chiếc áo đỏ mà tôi đã làm ở trong.

Izzie thì mặc một bộ hippie đỏ tía và mấy món trang sức thạch anh mua ở Camden.

Khi bọn tôi đến thì sảnh đã đầy

những người với người. Bọn tôi mua vé rồi hòa cùng đám đông đi vòng quanh những quầy trưng bày và khu mua sắm. Izzie nhanh chóng bị hút vào gian hàng bán pha lê và nước thơm. Nesta thì cứ lo nghển cổ tìm kiếm những người săn tìm tài năng.

“Vậy cậu phải tìm họ chứ không phải họ đi tìm cậu sao?” tôi hỏi. “Thoải mái đi, Nesta. Những người săn tìm sẽ làm công việc của họ, săn tìm.”

Hai đứa đang đi thì tôi khựng lại.

“Gì vậy? Cậu nhìn thấy ai thế?” Nesta hỏi.

Tôi kéo Nesta lại phía sau dãy quần áo và chỉ cho nó. Josie Riley và đám bạn của chị ta. Có một anh chàng đang đứng ở giữa thu hút hết sự chú ý của họ, và Rosie thì đang tán tỉnh anh chàng. Chị ta hết vuốt tóc lại làm đủ trò nũng nịu, rồi cứ

chạm nhẹ vào tay anh ta, rồi lại nhìn vào mắt anh ta.

Đó là Tony.

“Ồ, đừng lo, Lucy,” Nesta bảo. “Anh tớ to mồm thì có, nhưng ngu thì không đâu.”

Tôi không chắc nữa. Anh ấy bảo thích những cô nàng tự tin, mà Rosie thì rõ ràng là rất tự tin. Hơn nữa anh ấy còn có vẻ khá thỏa mãn.

Chợt Rosie nhìn thấy bọn tôi, cười như bệnh và vầy.

“Cậu có muốn qua đó không?”

Nesta hỏi.

“Không,” tôi nói và rút sâu hơn nữa sau dây quần áo. “Tớ không chịu được nếu anh ấy thích chị ta đâu.”

“Tùy cậu thôi,” Nesta nói. “Dù sao thì anh tớ cũng không nhìn thấy bọn mình.”

Có nhiều chỗ xem quá, bọn tôi cứ lê la hết thử quần áo

rồi lại thử phấn mắt, rồi lại xịt thử nước hoa, bôi thử các loại kem dưỡng.

Izzie muốn quay lại một cửa hàng để mua nhẫn chân nên tôi và Nesta quyết định ra xem chỗ sàn trình diễn. Bọn tôi vừa quẹo qua góc thì chạm ngay mặt Josie.

“À, con ranh,” chị ta nói, rồi nhìn tôi từ đầu đến chân và cười. “Mày mặc cái gì thế kia? Phong

cách phương Đông à, cũ mềm.
Trông như đang quảng cáo bột
cà-ri ấy nhỉ.”

Tất cả đám bạn của chị ta đều
cười, và đột nhiên sự tự tin mới
tìm thấy bỏ tôi đi mất.

“Nó tự làm quần áo cho mình,
và tôi cho là trông rất ổn,” Nesta
lên tiếng. “Và tôi không nghĩ là
ở mức IQ như chị có thể tự đơm
một cái nút áo được đâu nhỉ.”

“A a. Thế ra may tự may lấy

quần áo đấy. Khổ thân ghê. Chẳng có quần áo mới mà mặc,” thế rồi chị ta xoay qua xoay lại. “Mẹ chị mày vừa mua cho chị mày ở Milan đấy nhé.”

“Có sự khác biệt lớn giữa việc mua quần áo đắt tiền với có phong cách, chị nhé. Lucy có phong cách, đó là điều mà chị chắc chẳng bao giờ biết được.”

“Thế chị nghĩ là mày biết đấy nhỉ,” Josie nói và cười khinh khỉnh. “À, nhân đây, Michael

Brenman ấy mà, mà có thể cặp kè với anh ta rồi đấy, chị mà đã gặp một chàng tuyệt hơn nhiều.”

Nesta nhún vai. “Quên đi, Josie, tôi không có hứng,” nó nói và bỏ đi. Nhưng cứ bước sang phải thì đám Josie cũng dịch sang đó. Bước sang trái thì đám Josie cũng chắn đường. Có vẻ hơi bất lợi, bên kia có bốn người, và chúng tôi chỉ có hai. Rồi Josie bước tới đạp vào chân Nesta.

“Ồi!” nó kêu lên. Tôi cũng thấy đau dù không phải chân mình. Josie mang một đôi giày cao gót nhọn thế cơ mà.

“Ồ, xin lỗi nhé,” Josie nói rất giả tạo. “Có đau lắm không?”

“Cần giúp không?” một giọng con trai vang lên.

Tất cả chúng tôi đều quay lại. Thấy đó là Tony thì đám Josie cứ chộn rộn hết cả lên.

“Không, em không sao,” Josie

nói, cái giọng giả nai ngây thơ vô số tội.

“Không phải em,” anh ấy nói và đẩy chị ta sang một bên, vòng tay đỡ Nesta dậy. “Không sao chứ, Nesta?”

Josie trông choáng hẩn. Tất nhiên chị ta không biết Tony là anh trai của Nesta, và rõ ràng anh ấy là chàng bảnh nhất ở đây.

“Bọn em đang khen bộ quần

áo của Lucy,” Josie nói dối, và cả đám lại bắt đầu cười nịnh bợ.

Tony quay sang tôi. “Trông tuyệt lắm, nhóc,” anh ấy nói. “Nào, các cô gái, anh mời cà phê.”

Josie tưởng bở là anh ấy mời cả mình nên leo đẹo theo sau.

Nhưng Tony đã quàng vai Nesta và tôi rồi quay lại bảo, “Xin lỗi, ba người là một cạ, nhưng bốn thì lại là đám đông mất rồi.”

Ha ha. Đáng đời chị ta.

“Em nghĩ anh thích những cô gái tự tin biết mình là ai,” tôi nói trên đường ra quầy cà phê.

“Cho anh xin đi. Đúng là anh thích những cô gái tự tin, nhưng thế thì hơi quá đà.”

Tony. Tôi nghĩ tôi yêu mất rồi.

Trong khi Tony đi tìm bàn,

Nesta và tôi xếp hàng lấy đồ uống. Trong khi đứng chờ, tôi để ý thấy có một cô tóc đỏ cứ nhìn mình. Tôi xấu hổ quá, không biết bộ đồ tự may của mình có kỳ dị quá không.

“Áo đẹp lắm,” cô ấy nói.

Tôi đỏ mặt. “Cám ơn cô.”

“Cháu mua ở đâu thế?”

“Là cháu tự may ạ.”

Người phụ nữ kia nhìn tôi một lượt rồi nói “Rất ấn tượng.”

“Nó cũng may cả chiếc áo này đây, cô này,” Nesta nói rồi xoay một vòng cho cô kia xem.

“Thật không? Cháu thật là có mắt nhìn. Thiết kế đơn giản luôn là tuyệt nhất.”

Rồi cô ấy rút từ trong túi ra đưa tôi một tấm card. “Này. Sau khi học xong thì hãy nhớ đến cô nhé.”

“Học xong ấy ạ?” tôi hỏi.

“Cô đoán cháu sẽ đi theo

đường thời trang đúng không?
Thiết kế thời trang?”

Tôi ngó người. Tôi chưa hề nghĩ đến điều đó. Rồi như mây mù đã tan đi hết, con đường trở nên thật quang đãng.

“Vâng ạ,” tôi cười. “Đúng là thế.”

“Thế thì chúc cháu may mắn và hãy liên lạc với cô sau khi học xong. Cô luôn tìm kiếm những tài năng và thiết kế mới.”

Rồi cô ấy lấy đồ uống và đi.

Nesta xem tấm card. “Ôi Chúa ơi!”

“Gì thế?”

“Đây là card của Viv Purcell đấy.”

Cái tên này không có nghĩa gì với tôi cả.

“Viv Purcell. Cô ấy là nhà tạo mẫu độc nhất. Mọi người đánh nhau để được mặc quần áo do cô ấy thiết kế đó.”

Tôi cảm thấy sáng bừng lên vì hãnh diện. Cô ấy đã chọn tôi, và bảo tôi giữ card của cô ấy. Và tuyệt nhất là cô ấy đã chỉ đúng điểm chốt. Tôi muốn là gì khi lớn lên. Một nhà thiết kế. Tất nhiên rồi. Tất nhiên rồi.

Sau đó tôi cứ đi trong niềm hạnh phúc ấy. Tony cũng đi với bọn tôi gần trọn buổi sáng, và mỗi khi chạm mặt Josie, tôi thấy chị ta muốn bệnh vì ghen

tức. Đặc biệt có một lúc anh ấy choàng tay ôm tôi.

Khi chia tay, anh ấy nháy mắt và cười với tôi. Có lẽ, tôi nghĩ. Có lẽ một ngày nào đó. Chưa hết đâu.

Tất nhiên Nesta cũng được người săn tìm tài năng chú ý đến. Nó nổi bật giữa đám đông như mọi khi, và không chỉ một mà đến hai người đến đề nghị nó liên lạc với họ.

Đến chiều chúng tôi về nhà, Nesta thì đang ở trên mây với những giấc mơ người mẫu. Tôi thì ở cung trăng, bởi vì tôi đã biết điều gì khiến tôi là tôi. Tôi biết mình muốn là gì khi lớn lên. Tôi đã có thể chọn ngành.

Chiều muộn, tôi đang ngồi làm bài Điều gì khiến tôi là tôi thì điện thoại reng.

“Lucy, là tớ đây,” là Nesta, nghe giọng như nó đang khóc.

“Có chuyện gì thế?”

“Mẹ tớ,” Nesta thút thít. “Mẹ tớ không cho tớ gọi cho mấy bên đại diện.”

“Tại sao lại không?”

“Mẹ bảo tớ phải tập trung vào học. Đời tớ thế là hết rồi. Tớ chỉ có một cơ hội mà mẹ lại phá hỏng nó.”

“Nhưng mẹ có phải biết không?”

“Có. Vậy mới nói. Cả hai bên đại diện đều bảo tớ phải có mẹ đi cùng.”

“Thế bố cậu nói sao?”

“Cũng thế. Tớ vừa gọi đến Los Angeles cho bố, và bố thậm chí còn bảo bây giờ tớ không được nghĩ đến việc đó nữa. Đòi tớ hết rồi đấy. Tớ còn biết làm gì bây giờ? Cậu thật may mắn vì cậu biết mình đang làm gì. Bố mẹ cũng không phản đối nữa.”

Tôi biết nó cảm thấy thế nào.
Wow. Tôi đã biết nó cảm thấy thế nào.

“Nesta này,” tôi nói và cố nhớ lại những điều mẹ nói. “Luôn luôn có những chọn lựa. Luôn luôn. Dù sao thì làm người mẫu cũng không phải là lựa chọn duy nhất của cậu. Cậu cũng có thể làm diễn viên. Và nếu không muốn thế thì cậu cũng vẫn có thể vào giới người mẫu về sau này. Có phải là đã hết đâu nào.”

Chúng tôi nói chuyện khoảng nửa tiếng, cuối cùng Nesta nói, “Cảm ơn Lucy. Cậu thật là người bạn tốt.”

Khi nó cúp máy, tôi biết nó nói đúng. Về tôi.

LUCY LOVERING

Điều gì khiến tôi là tôi?

Tên tôi là Lucy Lovering. Tôi là người tạo nên những chọn lựa.

Tôi thay đổi. Họ thay đổi. Mọi sự thay đổi. Đó là cuộc sống.

Tôi là ai? Theo thuật chiêm tinh thì tôi là một người thuộc Song Tử, Cự Giải nhô lên và Mặt trăng ở

Kim Ngưu. Điều đó tạo nên con người như tôi bây giờ, nhưng tôi cảm thấy thế nào thì lại có thể thay đổi theo vị trí các vì sao, mặt trời và mặt trăng ở đâu trên bầu trời.

Ngay lúc này, tôi cao 1 m48. Điều này cũng sẽ thay đổi.

Tôi thích pizza pepperoni. Ý thích này cũng có thể thay đổi.

Nghệ danh của tôi là Smokey Kinsler và bút danh của tôi là Charlotte Leister. Nhưng tôi không chắc liệu tôi có dùng cả hai cái tên này hay không vì tôi đã có những kế hoạch khác.

Tôi thích gì? Nghệ thuật, thiết kế, thời trang. Tôi ghét môn toán và khoa học. Tôi không nghĩ sẽ thay đổi, nhưng ai mà biết được.

Điểm mạnh và điểm yếu của
tôi?

Điểm mạnh của tôi là tôi
có khả năng thiết kế và
may vá quần áo. Và tôi
còn là người bạn tốt.

Điểm yếu của tôi là kem,
Tony Williams và những
con vật có đôi mắt
buồn.

Tôi muốn chọn nghề gì? Dễ.
Thiết kế, có thể là thiết
kế thời trang, cũng có
thể là thiết kế nội thất.

Tôi được khen là có mắt
thẩm mỹ.

Và trên tất cả, tôi có hai
người bạn tốt, là Izzie
Foster và Nesta Williams.

Điều đó không bao giờ thay
đổi.